

УДРУЖЕЊЕ ДРАМСКИХ ПИСАЦА СРБИЈЕ

БЕОГРАД 2008.

ЕДИЦИЈА
ИЗАБРАНЕ ДРАМЕ

Издавач:
Удружење драмских писаца Србије
Београд, Господар Јевремова 19, udps@beotel.yu

За издавача:
Миодраг Ђукић, председник Удружења

Главни и одговорни уредник
Миодраг Ђукић

Уредник
др Бошко Сувајић

Коректор
Биљана Осипојић

Ликовно, техничко решење, дизајн корица
и припрема за штампу
Светозар Станкић

ISBN 978-86-85501-19-7

Штампа и повез
“ГРАФОРЕКЛАМ”, Параћин

Тираж: 300 примерака

Штампање завршено јуна 2008.

ЛЕОН КОВКЕ

ШЕСТ ДРАМА

САДРЖАЈ

<i>Викѝимолошка ѝрича</i>	7
<i>Риѝуал зѝуснуѝоѝ ваздуха.</i>	39
<i>Клеѝидра</i>	77
<i>Минисѝарка воли кнедле.</i>	119
<i>Шећерна водица</i>	211
<i>Бебин доручак</i>	275
<i>Радомир Путник: Драмски ѝослови Леона Ковкеа. . .</i>	323
<i>Белешка о писцу</i>	331

Викїимолошка їрича

ЛИЦА

НЕНСИ, мршава тинејџерка у улаштеним кожним фармеркама, мајици на голом телу и кожној пилот – јакни. На ногама има чизме “каубојке”. Коса јој је масна и веома кратка. На лицу тамне “полис” – наочаре; на руци виси велики сат – подводни – “Своч”. Има око 24 године.

МАЈА, мршава продавачица у минићу, прозирној блузи и на ципелама са високим штиклом. Могло би се рећи лепа. Има око 25 година.

Радња се догађа у бутику “Интимно”
на Тргу Републике у Београду.

Трг Републике. Субоја. Леиње појодне. Време садашње. На позорници буџик доњеџ рубља. Задњи зид је велико сџакло са погледом на џрџ . По оном ишо се види кроз сџакло закључујемо да се буџик налази на последњем сџраиу шоинг центџра. Жива џанорама џрџа (џројекција)сџвара илузију као да буџик лебди у ваздуху. Изнад позорнице виси неонски најиис зеленкасије џрејераве свејлосџи: буџик ИНТИМНО.

Црно, црвено, лила, рубље на белим – секси луџкама и бело рубље на црним луџкама, џиџско и неџиџско рубље, за најразличџије склоноџи и маџиовиџосџи.

Маја седи за сџолом са укрџиџеним ноџама на џеџовом рубу. Чиџа “М” маџазин, џуџи и џије кока-колу из бочице, слуша музику – касеџофон.

Улази Ненси. Руке забијене у јакну. Дуџо џуџи и разгледа ексџо-наџе; На луџки која је одевена у црно и на џрудима има џрудњак са џрезима за брадавице, џрсџом доџакне једну брадавицу.

НЕНСИ: Била сам на Новом гробљу.
(Маја џали циџарейу, не реаџује. Ненси џрилази и џаси касеџофон)
Кажем, била сам на Новом гробљу девојко. Ја сам била на Новом гробљу!

МАЈА: Да, па шта? Шта могу за вас...?

НЕНСИ: Прошетала сам гробљем, тачније, газила сам по нечијим костима, а затим сам ишла све док нисам стигла до Трга Републике. Да ли сам се кретала према западу?

МАЈА: Вероватно, пут до Трга слободе води на запад. Само да се оријентишем.
(Збуњено се окређе, шири руке)

НЕНСИ: (Показује џрема џублици, на руци се клаџи сайџ)
Је ли ово правац из кога се улица 29. новембра улива у Трг Републике.

МАЈА: То? А, да, јесте, улива се.

НЕНСИ: А која је она улица која се спушта од гробља и сече улицу 29. новембра, на лево?
(Маја слеже раменима и одмахује рукама)
Не знаш?... Чарли Чаплин...

МАЈА: Знам ко је Чарли Чаплин, комичар. А улица почиње од градске полиције.

НЕНСИ: Јесте, и горњим крајем дотиче гробље. Значи, најпре сам се кретала северозападно, а затим на запад.

МАЈА: *(Неспрљива да се реши мушиџерије)*
Да биће да је тако.

НЕНСИ: Добри стари запад.

МАЈА: *(Усиљено се насмеје)*
Ха, ха, од полиције на...

НЕНСИ: *(После краће паузе)*
Али не прави запад.

МАЈА: Не прави, демократски. Али ми то зовемо Трг слободе.

НЕНСИ: А два пута полиција?

МАЈА: Шта, два пута?

НЕНСИ: *(Полако скида џамне наочаре)*
Па два пута си ми завукла реч полиција.

МАЈА: Извини, нисам хтела.

НЕНСИ: И три пута Трг слободе.

Маја нервозно џуши.

МАЈА: Два пута.

НЕНСИ: Свеједно. Хтела си да ме се отресеш. Одмах да ти кажем, полиције се наравно не плашим. А на гробљу има сваки дан више људи него демонстраната на Тргу Републике и слободе.

МАЈА: *(Издубавајући дим)*
Јесте ли ви купац или не?

НЕНСИ: *(Загледа се у Мајину цигареју)*
Гледам те како усисаваш тај дим, зар се не плашиш да добијеш рак на плућима или грлу.

МАЈА: *(Мало узнемирена, али се смеши)*
Ма не, ја само пућкам.

НЕНСИ: Пућкаш, а? А што ти је глас храпав? Искашљи се.

МАЈА: Слушај, девојко, момче, шта си, мени је глас храпав зато што већ два и по сата ћутим, нема муштерија, и онда, док ми суво грло овлажи, ја говорим храпаво...

- НЕНСИ: Да, суво грло. Добићеш рак на грлу, и онда ће морати да ти уграђују метални писак, ту...
(Показује њрсиом на себи)
на душнику. Шиштаћеш, балићеш кроз њега док дишеш. А кад хоћеш да говориш мораћеш да притискаш палцем на то, како се каже, помагало?
- МАЈА: (Нелагодно јој је)
Протеза.
- НЕНСИ: Видиш како знаш. Протеза. Да ниси можда желела да студираш медицину?
- МАЈА: А, не, хтела сам нешто друго. Видела сам то, једна наша клијенткиња, купац има управо тај... писак.
- НЕНСИ: Онда ти је јасно како ћеш говорити, к'о Тирке звездаш.
(Имишира џовор са њрошезом)
Добар дан, чиме можемо да вас услужимо, брусхалтер са рупама, гаћице са прорезом, прорез са зубићима, прорез без зубића, нормалне гаћице...
- МАЈА: (Сивавља њрсије у уши)
Престаните, молим вас. Ако ћете нешто да купите – купите, ако нећете – идите, и онако је бутик већ требало да буде затворен. Данас је субота.
- НЕНСИ: (После њаузе)
Баш ми је драго што се ваш бутик налази западно од гробља, на Тргу Републике и слободе, на последњем спрату шопинг центра, и што се зове БУТИК ИНТИМНО.
- МАЈА: (Неодређено)
Да.
- НЕНСИ: Не допада ми се што на овом спрату има много закатанчених локала и само је ваш отворен и осветљен. Потпуно усамљен лебди изнад трга.
- МАЈА: Какве то везе има?
(Помало заинтересовано)
И Зашто?
- НЕНСИ: Виктимолошки речено – привлачи несрећу.
- МАЈА: О! То је нешто болно?
- НЕНСИ: Нешто слично. Егзекутор и жртва срећу се по закону неумитности. Сви услови су испуњени. Место је изоловано, жртва је усамљена, у непосредној близини нема никога да јој помогне, субота је, крај радног времена, сви одлазе или су отишли... једино егзекутор долази.

- МАЈА: *(Глумећи храбростī)*
Жртва има телефон.
(Дуже слушалицу)
- НЕНСИ: *(Хвањајући Мају за руку)*
Желим да разговарам са тобом. Само разговор, и ништа више. Имаш ли нешто против?
- МАЈА: *(Очиљледно има)*
Не... не, немам.
- НЕНСИ: Имаш. Видим да имаш.
- МАЈА: *(Извлачећи руку из сīиска и са слушалице)*
Не, заиста.
(Покушава да се смеши)
Немам ништа против. Ја сам увек за разговор, поготово ако је динамичан.
- НЕНСИ: Имаш, имаш резервисаност.
- МАЈА: *(Овога љућа одлучно)*
Заиста немам ништа против.
- НЕНСИ: Грозан... грозан дан данас.
- МАЈА: *(Нејојребно ѓледа кроз сīакло)*
Да, грозан је дан. Оморина. Да није овог вентилатора већ би била гола, вода.
- НЕНСИ: Нервира ме од почетка, искључи га... Ако ћемо озбиљно да причамо, не могу речи да се мешају са звуком вентилатора.
- МАЈА: *(Невољно)*
Ако је то услов, искључујем га.
- После искључивања вентилатора насīаје још тежи мук. Ненси се љримиче Маји љривлачећи високи кожни љроножац – седа на њега.*
- НЕНСИ: *(Лаѓано се уноси Маји у лице)*
Била сам на гробљу.
- МАЈА: *(Одмиче мало сīолицу)*
То сте ми већ рекли и поменули сте Чарлија Чаплина.
- НЕНСИ: О Чаплину не, али о гробљу ћеш читати сутра у новинама, или већ вечерас на телевизији. Имаш телевизор?
- МАЈА: Имам. Имамо два.
- НЕНСИ: Ко то “имамо два”?
- МАЈА: Шта се то вас тиче?

- НЕНСИ: А, имаш женску тајну. Жене увек имају неке тајне, које уствари и нису тајне него су женска глупост, јел' тако?
- МАЈА: *(Зловољно)*
Може и тако.
- НЕНСИ: Ниси уопште добра, знаш.
(Маја се ѓрчевѝио хваѝа за флашицу кока-коле)
Од самог почетка ти ме игноришеш.
- МАЈА: Како, како вас ја то игноришем?
- НЕНСИ: Тако! Ја теби говорим ТИ, а ти мени стално, ви, вас, вама.
- МАЈА: Па тако се разговара са муштеријама.
- НЕНСИ: Шта кажеш? Муштерија! Срам те било. Јесмо ли се малочас договориле да ћемо да причамо као људи, јесмо ли?
- МАЈА: *(Невољно)*
Јесмо.
- НЕНСИ: Муштерија, а? Пази шта причаш, могло би се десити да ти постанеш моја муштерија.
- МАЈА: Ништа не разумем.
- НЕНСИ: Кажи, ништа ТЕ не разумем!
- МАЈА: *(Механички)*
Ништа те не разумем!
- НЕНСИ: Тако, сад смо прешли на ТИ. Следећи корак је спонтаност. А шта је потребно да би смо биле спонтане, а, а?
- МАЈА: Е јеби га, не знам.
- НЕНСИ: *(Чини ѓесѝи којим сѝавља до знања да јој ѝсовка ѝара уши)*
Потребно је да будемо онакве какве жене и јесу: зле, глупе и покварене... Је ли ти сад лакше?
- МАЈА: Ја нисам глупа.
- НЕНСИ: Ниси? А два телевизора? "Имамо два телевизора". Са киме имаш два телевизора?
- МАЈА: То су моји другари.
- НЕНСИ: Значи, има их више. Мушкараца?
- МАЈА: *(Замѝшљено)*
Да није њих, ја не знам шта бих радила. Чини ми се да понекад причам са њима, иако су само телевизори.

НЕНСИ: *(Урла на њу)*
Глупачо! Са киме имаш два телевизора?

МАЈА: Са њим.

НЕНСИ: А он је: отац, брат, муж, спонзор?

МАЈА: ... Ово последње.

НЕНСИ: Знала сам. Цела женска тајна стаје у једну реч – спонзоруша.

МАЈА: Није баш тако...

Ненси исцјуишиа једно “Ха” и ћуиши.

Маја љришииска љалцем ѓрлић боце кока-коле , бућка је.

МАЈА: Ја, уопште нисам хтела овим да се бавим, мислим, нисам хтела да будем продавачица. Две године сам покушавала да положим пријемни испит...

(Исцјуишиа млаз кока-коле у усцја)

на Академији за примењену уметност, костим... за длаку. Пре тога сам се мувала са манекенским агенцијама, узимали ми паре и саветовали ме да смршам и порастем; као, мало сам четвртаста, ниска, али то би могло да се компензује, јер имам усне до јаја, за пушење...

(Маја исцјира усцја избућканом кока – колом)

НЕНСИ: Видим. А шта је са два телевизора?

МАЈА: Ништа. Ту се мувао Гаргамел, као тражи младе, талентоване модисткиње да му припреме нову колекцију доњег рубља, за његов ексклузивни бутик “Интимно” на Тргу слободе. Изватао ме на брзака, после дебакла на пријемном. Класика. Ронзам ја у ходнику академије, окрећем своје скице тек да нешто радим, не верујем да нисам примљена, а сузе оволике... Кад, блага рука господина Гаргамела на моме рамену. Сине, све и Ђаволова да је била, примила би се на њу. А Гарги тихо, с пуно разумевања, као потресен, шапну: “Боже, какав таленат пропада на овом ходнику”. Ту ме је купио. После је палатудио нешто о неталентованој већини која је примљена на везу, о негативној селекцији. Наводио ми конкретна имена, те ова је ћерка овог сликара, те она је љубавница декана, па овој је отац неко мудро у ДБ-у, а онај кочоперни педерчић је љубавник неког министра... Видим ја човек у праву. Па још када је почео да хвали моје пријемне радове и усхићено да ме убеђује како му је баш то потребно за нову колекцију, није било шансе да не попушим...

- НЕНСИ: Колико абортуса?
- МАЈА: Молим?
- НЕНСИ: Колико пута си била у киретарници?
- МАЈА: *(После дуже ѝаузе)*
Два пута.
- НЕНСИ: Два телевизора, два абортуса, и шта још?
- МАЈА: *(Незадовољно)*
Кој' ми је курац, зашто ти ја ово причам?
- НЕНСИ: Тако ти се заломило.
- МАЈА: *(Замишљено)*
У реду, прво да скинемо телевизор са списка питања. Он воли спорт, ја волим модне ревије и Ксандру, ту се бар људски плаче.
- НЕНСИ: Људски, а? Све се бојим људски си оплакала своја два абортуса.
- МАЈА: *(С ѝешиким уздахом)*
... Да су само два.
(Горко се ѝодсмехује себи и исѝира усѝа кока–колом)
- НЕНСИ: *(Оѝимајући бочицу кока – коле од Маје)*
Глупачо, свака европска дебилка зна да се после јебања не испирају уста кока – колом, него пизда. Гледај!
(Ненси диже једну ноџу на сѝо, хваѝа Мају за косу ѝривлачећи јој џлаву к себи)
Рашчепиш се и пшшшшш!
(Ненси ѝриѝиска ѝалцем џрлић боце, бућка је и исѝушѝа млаз ѝрскајући себе између ноџу; кока – кола се слива низ кожную ноџавицу)
Одоше сперматозоиди у пизду материну. Све то кока – кола спрчи, скува и дезинфикује. Смрт сперми! А онда се обришеш...
(Узима са луѝке комад доњеџ рубља и ѝиме брише ѝаниѝалоне. Покидане џаѝице баца на ѝод)
и поново си слатка за мистрију... Колико година је старији од тебе?
- МАЈА: *(Подиге механички са ѝода одбачене, ѝокидане џаѝице. Гоѝово несвесно брише Ненси, ѝодрхѝава)*
Двадесет и пет, двадесет пет година и осам месеци...
(Броји на ѝрсѝе)
и тринаест дана.

- НЕНСИ: Жена, деца?
- МАЈА: Да. И ћерку мојих година...
(Само шћо није зайлакала)
То ми најтеже пада.
(Ненси је љривија уз себе)
Шта ми је тај човек направио...
- НЕНСИ: (Милујући је љо глави, с лажном брићом)
Немој, немој, смири се, пссст...
(Сћишава јој љлач)
... Верујеш ли ти у Бога?
- МАЈА: (Расћлаче се)
Само у њега и верујем. Не знаш ти шта ми је тај човек урадио... Четири године нисам видела ни маму ни Гаврила, а живимо у истом граду. Четири године живим у изнајмљеном стану, са изнајмљеним стварима, са изнајмљеним човеком, а ја имам и своју кућу и маму и мога оца Гаврила...
- НЕНСИ: (Хваћиа снажно Мају за рамена и љресе је)
Престани да плачеш!
(Диче слушаницу са љтелефона)
Зови тог говнара, отерај га у пизду материну и врати се кући!
- МАЈА: Молим те, немој молим те да псујеш.
- НЕНСИ: Нећу да псујем. Ево, нећу више уопште да псујем...
- МАЈА: (Сћушћајући слушаницу)
Не могу. Немам снаге то да урадим. Шта да кажем мами и Гаврилу после четири године?
- НЕНСИ: Реци било шта. Опростиће ти све.
- МАЈА: Лако је то рећи. Како да признам да сам поражена, да сам погрешила.
- НЕНСИ: Значи, одлучила си да дигнеш руке од себе.
- МАЈА: Откуд ти знаш шта сам ја одлучила?
- НЕНСИ: Па то и будала и паметан види. Погледај се у огледало. Шта видиш? Жртву или кривца?... Ја видим...
- МАЈА: (Бесно)
Баш ме брига шта видиш! Ја знам шта знам. Можда ћу да дигнем руке од себе а можда и нећу, моја ствар.

- НЕНСИ: *(Нежно)*
Па нормално да је твоја ствар. Можда је све морало тако да буде.
- МАЈА: *(Равнодушно)*
Нек иде како иде, доћи ће и мојих пет минута.
- НЕНСИ: Добро. А шта ћемо даље?
- МАЈА: Нема даље. Затварамо.
- НЕНСИ: *(Са љризвуком љрећње)*
А, нисмо се тако договорили. Има даље, и то доста.
- МАЈА: Дођавола, шта сад хоћете?
- НЕНСИ: Да причамо, као што смо се и договорили. И без псовки.
- МАЈА: Па, кад баш мора.
- НЕНСИ: Не мора, али договор је договор.
- МАЈА: *(Заљризе језик)*
Говорила си о гробљу, и о томе како ћу читати у новинама о томе, и гледати на...
- НЕНСИ: О томе ћу ти причати кад дође време за то. Си? Предлажем да наш разговор уђе у интересантнију фазу питања и одговора. Може?
- МАЈА: О, баш ме занима.
- НЕНСИ: Нема ничег занимљивог у мом послу. Ја сипам бујицу речи које мање – више имају један циљ, јер обично имам посла само са једним клијентом и често понављам исти низ речи: здраво, је л' тамо спаваћа соба, срце? 'Ајде, покажи ми је... То ће више да вас кошта. Ох, љубави, ти си диван, не могу више, ах, још мало, тако, тако, тако, ооох – то је дивно, оххх... Страшан си. Разумеш шта хоћу да кажем?
- МАЈА: Морам да признам да не разумем.
- НЕНСИ: Тај низ речи, који се стално понавља, осећам као тумор у глави, и с времена на време добијам жељу да разговарам с неким обичним људским бићем које није моја муштерија, и да у обичном разговору дознам све о њему.
- МАЈА: *(С љодсмехом)*
Па ја сам ти већ све испричала.
- НЕНСИ: То је била само суштина. Мене интересују ситнице више од суштине; они детаљи који граде, који плету ту чипку живота. Разумеш шта хоћу...?

- МАЈА: Шта једем, шта пијем?
- НЕНСИ: Не, не. За почетак ми кажи где станујеш?
(*Маја оклева*)
Не бој се, нећу да ти преотмем Гаргамела.
- МАЈА: (*Сувише жласно*)
Станујем у Доситејевој улици, број седам. Гарсоњера на последњем спрату, прозори гледају у, како то Гаргамел каже, дупе Народног позоришта.
- НЕНСИ: Кажи ми где станујеш па ћу ти рећи ко си. Доситејева и Добрачина улица су познате по својим гарсоњерама.
- МАЈА: Можда су оне познате, ја нисам.
- НЕНСИ: (*Са надмоћним жађењем*)
Њих углавном изнајмљују проститутке које не иду испод 300 марака, и слабо плаћене глумице и балерине којим је то допунска зарада. Оне глуме проститутке.
- МАЈА: Шта хоћеш тиме да кажеш?
- НЕНСИ: Ништа. Повраћа ми се.
- МАЈА: Није ти добро? Зашто стојиш, седи мало.
- НЕНСИ: Ускоро ћу почети да шетам околу и да повраћам, фигуративно, на све. Смучили сте ми се сви: Глумице се прости-туишу, проститутке глуме, модисткиње су продавачице, а продавачице манекенке, педери су министри – а министри су педери. А ја сам, шта сам ја?
(*Присећајући се*)
Чекај док видиш израз “њеног” лица.
- МАЈА: Чијег лица?... И у каквој је то вези са Новим гробљем?
- НЕНСИ: (*Одсујино*)
У вези са чим?
- МАЈА: Гробљем! Гробљем, нешто си хтела да ми испричаш у вези са Новим гробљем?
- НЕНСИ: Гробљем?
- МАЈА: Поменула си га неколико пута.
- НЕНСИ: (*Полако се враћа у сиварносѝ*)
Гробље? А, да, Ново гробље. Била сам у њему. Луче? Не, данас, пре него што сам дошла овде... реци ми, где је та линија која одваја богате од просечних и сиротињу од шљама?
- МАЈА: Драга моја, драгићу, ја...

- НЕНСИ: Немој да ме зовеш Драга и “Драгићу”.
- МАЈА: Извини. Извини ако је звучало сувише интимно. Затекла си ме са тим питањем о линији. Шта је то важно кад си мртав?
- НЕНСИ: А ха. Кад си затечена прибегаваш женским лукавствима, деминутиву: драгићу, срцуленце, бубице, мрвице.
(Деминутивне изговара са злочестим измоћивањем).
- МАЈА: Не увек.
(Покушава да најрави шалу на свој рачун)
Понекад терам и њега да ми говори такве ствари... ужасно се мучи...
(Смеје се)
Лакше му је да ми купи, пет пари ципела, него да каже “пољупчићу мој, цинцили – пинкили моја”... ха, ха...
- НЕНСИ: (Прихвата ѝ смех)
Шта, кажеш? Цинцили – пинкили! Пољупчићуууу...
- Обе зацењене од смеха, ѓрле једна друѓу. Изненада, схваћивши да су у ѓрљењу оћишле ѝредалеко, одвајају се.
- МАЈА: Извини, спонтано је...
- НЕНСИ: (Одмерава је с ѝподозрењем)
И, шта сад?
- МАЈА: (Нећријајно јој је)
Не знам. Шта?
- НЕНСИ: (Наћло ѝрелазећи из сћиња ѝподозрења у умирујући осмех)
Питање. Следеће питање: Ко је твој омиљени писац?
Сидни Шелдон, Хабијановић Ђуровић?
(Раскежено)
Момо Капор.
- МАЈА: (Изврдавајући да се оћредели)
Ја волим многе писце. Заправо, не њих, него оно што пишу. Дуго времена седим, тачније лежим, чекајући да ме Гаргамел удене у неки свој слободан термин. Како он каже, на диспозицији сам. Е па кад сам на диспозицији, ја читам. Нисам пробирљива. Што се тиче ове две жене, и оног, трећег, некако су ми потпуно исти – кафа... ако ме разумеш шта хоћу да кажем: горка кафа, слатка кафа, сладуњава кафа. Ко је од њих бољи? Па ваљда онај трећи јер има...
(Показује рукама “јаја”)

- НЕНСИ: Мани то, та...
(Показује рукама “јаја”)
- МАЈА: Извини, нисам знала да си осетљива на...
- НЕНСИ: (Набусиѝо)
Знаш ли ти шта сам ја данас радила пре него што сам отишла на гробље? Ишла сам пешице, скроз од Панчевачког моста до улаза у гробље у Рузвелтовој.
- МАЈА: Станујеш у тим одвратним солитерима испод Богословије?
- НЕНСИ: Не. До Панчевачког моста сам дошла бео-возом. Кад хоћеш да пређеш неко велико растојање онда седнеш у градски воз, и кроз земљу, као кртица, само се појавиш тамо где си кренула.
- МАЈА: (Признајући грешку)
Мислила сам да станујеш у оним одвратним...
- НЕНСИ: Шта покушаваш? Два пута понављаш реч: одвратним, одвратним... Јесам ли ти ја одвратна? Моје лице? Шта?
- МАЈА: (Изнервирано)
Само желим да знам где станујеш.
- НЕНСИ: То је бар лако. Живим у једној од оних старих зграда у Земуну које је још Аустријска царевина градила. Два спрата. У станове се улази са терасе. Бивши станари су их у време десетоцифрене инфлације откупили буд зашто. Огромне собе су испреграђивали са по неколико преградних зидова од иверице, и пошто су таванице високе, а квадратура соба не прелази однос два са шест, онда добијеш нешто налик на кутију за веш која стоји исправно.
(Узима једну од куѝиѝа и ѝосѝавља је верѝиѝкално)
Можеш да шеташ дуж стазе са чије се једне стране налази зид а са друге су у низу постављени: кревет, орман, сто, чајна кухиња, и мени се заломио биде. Стаза уска а таваница висока; идеално да научиш да идеш уздигнуте главе... Иза зида од иверице, исту такву собу – ходник има Будо – мудо. Тај ретко излази из собе, осим кад мора да истресе препуњени нокшир у клозет. Кад не пије и не спава не скида се са мобилног телефона – као, уговара велике послове. Ретко ми куца о преградни зид, зна да нема ништа од посла, јер он би, ако може, нешто бесплатно. Кад год се узвери од лозоваче, буса се у груди и виче: “Слушај мала, не буди луда, нема цуре која је

одбила Буда”! А онда, пре него што се онесвести, “пјева”:
(Имиѝира Будино ѝонашање)

... “Ој љевојко љикла, љикла! Је л’ ти која длака никла?
Јесте, јесте ље по која, међ’ ногама нема броја....”

МАЈА: (С љађењем)

Страшно. Какав је то ужасан човек.

НЕНСИ: Није то ништа. Главно долази кад падне у хрчкачу кому. Најпре шкрипи зубима – то је увод за хркање. Хркање повремено прекида кад треба да подригне или прдне. Онда, одједанпут заћути као да не дише, закркља, за- кашље се, плуне, а затим кихне као лав јер је управо ишчупао прамен длака које му вире из носа. А онда се све понавља испочетка, само у новој интонацији, као код Бахових фуга... Не верујеш?

(Хваѝа Мају за косу и ѝривлачи јој љлаву уз један ре- кламни ѝано)

Сад слушај.

(Ненси, сасвим озбиљно, с друље сѝране ѝанела, имиѝира основу хрчкаче фуље. Оним иѝѝим редоследом како је оѝсала. Маја, ѝоѝѝуно консѝернирана, без и једноѝ ѝокреѝа, слуша)

... То је то. Што се тиче других соба, знам да су у њима некакви буљуци слинаве и мусаве дечурлије родитеља избеглица. Никад их нисам видеала. Ваљда спавају по цео дан...

МАЈА: (Неѝријаѝно јој је)

Боже, зашто живите тамо?

НЕНСИ: (Поѝѝуно одсуѝно)

Не знам.

МАЈА: Како на тако ужасном месту обављаш тај свој, мислим професију?

НЕНСИ: Мобил – дебил; ја идем по позиву, и то врло ретко, само онолико колико је потребно за преживљавање...

МАЈА: Постоје различити нивои преживљавања.

НЕНСИ: Хоћеш да кажеш, ако се потрудим могла би и гарсоњера у Доситејевој. Не. Ја немам ни љубавника, ни два теле- визора, ни педесет пари ципела, ни амбиције уметника. Али имам неке корисне и бескорисне предмете: решо – дворинглаш – “Препород”, једна рингла је исправна, на другој сецкам, крцкам, тучем месо; затим, мали Претис лонац – мађарски, отварач за конзерве, нож, кашику,

графије... Било је грозно, крварила сам пет недеља и нисам могла ни да једем ни да спавам. Само сам је мрзела, толико сам је мрзела да сам мислила да ће умрети од моје мржње. Пола године нас је брукала по граду, а онда је нестала; кажу да су је видели у Игалу како се вуче са неким “качкеташима”. Ја и тата смо одлучили да јој се осветимо. Кад већ нисам ћерка свога оца, онда ћу бити његова љубавница... Курва је потпуно полудела кад је чула за то. Пријавила је и себе и нас полицији тврдећи како тата и ја живимо у инцесту. Било је суђење и вештачење, стручњаци су потврдили да нема сумње да је мој отац – мој отац и да је неопходно да абортирам... Остали смо сво троје да живимо у истом стану док се не омогући и физичка раздеоба... Курва је нешто бајала, и баш на дан моје матурске свечаности, она и тата су поново профурали, као да се ништа није десило. А ја сам се навукла на Вајнегера.

МАЈА: Страшно. Боже мој, боже мој, има ли те?

НЕНСИ: *(Прилази Маји, раздваја јој склољњене руке, ѝриноси их својим уснама, нежно дува у њих и шајуће)*
Пссст... Смири се, прошло је већ толико времена од тада да моја садашња осећања као и да нису трагична. Све ми се чини да се неко шалио са мојим животом. Да ли сада схваташ зашто у албуму нема фотографија... Како се зовеш?

МАЈА: Марија, зову ме Маја.

НЕНСИ: Невенка, зову ме Ненси. Натерала сам их да ме тако зову.

МАЈА: Ја очигледно не могу никога ни на шта да натерам.

НЕНСИ: Ако си спремна, можемо даље.
(Држећи је за руке)
Заронићемо ове руке у моју душу, до лаката.

МАЈА: *(Исѝрѝгнувши руке)*
Немој, молим те. Оне то не заслужују.

НЕНСИ: Објасни.

МАЈА: Лакше је рећи него објаснити... Ја верујем у своју уметничку мисију. На том путу ми једино стоје моје руке, моје неспособне руке. Веруј ми Ненси; смем да ти се обраћам именом? Веруј ми, ја у својој глави имам сасвим јасну слику како треба да изгледа неки костим или део одеће, а онда, кад то хоћу да претворим у цртеж, почиње процес

осипања идеалне слике, и ма колико пута ја понављала цртеж, ерозија се наставља... Не знам, можда је то због кратких прстију, или је све у глави.

НЕНСИ: Кад завршим наш разговор, биће то сасвим друге руке.

МАЈА: Боље или горе?

НЕНСИ: То зависи од тебе. Предлажем да наставимо причу о љубави и сексу. Никада нисам...

МАЈА: Ако ћемо да причамо о томе, молим те да будемо опет онакве какве жене јесу... зле, глупе и покварене; Јебо те...

НЕНСИ: *(Прихватајући њредлоџ, суздржава смех)*

Глупа жено. Управо си гурнула прст у браву Пандорине кутије.

(Сирејним и брзим њокрејѝом хваѝа Мају за шаку, ѝриноси је усѝима, лизне један од ѝрсију, а заѝим је одбаѝи)

Као што сам рекла, ја никада нисам била у стању да имам нормалан сексуални однос.

(Маја оѝише олизани ѝрсиј о одећу)

Или како се то каже, јебачину. Не рачунам оно са оцем. Све је било траљаво, на силу, гадно, слузаво, влажно. После оног са Курвом, често сам бежала од куће и спавала код сваког ко је хтео да ме прими. Важно ми је било само да ме ноћ не затекне у својој кући. Е па у једној од тих ноћи, када би успела да не спавам код куће, десило се нешто као љубав. Ужасно сам се стидела тога. Било ми је седамнаест година, а њој шеснаест. Ја сам ишла у треће – два, а она у треће – три. Наталија, била је тако ситна и топла, нисам ни осетила кад ми се увукла... а онда је било касно. Дванаест дана, тачно дванаест, распамећивале смо се од јебања... све док њена кева није посумњала нешто и прекинула наше дружење заувек... Мислим... ја сам лезбејка...

(Уносећи се у лице Маји, врло брзо изѝовара)

Лезбејка! Лезбејка! Лезбејка!...

Маја се ѝовлачи уз зид. Телефон ѝочиње да звони, дуџо и уѝорно. Маја ѝолази руком ка слушалици. Ненси хваѝа флашицу од кока-коле.

НЕНСИ: *(Преѝећи)*

Хоћеш да ти пребијем прсте? Да боље црташ...

(Маја ѝовлачи руку)

Видиш како је кока – кола штетна; убија сперматозоиде и ломи прсте, а ти је пијеш.

- МАЈА: *(После дужеѝ љуѝања, смоѝавиши снаѝе)*
Хоћете ли ви нешто да купите?...
- НЕНСИ: Хеј, шта си се усрала? Па ово је само разговор. Јесмо ли се тако договорили?
(Маја љуѝи)
У реду.
(Ненси вади из џеѝа свежањ новчаница и баца их на сѝио)
Можемо ли сада да наставимо разговор?
- МАЈА: *(Иѝнорише новаѝ)*
Нисам се усрала. Твоје је право да будеш шта хоћеш.
- НЕНСИ: А можда се ја то само шалим?
- МАЈА: Ја, не.
- НЕНСИ: Љутиш се?
- МАЈА: Не, уопште се не љутим, само сам радознала.
- НЕНСИ: *(С лажним олакшањем)*
Одлично. Трудићу се да те задовољим. Постоје ствари које су за мене много важније од Наталије. Непосредно после ужасног шока, када сам сазнала да смо тата и ја, инцест, десило се то са абортусом... Лекари нису могли два дана да ме поврате из анестезије. Памтим тај сан као нешто лепо и коначно, и потпуно одсуство жеље да икада изађем из њега. Боли су ме иглама док ме нису пробудили... Два месеца после тога приметила сам, нарочито ноћу, писак. Дуги, заглушујући писак који је претходио подрхтавању тела и грчењу мишића. Бола није било. У таквим тренуцима поседовала сам моћ да неке мање предмете померам мислима. Ујутру бих видела да не стоје на својим местима. То, и Курвина и татина необјашњива одлука да опет живе заједно, убедили су ме да потражим одговоре. Уписала сам психологију и одметнула се од куће. Издужена соба у кући на Земунском кеју постала је део мог новог, дугог сна. А што се тиче лезбејства, нисам баш била искрена, и пре Наталије су постојали неки знаци који су указивали на то. Сећам се, Курва ме пошаље у месарницу; ја стојим испред витрине са раскрвављеним комадима месине и зурим. Одједном осетим руку на дупету и чујем нежан глас: Дечко, лепи дечко, молим те прочитај ми цену, заборавио сам наочаре. Окренем се и угледам симпатично лице мог комшије, познатог глумца и педера, Мирка Милисављевића...

(Маја љрајѝи љричу са зѝађеним лицем)

Потпуно ме збунио. Питала сам се шта сам ја? Дечак или девојчица? Сатима сам стајала гола пред огледалом и гледала у груди које немам, и у курац који такође немам...

(Ненси љримеђује Мајино зѝађено лице)

Гадиш се? Не волиш ово што причам?

МАЈА: *(Нејријајѝно јој је)*

Радије не бих да причамо о томе.

НЕНСИ: *(Чешкајући се љо врајѝу)*

Па добро. Мада, тешко ћеш разумети крај ако не знаш узроке и разлику између хомосексуалне, инцестне и оне такозване, нормалне љубави... Ти уствари хоћеш да чујеш шта се догодило на гробљу?

МАЈА: *(Одушевљено)*

Да. Гробље. Непрекидно почињеш причу о Новом гробљу и...

НЕНСИ: Причала сам ти о соби на другом спрату и непосредном окружењу. Међутим, да би се докопала другог спрата и своје собе – кутије, ја морам да прођем читав лавиринт ходника, ходничѝа, стеленика и разваљених гелендера. Не познајем никога са првог спрата, толико се често мењају да је просто немогуће упамтити ѝихова лица, а камо ли имена. Збирна карактеристика им је да су прљави и да смрде; углавном мушкарци. Не знам, кажу, да поред мене, ту, у некој од безброј соба, живи и једна жена. Никад је нисам видела; само по неки пут чујем како пева “Један дан живота”. Али то није особа о којој хоћу да ти говорим. Предмет моје приче је газда куће и ѝегов пас. Та дебела стрвина са челом од два прста и коефицијентом интелигенције на нивоу собне температуре је једна масна, лојава, лења, смрдљива и неопрана мрзовољна сподоба. Врећа амонијака наливена пивчугом. Недостају ми речи да га опишем.

МАЈА: О, описала си га веома пластично.

НЕНСИ: Дакле, он има пса. Он и пас су као једно. Газда куће непрекидно седи, буљи у телевизор и налива се пивчугом. Непрекидно телефонира, наручујући све што се може наручити преко телефона: пице, лесковачки зајутрак, магичну крпу, помаду за хемороиде, стомак елиминатор, гајбе Вајфертовог пива, порно касете, “Миракл блејд”, бурека, тигрову маст, пет кила ливадског меда и јапанско

дрво. А, да, повремено спушта слушалицу, огледа се чешљајући дугу ужеглу косу, затим реже нокте на ногама рецкавим ножем и, онако пресамићен, прди влажно док му пас њуши дупе. Стално држи отворена врата од стана и готово увек ме примети. Понеки пут ме препадне у ходнику, сабије ме у угао и дахће ми у лице. Тај смрад не можеш да замислиш. Не зовемо га цабе Базди ел Задах. А да ствар буде гора, негде између паралелних вијуга његовог мозга, којих нема више од две, тиња нешто налик на еротске снове. А ја, Мајо, ја сам предмет његове сексуалне пожуде!

МАЈА: Грозно. Повраћа ми се.

НЕНСИ: Нема везе, нашла сам начина како да га зајебем. Кад год се прилепи уз мене и забалави ми уво причом о својој титанској мужевности, ја га питам, хоћеш ли са штипаљком или без штипаљке... То га збуни. Ја сасвим озбиљно вадим из торбе металну штипаљку, показујем му је и објашњавам како имам огромну рибу, па неки мушкарци траже да је преполовим стављањем штипаљке... Он најпре трепће, а затим се претвара као да је укапирао штос и почиње да се смеје и кркља. Хвата своју наказу од пса и одлази у собу. Ја сам спасена до нашег следећег сусрета.

МАЈА: То је...
(*Пролази је дрхѝавица*)
Бррр, да се смрзнеш од одвратности.

НЕНСИ: Као у хорор романима, а?

МАЈА: (*Озбиљно*)
Да. Читала сам један такав.

НЕНСИ: Јеси ли приметила како мушкарци пуцају на штосевима типа: огромна ми је и “мени је сасвим довољан просечни српски од четврт метра”.

МАЈА: Не. Ја баш волим кад је онако леп и мањи. Мрзим неандерталце којима је само циљ да што више меса угурају у тебе.

НЕНСИ: Да, то има смисла. Али ја сам, уствари, хтела да ти причам о газдином псу...

МАЈА: Најпре о гробљу, па онда о...

- НЕНСИ: Не затвараш? Мислим, немаш жељу да баш сад затвориш дућан?
(Претићећи)
Зар не?
- МАЈА: Не... Мислим да нећу.
- НЕНСИ: (Као дејтејџу)
Морамо да останемо, јер... кад ти будем испричала све о псу, онда ћу природно завршити са гробљем.
- МАЈА: (Невољно се осмехујући)
Ти си баш пуна прича.
- НЕНСИ: Не мораш да слушаш. Ја те не терам. Демократија је; твоја воља.
- МАЈА: (Нервозно)
Да, знам, знам то.
- НЕНСИ: Знаш? Одлично. Прича о псу, Ненси и још о нечему. Оно, о нечему, је можда важније, али то најважније увек долази на крају. Оно што хоћу да ти испричам је у вези са основним правилом живота, да свака ствар мора најпре да дође на своје место, да би смо је касније могли избацили из равнотеже. Зато и јесам данас најпре пошла Бео – возом на гробље, да бих дошла овде. О псу: То је једна ружна, наборана, искежена, црна животиња. Ако знаш како изгледа мопс?
- МАЈА: Мислим да знам.
- НЕНСИ: Знаш ти курац како изгледа. Мопс је најружнији мали пас створен рукама неког енглеског дегенерика, као слика и прилика свога створитеља. Има избачене, закрвављене очи, огромну главуцу, безброј оштрих зуба који му истрчавају из четвртасте вилице, кратак врат, широке груди и дупе као два бруфена. Непрекидно дува кроз нос – фум, фум,
(Имијтира ња)
бали пену и, као његов газда, прди влажно. Једино што их разликује је сода – бикарбона. Обојица, кажемо обојица јер је и тај мали дегенерик пасји мушкарац, ждери исту храну, а онда пате од киселине, мрзовољни су и зли; само што се онај малоумник од газде некако, не знам ни сама како, досети соде бикарбоне па је из шаке баца у уста. Пробао је то исто и са псом, али му није успело. Е сад, можеш мислити кад та пасја гномчина, пуна киселине,

онако црна, постави заседу у мрачном ходнику на улазу моје зграде. Иако знам да ме негде вреба, сваки пут ми срце стане кад хистерично залаје и навали на моју ногу. Ја се потпуно паралишем и пустим га да обави ту гадост... Да ли знаш шта ми ради? А? 'Ајде, претпостави.

МАЈА: Претпостављам да се... попишки.

НЕНСИ: Глупа жено. Како ти ништа не знаш. Тај мупс *(Намерно каже "муѝс" са "у" умесѝо "о")* налик на црну надувану куртончину са крампонима, зајаши моју ногу; знаш како? *(Ненси оѝкорачује једну Мајину ноѝу и демонсѝира ѝасју акѝивносѝ)* Сукне из њега оно црвено палацало *(Гесѝ кажиѝрсѝом)* па навали да ми кеца чизму као да га тресе трофазна струја. Да ствар буде гора, обавезно се појављује и газда који се цери и навија. То понижење ме потпуно прожима, од стопала до коре великог мозга... *(Маја ужаснуѝа ѝричом и демонсѝирацијом на њој. Ненси се одмиче)* Шта је, не верујеш? Погледај, ове флеке на чизмама и панталонама су од пасје сперме; као да је киселина...

Маја ѝоѝѝуно нехоѝѝично брише своју ноѝу као да се и њој неѝѝо слично дешавало.

НЕНСИ: *(Резиѝнирано)* Немам појма како други станари излазе са њим на крај, мада сумњам да напада само женски род; али ја, ма шта чинила, мењала путању кретања, време проласка, мирис парфема, гаће, ништа не помаже. По основном вики-молошком закону неумитности, да се жртва и егзекутор морају срести, ја се увек са њим сретнем. Веруј ми, ту ми чак и моје необичне способности не помажу... оно о померању предмета мислима. Мислиш да лажем?

МАЈА: Не, не мислим ништа.

НЕНСИ: Наравно да не мислиш ништа. Држи овај сат. *(Скида са руке "Своч" и додаје ѝа Мају)* Извади батерију... Шта пише на њој, које године је истекао рок?...

МАЈА: ... Хиљаду девет стотина деведесет пете...

НЕНСИ: *(Правећи се важна)*

И шта ти то говори?... То значи да ја исијавам статички електрицитет високе фреквенције и ниског напона. Моја аура је тако снажна да непрекидно допуњава батерију за сат. Ја сатове мењам, али батерије никада.

МАЈА: Просто не могу да верујем.

НЕНСИ: Веруј, веруј. У Бога не мораш да верујеш, али у ово што видиш, деведесет пета, веруј. Као што сам и ја веровала да излаз из пасје заседе мора да постоји. Отишла сам у своју издужену собу, закључала се два дана, и решила: Убићу га својом руком...

(Маја окреће ѓлаву у сѝрану, сѝреса се)

Једноставно ћу да га ликвидирам, то је поуздани начин да се решиш некога или нечега. Уосталом то је у традицији нашега народа. Ево, пре неки дан су нам ликвидирали и министра полиције и министра одбране, па шта. Е, сад, лако је рећи, треба то и урадити; како, са чиме, када?...

(Маја слеже раменима)

Одмах сам одлучила, отров. Да не би било ништа сумњиво, отров нисам купила, него сам вребала кад градски шинтери постављају мамце за хорде дивљих паса које орљају по целом граду. За сваки случај узела сам два. Некако су ми се учинили прости и неугледни, па сам купила и пар дебелих коњских кобасичетина; издубила сам их и потом надроћкала ситно сецканим отровним мамцем... Увече сам кренула у акцију...

МАЈА: *(Засѝрашено)*

Молим те, не желим да чујем детаље.

НЕНСИ: *(Надмоћно)*

Хм. Прескочићу халапљиво прождирање, кркљање, исколачене очи и крваву столицу, али звук не могу да прескочим... Агонија је трајала тачно пет дана. У тих пет дана ја сам једино чула непрекидно болно завијање, налик на оно када човеку дуго чупају зуб.

(Имићира ѝај јаук и кркљање)

Нисам могла више да издржим, поготово што се то цвиљење повремено мешало са певањем оне јаднице са другога спрата. "Један дан Живота"... Је л' знаш ту песму?

Маја неодређено одмахује ѓлавом. Ненси ѝочиње да ѝева ѝрејо-знаѝљив рефрен. Вади из јакне касеѝу, сѝавља је у касеѝофон).

НЕНСИ: Хајде, хајде и ти.

Ненси притисне дуџме на касетофону. Чујемо “Један дан животиња” у извођењу Мише Ковача. Маја најпре дрхтавим гласом прати Ненсино певање, а затим, подстиакнућа гестикацијама Ненсиних руку, почиње све јаче да пева из очаја. Ненси нагло прекида певање. Прекида Мају стиављајући јој шаку на усња.

НЕНСИ: Купила сам пасју храну – “Хепи дог” и отишла у посету... Газда је полуцирао од среће што сам дошла да обиђем болесника... Седела сам добрих двадесет минута, ако не и пола сата, и гледала мупса на кревету како се мучи... Газда је слинио и наливао се пивчугом. А ја сам потпуно била хипнотисана изразом пасјег лица, нарочито очи које су непрекидно сузиле и као да су истицале. Желудац и срце скупили су ми се у чвор; гледала сам то лице и као да сам видела лице свога оца, згађеног над самим собом у тренутку сазнања да сам ја ипак његово дете... Поразила ме је тренутна спознаја да се мој отац још увек мучи као овај пас, и да ће га једино смрт ослободити тог гадног осећаја... Мирно сам устала, помиловала пса по први пут, отишла у своју собу и закључала се. Пет дана сам живела на води, без сна. На крају петог дана запала сам у стање астралне катаlepsije... Знаш ли шта је то?

МАЈА: *(Застрашено)*

Побого Ненси, откуд бих ја то знала.

НЕНСИ: Покушаћу да ти објасним. Овако: Лежала сам на кревету, на леђима, баш као сада на овоме столу.

(Леже на сто)

Одједанпут је кренуо писак из мене, тело је почело да ми се грчи и подрхтава, као под ударима струје...

Ненси подрхтава и почиње да се пресе као код епилептичног напада. Удара главом и удовима о дрвену плочу стола... Ужаснућа Маја гледа како се светила неонске рекламе пале – гасе, тињају, пређоревају; чак се и заглущујући писак чује. Маја затвара уши длановима, писак прескоје. Ненси се нагло усјавља и, као да се ништа није десило, стиавља причу – само јој је крајика коса мало наострешена.

НЕНСИ: Отприлике тако је почело... А онда се из мог тела издвојило астрално тело. Гледала сам како лебдим изнад свог сопственог тела са којим сам била повезана светлосном траком, као са пупчаном врцом. У почетку сам се плашила да ћу заиста умрети ако се та трака светлости прекине... Лебећи, полако сам кренула ногама према прозору; прво сам мислила исећи ћу се о разбијено стакло ако прођем кроз тај прозор, али ме је смиривало светло

на којем сам лебдела. Пролазак кроз стакло је прошао потпуно безболно. Лебдела сам изнад града и посматрала га први пут као просторну слику – “Београд у ноћи”. Упловила сам у родитељски стан и прекратила им муке.

МАЈА: *(Сасвим тихо)*
Не, забога...

НЕНСИ: Повратак у тело трајао је делић секунде. Одједном је пиштање престало. Полако сам отворила очи и у потпуној тишини угледала небо и месец кроз разбијени прозор... Ујутру сам сазнала да се пас добро опоравља, да једе и маше репом... Нешто касније стигао је телеграм у којем ме обавештавају да су мама и тата преминули од прострелних рана и да се налазе у мртвачници градске болнице. По званичном извештају градског МУП–а, најпре је тата пуцао у маму, а затим у себе. Сахранила сам их у породичној гробници на Новом гробљу. То је било тачно пре четрдесет дана. У међувремену, ја сам се поново сретала са мупсом, само што овога пута он није наваливао на моју ногу, нити је чинио било какве недолучне радње. Много ме је више нервирало његово махање репом и сазнање да се, и поред свих догађаја, ја и даље осећам пониженом и недефинисаном... Тада ми је пало на памет решење са градским возом. Заправо, схватила сам, ако не могу ни са ким да остварим ни духовни, ни љубавни, ни пријатељски контакт, чак ни са псом или мачком, да мора постојати за мене неко решење. Ако не можеш да се саживиш са животом онда је, вероватно, решење у реинкарнацији... Треба умрети да би се родио као неко ново, срећније биће.

(Маја гледа у Ненси као хипнотисана)

Да, то је тако... Потребна је реинкарнација.

(Насијавља да говори као да саопштијава највеће тајне живоћа, шатајом)

НЕНСИ: Зар не схваташ шта хоћу да ти кажем? Свака личност да би спознала себе, мора све да учини за себе... Најпре сам отишла на гробље са намером да на породичној гробници обавим ту ствар. Онда сам схватила да до прожимања моје душе са телима мојих родитеља неће доћи, јер, природно, енергија душе кад истиче из тела најпре се креће ка свемиру; а онда, пошто је васељена закривљена као спирала која својим репом дотиче свој центар, енергија душе силази на земљу и на своме путу прожима тек неко рођено биће и у њему се реинкарнира – рађа по-

ново... То ме је навело на помисао како би било добро наћи се испод гробова својих родитеља па тек онда, па тек онда пустити душу да крене ка небу... Проблем је деловао нерешиво, све док нисам видела да се траса подземне железнице креће испод самог гробља. Набавила сам прецизне карте и установила да се гроб мојих родитеља налази тачно изнад пружног репера 636. То је значило, ако седнем у метро, и пукнем се у правом тренутку, моја духовна енергија ће, одлазећи навише, прожети тела мојих родитеља на путу ка васељени... Данас је био тај дан. Сигурно се питаш зашто сам онда овде? Једноставно, схватила сам да је Београдски метро нередован, да често мења брзину, и да сви моји прорачуни не вреде липова курца. Зато сам изашла из бео – воза и упутила се ка Тргу Републике, упс, слободе... Чича мича и готова прича.

(Одједном весело)

А, Мајо? А? Шта мислиш Мајо да ли би ова прича могла да победи на конкурс “Политике” за најбољу новелу године? И раније сам слала, па ништа. Чак сам написала и једну једночинку, психо драму, под опскурним називом “Виктимолошка прича” и послала је на конкурс драмских писаца... Ништа. Претпостављам да они анонимусе не читају. Зато је, Мајо моја, најважније, изаћи из анонимности.

МАЈА: *(Једва чујно)*

Не, ја ништа не разумем... Мислила сам да си ти... твој тата... та трагедија...

(Гојово сузе. Вајај)

Зашто си ми све то испричала ако није истина?

НЕНСИ: А зашто да ти не испричам?

МАЈА: Не разумем.

НЕНСИ: *(Нежно шајућући)*

Лажеш. Лажеш.

МАЈА: Не, заиста не разумем.

НЕНСИ: Глупа жено. Све време покушавам да ти објасним како је најважније знати себе и када ти је доста самог себе.

МАЈА: Ја не желим ништа, никакву реинкарнацију, само хоћу да ја будем ја и да ме сви оставе на миру.

НЕНСИ: А, хоћеш да кажеш да сам ти досадила?

- МАЈА: *(Наједном налази снаге)*
Да. Ја морам за петнаест минута да будем код куће и морам да затворим радњу.
- НЕНСИ: *(Шерейски)*
А да останемо још мало? Малкице?
- МАЈА: Стварно морам да затворим радњу, погледај шта си направила са неонским словима...
- НЕНСИ: *(Пречувши ојаску о словима)*
Минутић?
- МАЈА: Ни минутић.
- НЕНСИ: *(Заголицавши Мају њо ребрима)*
А, ако лепо молим?
- МАЈА: *(Врло је голицавља, у фалсеју)*
Јао! Не! Ихихи, престани... ох, ох, мама, мамице...
- НЕНСИ: Још само мало.
- МАЈА: Хи, хи, хи", Хи, хи, хи. Морам, морам да идем. Гаргамел ће да полуди... Престани, престани молим те... хи, хи, хи, хо, хо, хо, ууу, упс...
- Ненси ћресџаје да је голица, али Маја насџавља да се смеје скоро хистеричним смехом који се ћрејвара у сузе... Ненси је џосмајра слеђено.*
- МАЈА: *(Кроз сузе)*
Молим те, хоћу да затворим бутик.
- НЕНСИ: И ја хоћу да затворим бутик.
- МАЈА: *(Полазећи ка улазу)*
Хоћемо, затворићемо...
- НЕНСИ: Али кад ја хоћу!
(Нагло је ѓурне)
- МАЈА: Зашто ме гураш?
- НЕНСИ: Зар не желиш нешто да продаш?
(Поново ѓурне Мају)
- МАЈА: *(Ошћавајући ѓурнућо раме)*
Не. Није обавезно. Али те молим, престани да ме гураш.
- НЕНСИ: *(Поново је ѓурне)*
Овако?
- МАЈА: Е сад ми је доста!
- НЕНСИ: Бојим се да није доста.

Вади из љеѝа скакавац, оѝѝвара ља и врхом оѝѝѝрице додирује свежањ новчаница које је недавно баѝила на сѝо. На ѝојаву ножа Маја врисне и одскочи. Паралисана је ѝризором сечива.

НЕНСИ: Паре су на столу и за њих нешто мораш да ми продаш.

МАЈА: *(Прелазеѝи на “ви”)*
Узмите шта хоѝете...

НЕНСИ: *(Иѝноришуѝи “ви”)*
Шта би ми ти препоручила?

МАЈА: *(Очајна)*
Не знам. Не знам шта сте. Шта је истина, а шта само прича?

НЕНСИ: Заборави причу, погледај ме и реци шта би то мени добро стајало...

МАЈА: *(Хваѝѝајуѝи се за сламку)*
Ви сте, нема сумње, лепа девојка, и ако би сте хтели још више да истакнете ту лепоту...

НЕНСИ: Јебала те реч лепа! То је најгора реч у српском језику. Бедна и мизерна. Кад се каже...

(Развлачи)

лепа, има интонаѝију као да је то нека болест. Ето, лепа је, јадна; без икаквог усхиѝења, као да се констатује да је неко жут. А како остали европски језици третирају тај феномен? Са усхиѝењем Италијани кажу бела; зачуѝено Немац изговара шен, одушевљени Енглеѝ кличе бјуѝи-фул! А ми,

(Кези се)

лепа. Као да се кезимо. Само Македонци имају гору реч за то, убава – губава; они сматрају то за несреѝу, па кажу: “Убава жена род нема”...

МАЈА: Добро, заборави шта сам рекла и узми сама шта желиш...

НЕНСИ: Добро, кад ти тако кажеш...
(Ненси дуѝо ѝуѝи, обилази екѝонаѝе и на крају се зауставља крај луѝке на којој се налази ѝрудњаѝ са оѝѝѝорима за брадавице. Врхом оѝѝѝрице додирне једну од брадавица)

Шта кажеш на овај грудњаѝ?

МАЈА: Истиче боље фигуру, издужује брадавице, испод танке блузе или маѝице чини експресиван продор, и сигурно еротизира...

НЕНСИ: Покажи ми.

МАЈА: *(Ћуѝке скида ѓрудњак са луѝке, окреће се ка Ненси)*
Мораћете да скинете мајцу.

НЕНСИ: Не. Ти ћеш ми показати.

МАЈА: То не долази у обзир.

НЕНСИ: Што ми пре покажеш, пре ћемо ићи кући.

МАЈА: Немојте ме терати на тако нешто, ја сам веома стидљива.

НЕНСИ: Нема проблема, окренућу се.

МАЈА: Хоћете ли заиста отићи ако вам покажем?

НЕНСИ: Заиста.

МАЈА: *(Почиње да скида блузу, неодлучна је, руке јој подрх-
ѝвајају, у очима сузе)*
Молим те, Ненси, нећеш да ме превариш?

НЕНСИ: *(Ошѝро)*
Хоћеш да кажеш да сам лажљива кучка?

МАЈА: *(Расѝлаче се)*
Не! Ништа слично нисам хтела да кажем... Ево, скинућу се!... А ти се окрени... Ево, ја ћу да се скинем, ако баш... мора.

Ненси се са заѓонетним осмехом окреће и сѝаје у уѓао – ѝоред ѝрозора. Маја се ѝовремено окрене да ѝровери Ненсињу ѝозицију... Сузе. Ненси окренуѝих леѓа ѓледа кроз ѝрозор – Трѓ Рейублике у суѝону. Маја дрхѝавим рукама навлачи ѓрудњак. Све време фик-сира ѝелефон исѝред себе. Телефон изненада ѝочиње да звони. Маја се очајнички баца на њеѓа, диже слушалицу и врѝиѝи.

МАЈА: Упомоћ! Упомоћ! Манијак! Манијак! Аааа! Полиција!

Ненси се ѝолако окреће држећи у једној руци нож, а у друѓој мобилни ѝелефон. Приноси ѓа лицу.

НЕНСИ: Ало, да ли је то бутик ИНТИМНО.

Маја ѝоѝѝуно сломљена склизне на ѝод ридајући. Јечи и слуша-лицом удара моноѝоно о ѝод... Ненси је хладно ѝосмаѝра. После извесноѓ времена ѝрилази и чизмом је блаѓо ѓурне...

НЕНСИ: 'Ајде, устај. Види на шта личиш.
(Риѝне је јаче)
Устани кад ти кажем!

МАЈА: *(Не реаѓује на ударце; риѝмички удара слушалицом и неѝрекидно ѝонавља исѝо)*
Зашто, зашто, зашто?

- НЕНСИ: Устани будало; Имаш ли ти уопште поноса?
- МАЈА: Нећу, ти ћеш да ме убијеш.
- НЕНСИ: Устани и кажи не!
- МАЈА: *(Равнодушно)*
Не.
- НЕНСИ: Не могу да те гледам. Дресирана лутко за иживљавање. Колико година трпиш тог Гаргамела? Што га не шутнеш, овако!
(Шутира је)
Што га не шутнеш, што му не кажеш да је говно?
- МАЈА: *(Кроз цмиздрење)*
Не могу. Не знаш ти њега. Кад год покушам нешто, он ми отворено прети: “Не знаш ти колико сам ја моћан у овом граду? Уништићу те ако само и помислиш да одеш од мене”...
- НЕНСИ: Он је сератор, миш, слузава кукавица која једино зна да се истреса на женама. Пичка од човека!
- МАЈА: Тукао ме је.
- НЕНСИ: Нека те бије кад си глупа. Устај! Устај и почни да се бориш за себе... Јебем ти људе који ћуте, трпе и чекају да неко уместо њих узме мотку и реши им проблеме... Устај и узми своју судбину у своје руке, а не само Гаргамелов курац...
(Ненси хваћа Мају за брадавицу и вуче је. Маја вриши.)
Почиње да се брани)
А, браниш се кад боли?
- МАЈА: Животињо, пусти ме!
- НЕНСИ: *(Исцрпљена нож на земљу испред Маје)*
'Ајде, брани се!
(Обема рукама удара Мају по телу)
Ово је твоје тело, брани се! Шта кажеш? Он те бије! како те бије? Овако! Овако! Кажи, је л' те шутира у стомак? Овако? Зато си и изгубила дете. Брани се јебо те бог! Угрожавам ти све!
- Маја ужасно врисне хваћајући нож са њода. Држи га обема рукама према Ненси и урла.*
- МАЈА: Пипни ме, само ме пипни још једанпут! 'Ајде, 'Ајде, само ме пипни!

НЕНСИ: То!

(Шири руке и хваїа Мају у заџрљај)

Тако те волим!

(Набија се на нож љубећи је у сїа)

Дуџо влада ѿоїїуна ѿишина... Маја се ѿолако одваја од Ненсиноџ ѿела; занемела је ѿред ѿризором ножа забијеноџ у Ненсин сїомак. Ненси је једно време неїокреїна, ѿолако се окреће осїављајући нож у своме сїомаку, ѿеїурајући се долази до сїола. С муком леже на њеџа свијајући се у ѿозицију феїуса, са лицем ѿрема Маји...

НЕНСИ: *(Умирући. Реченице су јој исїрекидане од бола)*

Хвала Мајо.

(Насїавља блаџим џласом)

Заиста ти хвала... сад... сад могу мирно да пустим енергију моје душе да, да крене тамо где све оне иду... Већ сам мислила да сам те погрешно изабрала и да ти ниси и моја жртва и мој целат... Сећаш се, да сам поменула како ћеш видети лице и све ћеш разумети... У питању је моје лице... Доћи ће полиција и телевизија и... онда ћеш видети моје лице на твоја два телевизора... Мајо, ја сам, ја сам сад изашла из анонимности... Је л' да сам изашла?... ово је... прави крај... приче...

(Закрља)

Извини, само желим да... ме се... неко... сећа... до краја свог живота... Молим те... Мајо... гледај... ме... у, лице... хоћу, да, ме, памтиш...

(Издахне)

Мук... Маја ѿолако ѿрилази, ѿружа руку хваїајући нож забијен у Ненси; ѿолако џа дрма а заїим бесно цимне... Ненсина ѿело ѿада са сїола на ѿод. Маја, са ножем у рукама, џледа у ѿело на ѿоду; најїре џа ѿїне врхом ноџе ѿа , урличући бесно, ѿочиње да џа шуїира... заморила се и сїала, саџиње се , скида саїи са Ненсине руке, сїавља џа на своју... Оїкорачује ѿело.

МАЈА: *(С ѿрезиром)*

Ево, гледам те право у лице. И шта? У праву си, моје су руке сада заиста друкчије, кржаве су...

Маја ѿолако скуїља ѿљувачку у усїима, саџиње џлаву и цедећи исїуиїа исїљувак на Ненсина лице. Наџло креће, облачи Ненсину кожно јакну , сїавља ѿамне наочаре, ѿриїииска дуџме на касе-ѿофону, излази... Звуци ѿесме "Један дан живоїа"... Кроз сїак-лени зид буїиика виої се Трџ у сумрак и момци који освейљавају велику рекламу за "Бољи живої са Кока колом"...

Риштал згуснушої ваздуха

ЛИЦА

СЕЛЕНА ИСАКОВИЧ,
око 40 година.

БРАНКО ИСАКОВИЧ,
њен муж, око 55 година.

ЈОВАН, студент,
око 26 година.

др СИМОН ДРАКУЛИЋ,
око 55 година

СЕЛЕНА: Чујеш ли ти шта ти ја кажем?

БРАНКО: Молим те, сконцентриши се на ово: “Ако сте незадовољни собом, ако сте изгубили самопоуздање, ако желиш право физичко и психичко опуштање... Позовите нас. Дигитална масажа. Ново! Техника древне Кине! Витко тело, плус задовољство. Атлета 2000, нови миленијум. Телефон 626 – 630. Позовите сад и позовите одмах!

СЕЛЕНА: Бојим се да то теби много више одговара. Права је штета што поред оног, “атлета”, не стоји и маљава мајмунчина.

БРАНКО: Можеш да ми га... будало једна блесава!

СЕЛЕНА: *(Сикће кроз зубе)*

Немој да вичеш, немој да вичеш. Сто пута сам ти рекла, немој на мене да вичеш! Јебигузу матори.

БРАНКО: *(Укључује вибраџор на већу брзину. Звук је оширији и њродорнији)*

Сад кажи шта хоћеш, ја те не чујем и не видим, за мене си само ваздух...

СЕЛЕНА: То исто каже и твој син, обоје смо за њега ваздух, згуснути ваздух.

БРАНКО: Измишљаш, стално измишљаш неке глупости. Какав курац згуснути ваздух?

СЕЛЕНА: Да ли си приметио да Иван, не разговара са нама? Не руча, не седи са нама, не излази никуд. По цео дан је у кревету, или дува у саксофон.

БРАНКО: *(Нервозно и брзо љовори)*

Па шта, па шта? То је нормално за његове године. И ја сам, кад сам имао 18 и 19 година, по цео дан цедио хормоне из себе. И какве то везе има са тим, ваздухом – густим, згуснутим? Како га он већ зове.

СЕЛЕНА: Угаси тог дркавца у гаћама...

Бранко је дуго гледа, а затим њриџиска ѡрекидач – искључује вибраџор. Тишина. Јасичуе – вибраџор му осџаје у џаћама. Како се креће ѡ сцени џаџџан се вуче за њим ѡџџџ реџа.

СЕЛЕНА: Мој последњи разговор са Иваном је оног петка... кад смо се, тукли.

БРАНКО: Да, разбила си ми празном флашом главу, ево, под претима осећам...

(Оџџџава месџо)

... Уф, јебем ти, још увек боли.

СЕЛЕНА: После сам отишла до Ивана, да му објасним.

БРАНКО: Онако пијана?

СЕЛЕНА: Да. Ти си се толико драо, да сам имала само две могућности: или да те дотучем или да му објасним.

БРАНКО: И шта си му рекла?

СЕЛЕНА: Ништа. Он ме је тако гледао да ја ништа нисам могла да му кажем.

БРАНКО: Наравно, била си потпуно увоштена од пића.

СЕЛЕНА: Сад сереш. Кад сам ја била увоштена? Никада. Ти си тај који повраћа, пада под сто и сутра се каје.

БРАНКО: Добро, ја сам све што ти кажеш... Можеш ли ти да се сетиш шта је он, наш син, рекао те ноћи? Ако је било шта рекао.

СЕЛЕНА: Најстрашније је то што се сећам сваке његове речи... Ухватио ме је за руке...

(Показује Бранку како је Иван ухватио њене руке)

а онда је моје дланове прислонио уз његове мршаве, знојаве груди. И пре него што је проговорио, ја сам знала да се нешто страшно дешава у његовој души...

БРАНКО: Селена, немој ту патетику.

СЕЛЕНА: На врховима прстију остила сам свако ребро, а дланове су ми боцкале његове брадавице. Када је удахнуо ваздух и изговорио прву реч, потпуно сам онемела, оглувела, ослепела и чула сам га само длановима... рекао је: Мајко, ти не знаш шта се дешава. Изван наше куће, неки људи бришу време, бришу нас, све што нам по праву рођења припада. Из дана у дан прождиру стварност, истину, и замењују је неком новом, у којој су они главни јунаци. И то им није довољно, из петних жила се труде да и нас убеде како је немогуће добро живети ако ближњима не чинимо зло, обећавају нам срећу, али нам отворено кажу да је њу немогуће остварити ако се не нанесе несрећа неком другом. Па кад тај њихов оченаш одбијамо да изговарамо, не траже да верујемо у њега, онда нас проглашавају издајницима и колаборационистима, страним плаћеницима и педерима. Зло згушњава ваздух, не могу да га удахнем, Мајко, гушим се... А онда је, хватајући дах, рекао:

(Селена љоказује како се Иван зџуши док зовори)

Ритуал згуснутог ваздуха је почео и неће стати док се не погушимо. А и овде, у нашој кући, тај исти обред се од мога рођења, у потпуној тајности, врши над нама самима. То сам тек недавно дознао од потпуно непознатог човека, по свој прилици намерно, од удбаша у цивилу, који се представља као студент. Зар сам толико био слеп.

БРАНКО: Јован! Убићу га.

СЕЛЕНА: А онда је Иван, још само то рекао: “Видећете ме, причаћемо, кад се ваздух разреди, или нећемо више никада причати”...

БРАНКО: Јован. Јован.
(*Испирже се из Селениних руку*)

СЕЛЕНА: Чуди ме да већ није стигао.

БРАНКО: Знаш ти добро кад Он долази.

СЕЛЕНА: Господине Исаковичу, дивим се твојој дебелој кожи. Твој син је у питању! Какав Јован? Није он проблем. Да нема њега био би неки други Јован! Ти згушњаваш ваздух, не даш нам да дишемо! Човече, знаш ли шта радиш? Зар не видиш докле је то дошло? Да нисам те вечери легла са њим, мислим да би му ноћне море постале једина стварност.

БРАНКО: Ти си луда! Спаваш са сином који има 19 година! То је инцест!

СЕЛЕНА: Срам те било! Стиди се! Ти мислиш ако си ти изопачен, да су сви! Ја сам са Иваном легла у кревет као мајка, а ти са Јованом лежеш да би те напунио својом комадином меса! Повраћа ми се од тебе!

БРАНКО: Говно од говнета, зашто си се удала за мене?!

СЕЛЕНА: Хоћеш да ти кажем?! Зато што нисам знала за каквог монструма се удајем...

(*Почиње да виче из свећ љаса*)

Лагао си! Лагао си! Лагао си ме! А ја сам те волела, све док нисам прогледала! Јао шта си ми урадио! Наказо! Боље да сам умрла него што сам ти родила сина!

БРАНКО: Па што ниси?... Зато што си курва! Зато што нема тог понижења које би те одвојило богатства Исаковича. Хајде, кажи: Ја сам курва. Хајде!

СЕЛЕНА: (*Сасвим тшхо*)
... Ја сам курва...

БРАНКО: Јаче! Јаче то кажи! Курва, курва, курва!

СЕЛЕНА: Ја сам курва!

БРАНКО: Видиш како можеш. Јаче!!!

Селена почиње да урла исти рефрен: “Ја сам курва, курва, курва... Са њом и Бранко урла исти рефрен... Прекида их резак звук саксофона са зорњег сираја; као да се ипруги да их надјача. Кад Бранко и Селена иошину заћуше, саксофон ирелази у ниже и шоилије шонове.

БРАНКО: Иван...

Бранко је ово изговорио шайашом. Цео шок даљег разговора биће заправо шайаш. Обоје се ипруге да својим гласом не наруше Иваново свирање.

СЕЛЕНА: Па ти си изговорио Иваново име? Не могу да верујем.

БРАНКО: Зашто?

СЕЛЕНА: Како зашто? Па ти већ годинама не изговараш синовљево име... Јованово да, али име твога сина не. Иван је за тебе, Он, онај, њега, га, му... Најближе што би рекао за Ивана је “наш син”. Никада ниси рекао “мој син”...

БРАНКО: Лажеш. Сад лажеш.

СЕЛЕНА: Брано, не лажем. Нажалост, не лажем. Хајде, сети се кад си последњи пут рекао “мој син”...

БРАНКО: Недавно... мислим да је то било на семинару о Гамзиграду. Баш ме је покојни Срејовић питао о њему...

СЕЛЕНА: *(Хваћа га за руку)*

Брано, Срејовић је умро пре четири године, а и опет си рекао “питао ме о њему”...

БРАНКО: *(Покајнички)*

Да, опет сам употребио заменицу... не знам зашто.

СЕЛЕНА: Знаш ти добро зашто... Одувек си сумњао да је Иван твој син...

БРАНКО: Не... То смо, мислим, рашчистили. Иван носи моје презиме и то је дефинитивно. Ја верујем да је он мој син.

СЕЛЕНА: Од кад то?

БРАНКО: Недавно... После регрутације. Одредили су му крвну групу, нулта – негативна. Исто као и ја.

СЕЛЕНА: Крвној групи верујеш, мени не верујеш... Смешно.

БРАНКО: Теби је то смешно? Мени није. Осамнаест година сам ја сумњао и нисам имао смелости да тражим одређивање Иванове крвне групе, плашио сам се да моје сумње не буду потврђене.

СЕЛЕНА: Кретену, што ме ниси питао. Ја од Ивановог рођења знам која му је крвна група. Иста као и моја, нулта негативна.

БРАНКО: Сереш. Сад сереш, само да ме нервираш!

СЕЛЕНА: (*Сīишава з̄а*)
Не вичи, твој син свира... Чујеш, шта он то хоће да нам каже?

БРАНКО: Ја га уопште не разумем.

СЕЛЕНА: Сам си крив. Захваљујући твом начину васпитања, Иван не може да нађе себе. Сва та гомила античких мудраца и бузераната, које му натураш откако је пошао у школу, не могу да победе “Малог принца” у њему. Схваташ ли ти то човече божији?... Твоме сину је потребна наша љубав, а не гнусне настраности античких филозофа. То, што си мене оженио, да бих ти била параван за “љубав вишег степена”, то те нимало не оправдава. Буди отац! То ти је дужност! Буди отац!!

БРАНКО: Не хистериши. Ја не могу да се претварам, и нећу. Што га ти не васпитаваш?

СЕЛЕНА: ... Жалосно је то што си му ти отац. Од таквог као што си ти, може само нешто горе да се изроди... Шта ме гледаш? То су твоје речи: “Генетика је алфа иомега свих живих бића, па и човека”.

БРАНКО: Потпуно си у праву, и ти си дете своје, *мајере*.

СЕЛЕНА: Шта хоћеш тиме, *мајере*?

БРАНКО: (*Равномерним з̄ласом, као да чииа судски извешииај*)
Једанаест убода у пределу торакса и абдомена. Раздирање ткива изазвано је тангенционалном силом оштрог предмета. Облик ране одговара профилу сечива маказа за ножне нокте... Д. П. 3416 / 11.

СЕЛЕНА: Доста! Не дирај ми мајку! Ти немаш права на то!

БРАНКО: Само те подсећам, да неки твоји гени машу оштрицом.

То з̄ иренуиика се ирекида свирање саксофона. Мук.

СЕЛЕНА: Ђути... Не свира више...

(Траџичним ѓласом)

Чуо је шта смо причали.

БРАНКО: Ништа он није чуо што већ није знао.

СЕЛЕНА: Не знаш ти... он целог свог живота слуша шапат, само наш шапат. Једном ми је рекао: “Мама, зашто ти и тата стално шапућете? Шта кријете од мене?” А знаш ли шта сам му одговорила?

БРАНКО: Знам, *сенка*.

СЕЛЕНА: Не верујеш? Погледај се. Откуд ти те крастице по врату и грудима?

БРАНКО: Алергија.

СЕЛЕНА: Сенка је то. Шта мислиш, зашто ти је стомак такав? Вода, потпуно си отекао од воде и гасова. Нема ту ни трунке сала, само зло и болест. Легнеш увече потпуно нормалан, а пробудиш се ујутро с осећањем надуте мешине. Јел тако?

БРАНКО: *(Ошћшава свој сћомак)*

Да, дешава се... неки пут заиста изгледа тако.

СЕЛЕНА: Зло се окомило на нашу кућу Бранко. Не знам ко нам је шаље, и зашто? Али знам да *сенка* долази ноћу и да је то увек када је месец пун.

БРАНКО: Ти си луда. Нема сенке, нема духова, зло је у нама!

СЕЛЕНА: Хоћеш ли веровати ако ти докажем?

Селена узима нож и свилену мараму са сћола. Нож ѓрибија уз ѓруди, с ошћрицом окренућом ка ѓоду; у друџој руци сћиска белу – свилену мараму. Бранко усћукне ѓледајућу у велику, бљешћаву ошћрицу.

БРАНКО: Шта ти је?

СЕЛЕНА: Ти знаш да ја свако вече затварам све прозоре и врата... Ту нико не може да уђе. Али, није тако. Тек недавно, од једне циганке, Рускиње, овде је седела и гледала ми је у длан, као да ми гледа у душу, сазнала сам како се тера *сенка*... Шест златника сам јој платила, и обећала да ћу ћутати док не отерам зло из наше куће.

БРАНКО: *(Сћиска ѓлаву између дланова)*

Селена, ја сам луд, а не ти. Ја. Да, ја.

Селена љрилази великим врайїма и наљлим љокреїом забија врх ножа у кључаоницу; оширица је окренуїа нагоре.

СЕЛЕНА: Дођи овамо... Дођи, нећу ти ништа...

Бранко љолако љрилази, сїаје код врайїа.

СЕЛЕНА: Шта видиш?

БРАНКО: Огроман нож забијен у, кључаоницу. И мене дебила који пристаје да говори очигледне ствари.

СЕЛЕНА: Кад сенка нема куда да уђе укућу, онда улази кроз једини отвор који постоји. Ја сам намерно затворила све, осим ове кључаонице. Нож је ноћас стајао баш овако... Кад сенка, као згуснути ваздух почне да улази, мора да се превуче, тако густа – као тесто, преко ове оштрице. Једино тада је *сенка* рањива, и по неки пут је оштрица рецне; а када се то деси, сенка се никада више не враћа на исто место... Погледај марамицу!

Селена размоїава мараму и сїавља је на љод испод ножа.

СЕЛЕНА: Била је ноћас испод ножа, ево црвене флеке сенкине крви... Са ове оштрице се кап скотрљала мараму.

Селена брзо диже мараму, љриноси је Бранку уз лице.

СЕЛЕНА: Види... мирише на крв!

Бранко љолако узима мрару из Селенине руке, љриноси је носу, удише...

БРАНКО: Мирише на рђу, а не не крв.

СЕЛЕНА: Ти си један сератор. Измишљаш рђу само да не признаш да сам ја у праву.

БРАНКО: Како си ти сујеверна. Шест златника кошта твоја глупост. Ово је рђа!

(Наљлим љокреїом набија мрару љреко Селениној лица. Држи је чврсїо. Селена се баїрђа љокушавајући да скине мараму и Бранкову руку са свођа лица)

Сваки идиот зна да хладан ваздух, хладан ваздух, а не “сенка”, кад прелази преко метала кондензује на њему влагу! И, пошто је нож зарђао при дршци, природно је да се капља воде меша са рђом и пада на усрану мараму! *(Бранко је, уз гадљиву гримасу, наљло одђурне од себе)*

СЕЛЕНА: *(Хваїајући дах)*

... То ти причај својим студентима а не мени! Сенка у ову кућу неће никада више ући!

БРАНКО: Али неће ни изаћи... ти си *сенка*. Зло је твоје, твоје гетско наслеђе.

СЕЛЕНА: Немаш појма колико се кајем. О, како те мрзим... једино ме теши то да у Ивану нема ничег од тебе, ничег, чак ни семе које га је зачело.

БРАНКО: (*Леденим ѓласом*)
Кад би знао да је то истина, убио би те...

СЕЛЕНА: Син те се гади, прљав си му. Откако си Јована довео у кућу, Иван се повукао у себе – ћути и мрзи – још горе, презире те.

БРАНКО: То није истина.

СЕЛЕНА: Јесте... Кад си последњи пут био са сином?

БРАНКО: Како, кад?

СЕЛЕНА: Господин не може ни да се сети.

БРАНКО: Наравно да се сећам. Прошле, не, предпрошле недеље била је нека утакмица на телевизији, чини ми се да смо је гледали заједно... А у понедељак смо... не, ја сам био заузет у понедељак...

СЕЛЕНА: О чему ти причаш? Па теби је важније како ти дупе изгледа у огледалу него све остало! Такне ли Ивана Јован, јеби ме овде...

(*Показује џесџџом на своја усџџа*)
ако те зубима не закољем!...

Бранко је занемео, као да џрви џуџи види лице зла.

СЦЕНА 2

Мучну џишину џрекида звоно на сџољним враџџима... Селена брзо вади нож из кључаонице и, заједно са марамом, ѓурне ѓа у каниџу за кишобране... Бранко и Селена се ѓледају, савладавају најџеџџџи у себи...

Снажан ѓлас др Симона изван џросџџора,

СИМОН: (*off*)
Ишао је директима све три рунде. Одличан рад ногу има тај клинац, за годину – две биће један од најбољих...
(*Куцање на враџџима и усклик*)
“Има ли кога?”

БРАНКО: Да, да – само изволите.

Бранко отивара врати. Улазе др Симон и Јован. Симон на себи има свећило, њамучно одело; Јован цинс њанијалоне и "Ла костја" мајцу... Сви изговарају њо једно "добар дан".

СИМОН: Добар дан, моје поштовање госпођо Селена.

Симон љуби Селену у руку... Рукује се са Бранком. Јован се ђушке рукује са Селеном и Бранком.

БРАНКО: Здраво Јоване.

СЕЛЕНА: Докторе, ваше лице уноси весело расположење, Како вам то увек успева?

СИМОН: Захваљујем госпођо. Гледајући вас, моје очи не знају за бољу кинезо терапију. И знам како вам то успева!

БРАНКО: О, хо! Данас смо расположени. Шта то треба да значи?

СИМОН: Значи да је месец мај, драги мој.

БРАНКО: Вас двојица сте се договорили, или?...
(Показује кажијрстима на Јована и Симона)

ЈОВАН: Не. Случајно.

СИМОН: Да објасним. Купујем ја цигарете, и видим – познато ми лице: Јован, разговара са шармантном и љупком девојчицом. Наравно, понудим се, кола су за то... Извињавам се што смо овако упали, али свему је крива нечија немарност. Врата су била отворена. А, знате оно? Отворена врата на кући, мора да се нешто дешава; у најмању руку какав провалник, или се неко сели из куће... Разочарали сте ме обоје. Ја очекивао сензацију, а наилазим на брачну хармонију.

БРАНКО: Симоне, не буди малициозан.

СИМОН: Више цирозан него малициозан, оле. Ха, ха, ха...

СЕЛЕНА: Како можеш да се зезаш тако са собом?

СИМОН: Шта ја знам, таква ми нарав.

ЈОВАН: Како је Иван? Је ли му боље?

СЕЛЕНА: Јутрос је нешто раније устао, није баш причљив.

ЈОВАН: Још увек траје, ритуал?...

СЕЛЕНА: Да, ваздух је још увек за њега превише густ.

ЈОВАН: Штета. Ја сам мислио да неке теже партије пређемо, испити су за месец дана...

БРАНКО: Не мари, драги мој. Попићемо чај, а за пар дана ће све бити као и обично.

ЈОВАН: Не, хвала. Већ сам попио две кафе, па би било много. Ако тиме ништа не реметим, ја би да пођем?

СЕЛЕНА: Зашто?

ЈОВАН: Па, од доктора Симона сам сазнао да је данас тениски дан, а ја се ту баш не уклапам. Искористићу време за шетњу у природи.

БРАНКО: У том случају можемо, млади колега, да вам пожелимо срећу са љупком и шармантном девојчицом у дисциплини “хоризонтално задржавање тела у високој, зеленој трави”.

СИМОН: О, хо! Онда сам и ја за “Сјај у трави”. А ви?
(Обраћа се Селени)

СЕЛЕНА: Не, хвала; мрави, бубице и остале одвратне животињнице...
(Сипреса се)
то није за мене.

СИМОН: Да, мало је незгодно. Нарочито оно издајничко зеленило на коленима и лактовима...

ЈОВАН: Захваљујем вам се на возњи. Пријатно свима.

СИМОН: Молим, у свако доба.

БРАНКО: Пријатно.

СЕЛЕНА: Довиђења Јоване.

ЈОВАН: Довиђења.

Јован излази.

СЦЕНА 3

Помало нејријатну тишину прекида лажно весео Симонов глас.

СИМОН: Дан је као створен за тенис! Један сетић – два пића, други сетић – још два пића; деци тамо, деци овамо, и ето, пуна школа ђака, ниодкуда врата. Еј, па ти си још век у памперсима? Дај, мрдни мало.

СЕЛЕНА: Не може, укључен је на струју – пуне му се батерије.

БРАНКО: (Доктору)
Знаш, ово ми страшно прија. Вибрације потпуно анулирају грчеве у малом стомаку.

СИМОН: Да, апсолутно. Само кад би и године биле подложне тим вибрацијама.

БРАНКО: Ма нису године у питању, заиста прија мишићном ткиву...

СИМОН: Стариш друже, стариш.

БРАНКО: То ћемо још да видимо. У пиће, Симоне Дракулићу, да ћу да те бијем прва два сета, глат.

СИМОН: Важи, сеците...

Прихвата Бранкову руку и истовремено је исцјура ка Селени.

СЕЛЕНА: Шта ја добијам?

СИМОН: Све, драга моја, све... Обећавам нешто лепо, изненађење, кад се вратим из Париза.

СЕЛЕНА: Држим вас за реч.

Пресеца Бранков и Симонов сјисак руку.

БРАНКО: Тако. Брзо ћемо да видимо чија нана бркове брије. Одмах се враћам.

Бранко излази.

СЦЕНА 4

Селена ћушке прилази сјолу, сјавља коцкице шећера у шоље, налива чај. Све проишче у доминацији шумова. Примећујемо да су обоје озбиљни и замисљени. Онај шаливи Симон се одједном прећивара у докјора Мабузеа.

СИМОН: Можеш ли сутра поподне, у четири?

Селена одлаже чајник, завлачи руку Симону у недра, љуби га.

СЕЛЕНА: Где?

СИМОН: Код мене.

СЕЛЕНА: Знаш да ме понављање истог амбијента убија.

СИМОН: Предложи ти.

СЕЛЕНА: Викендица.

СИМОН: Где сад да ти измислим викендицу?

СЕЛЕНА: А Павић?

СИМОН: ... Знаш?

СЕЛЕНА: Ти знаш, да ја све знам.

СИМОН: Ко ти је рекао за ту кућу?

СЕЛЕНА: Једна мала птичица, барабо. Знаш да не можеш ништа да сакријеш од твоје “пичурачице”... Ниси баш био избирљив, Јаца више личи на медведицу Мицу него на жену.

СИМОН: Био сам пијан.

СЕЛЕНА: Опростићу ти, али на оном истом месту где си и згрешио.

СИМОН: Животињице, не уништава си...

Симон наваљује на Селену.

СЕЛЕНА: Полако. Јел обећаваш исто место?

СИМОН: Обећувам. Пусту ту руку!

Завлачи јој руку између ноџу.

СЕЛЕНА: Немој... Ионако идеш одмах.

СИМОН: *(Више за себе)*

Уф, пуна шака и кроз прсте пролази.

(Мирише шаку)

Најрадије пи те сад појео. Знаш?

СЕЛЕНА: Олади, сад ће да наиђе.

(Гура му шољу чаја под нос)

СИМОН: Шта је са њим, јел још увек?...

СЕЛЕНА: Још увек. Видео си и сам. Заљубљен је у њега, само тако. Јован нам долази скоро сваки дан у кућу, као, помаже Ивану да се спреми за испите... Не знам Симоне, бојим се да нас не стигне божија казна за ово што чинимо, Ивану, себи, Јовану... а за Бранка ми није жао.

СИМОН: Нема казне, зликовци су дуговечни а божија правда је недостижна. Зар би толки људи умирала од кијавице, грипа, жутице, трипера, сиде, пролива и затвора. Да је правде, сви ти узрочници би давно нестали пред божијим гневом. Бог је само у једном праведан; ако ти са једне стране нешто узме, онда ти са друге нешто да. На пример: Узме ти здравље, а да ти болест. Алах је велики.

СЕЛЕНА: Не бојим се ја за себе. Иван је осетљив. Избезумљује ме помисао да би Јован могао утицати на њега. Симоне, наш син Иван има деветност година а нема девојку.

СИМОН: Причаш глупости, све је под контролом. Ако је мој син, нема шансе да се пропедерише... Мене више интересује шта је са Јованом.

СЕЛЕНА: Не знам шта да ти кажем. Твоја се дијагноза показала као тачна. Али и сам знаш да то код њих никада није сигурно. На моменте ми се чини да би за мене био спреман на све... а опет, довољан је само један Бранков поглед и да се Јован претвори у послушну играчку.

СИМОН: Како ти умеш да ме нервираш. Сто пута сам ти рекао, Јован је тип расцепљене личности, поседује јак осећај кривице због досадашњег живота... Дубоко у себи он наслућује, да су околности биле другачије, он би вероватно био љубимац многих жена. С друге стране, он је подложен јаким личностим; наравно, у почетку је то било мотивисано несналажењем у новој средини, материјалним разлозима, каријером – и на томе је он градио слабашна оправдања пред самим собом. А онда долазиш ти и разараш га. Доказујеш му да је мушко. Схваташ ли?

СЕЛЕНА: Не баш сасвим.

СИМОН: Али га сасвим добро осећаш.

СЕЛЕНА: Одвратан си, немој да ме додирујеш!

СИМОН: Чекај, нисам ништа мислио...

СЕЛЕНА: Остави ме! Ја то чиним због тебе и Ивана.

СИМОН: Смири се. Имам и ја душу, и нисам лишен љубоморе.

СЕЛЕНА: Ако мислиш да ми твоја љубомора ласка, грдно се вараш.

СИМОН: Нисам мислио да те повредим. Селена, веруј ми, погана мушка сујета и ништа више.

СЕЛЕНА: А можда те итересује какав је када је у мени? Ко је бољи? А?

СИМОН: Немој да инсистираш.

СЕЛЕНА: Не мислиш ваљда да уживам у његовим додирима и у киселом задаху који шири око себе! Потребни су нерви као конопци, кад препознам у његовим поступцима покрете који су верна копија његовог учитеља.

СИМОН: Извини, дај ми руке, љубим их...
(Обасија њољућима обе Селенине руке)

СЕЛЕНА: Знаш? Иван ме често пита за тебе.

СИМОН: Да, шта каже?

СЕЛЕНА: Ништа не каже, али му се очигледно свиђаш чим пита за тебе.. Једном ме је питао: Има ли доктор чамац? Нисам хтела да га разочарам, рекла сам му да имаш, и то са мотором.

СИМОН: Шта измишљаш?

СЕЛЕНА: Сигурна сам да би сте се вас двојица добро слагали.

СИМОН: Да, паметан је он момак.

СЕЛЕНА: Хоћеш да купиш чамац?

СИМОН: Да. Кад се докопамо имовине Исаковича...

Симон почиње полако да се смеје, Селена га праши. Што више улазе у смех, то су љаснији и зацењенији.

Прекида их лупа неких враћа, шајкање тенис лоптице о њод.

СЦЕНА 5

Улази Бранко удрајући рекејом лоптицу о њод. На њему је ојрема за тенис: Крајке, беле панталоне, бела мајца и беле шајке. Са осмехом ала Клерк Гејбл љеда у њихова зацењена лица.

БРАНКО: Шта је смешно?

Они се и даље смеју, зестикацијама показују да ће после да му објасне.

БРАНКО: Ја?

СИМОН: *(Бришући сузе)*

Не. Ја сам смешан. На тренутак сам поверовао да сам добар, и да од овог часа остављам све пороке, јер ја сам сенка на оштрици ножа. Ха, ха, ха....

Сад почиње и Бранко да се смеје. Селена се пошћуно озбиљила. Њено озбиљно лице зусавља смех. Она се обраћа Симону.

СЕЛЕНА: Стоко једна. А ја сам се смејела јер се ти смејеш.

БРАНКО: Докторе, тек ће да те дотуче моја сенка. Изгубио си опкладу.

(Бранко се размахео рекејом)

СИМОН: Много се курчиш. Да ниси кришом тренирао са Јованом?

БРАНКО: ... Зезаш, а? Он и тенис? У његовом селу се зна за две игре: Труле кобиле и “Иде мајка с колодвора, дија, дија, де”. А кад га ухвати носталгија, оде у прчварницу и наједе се чварака.

СИМОН: Ти си на Јована нешто љут?

БРАНКО: Нисам на њега. Него, драги мој докторе, накотило се тога у овом граду, у божију матер. Да узмеш свећу дебелу као нога, и да дест година цуњаш по Београду, не би нашао више од десет хиљада грађана. Све го дођош и радничка класа. А после владавине “волим и ја вас”, бојим се да није остало ни толико.

СЕЛЕНА: Чуди ме, како си онда дозволио себи да ти неко, чији је прадеда највероватније био војвођански свињар, буде интимус.

БРАНКО: Глупости. Ко имало познаје ломбровову теорију, не може тако нешто да тврди. Јованово високо чело, дубоко усађене бистре очи, осетљиве носнице, савршени облик усана и савршена телесна конструкција, одају други тип човека. Ко зна чије је семе било бачено у плодну гејачку њиву. Колико је мени познато, Јованова баба је била слушкиња једном из рода “Розенкројцера.”

СИМОН: Ништа није немогуће... па ни то да ме ти данас победиш.

БРАНКО: Да знаш да хоћу. Осећам се ужасно злочестим.
(Бранко се смеје верујући да је направио духовићу до-сејку)

СИМОН: *(Прихватају шалу)*
“Ах господине, ја напола сам мртва.
Ставите га целог, нек ваша сам жртва.”
Довиђења, довиђења!

Сви вичу “довиђења”. Селена их испираћа до вратића. Враћа се, седа у фошељу, ширља слепоочнице... Са ѓорњеџ сираића пробацијају се звуци саксофона – мелодија “Чамац на Тиси” у ѓез обради... Селена седа за клавир, играићи мелодију...

ЗАВЕСА ПАДА

ДРУГИ ЧИН

СЦЕНА 1

У леињем салону. Тринаесѣ саиѣ ѿодне. Селена и Јован на једном дивану. Селена лежи ѿрекривена кућном хаљином. Јован клечи ѿред ње; на себи има само гаѣице. Машинално је милује и исѿоведа се.

ЈОВАН: Ја нисам у стању да и даље играм ову игру! Ко сам ја у њој? Свако вуче на своју страну... Волим те. И знам, да тебе није било, да се никада, ништа не би изменило у моме животу. Једино се сумња није изменила. Ја сумњам у све, па чак и у себе. Не! Најмање сумњам у себе. После толико година тумарања и тражења излаза, ти си нашла у мени оно што сам нисам могао да пронађем. Уствари, ја нисам имао снаге да сам било шта да учиним... Мучило ме је то, што сам добро знао, да чиним нешто што није у складу са мојим осећањима. А опет, пристајући на Бранкову љубав, добијао сам оно што никада не бих имао: новац, дружење са елитом, каријеру. Ко би знао за Јована Солдатовића, песника, лауреата октобарске награде града Београда, златног беоцуга, Нушићеве награде, и ко зна још чега, да иза мене није стајао академик, професор Бранко Исакович. Ти знаш колико ме је то коштало. Не, не знаш. Мени се, Селена, увек чинило да сви знају, и да свако ко ме погледа у лице зна да сам ја... Мислио сам, моја маска је савршена. Срање, потпуно без икакве опомене, гест и реч се измакну мојој контроли. Оде маска у пизду материну. Немаш појма колико је стида прешло преко ово мало коже на лицу... Не, није она препланула од сунца. Ова боја потиче углавном од ненамерних уличних сусрета, кад људи осете мој поглед испод сопственог појаса, а затим налећу на моје лице, које се већ окренуло у страну, као да се то не тиче мене. А зашто би ме се и тицало оно што је ван моје контроле. У тим тренуцима, та два длана коже на моме лицу постају издајничка, а ја не могу сваког да зауставим и да му објасним, да нисам мислио то што они читају на њему... Чак сам и некакве препарате и капсуле набављао, само да неутралишем то проклето црвенило... Постојало је једно сигурно средство против њега – глад и вињак, комбиновани једно с другим. Тада ми је лице било бледо,

свиђао сам се женама, али, да иронија буде већа, још сам се више свиђао онима од којих сам бежао... Дала баба динар да уђе у коло... а излаза нема... Кунем ти се, никада нисам мислио о себи као педеру. Мислио сам, ја сам њих, ту господу надмудрио. Врло важно, продаћу мало душе ђаволу, а онда ћу је лако откупити јер ћу бити и познат и богат. Никада нисам скупио довољно за откуп. Гладовање и вињак су били моји највернији другари. И, знаш, никада их не би напустио да ме нису гурали у самоуништење. Испод мога прозора, на деветом спрату, простира се велика, зелена крошња кестена. Ујутро би излазио на прозор и грчевито се држао за рам. Знаш ли зашто? Глава је желела да зарони у то зеленило, а тело није имало муда да крене за њом... Јебеш човека који није у стању ни да се убије...

Селена диже Јовану главу.

СЕЛЕНА: Јоване, погледај ме... Шта осећаш?

ЈОВАН: Осећам да те волим... Али не осећам ништа твоје; до мене не допиру твоја осећања, као да их немаш. Не знам, можда се то учи, да осећаш. Ти си моја једина жена, и ја за тебе немам више од осамнаест година. Потпуно сам заборавио све што се дешавало последњих осам година. Ти си мој почетак, помози ми да научим да ходам.

СЕЛЕНА: Лажеш ме Јоване, ништа се не заборавља, осим онога што не знамо.

ЈОВАН: Питај ме нешто, сигуран сам да нећу моћи да се сетим.

СЕЛЕНА: *(Сугестивним гласом)*

Налазиш се између четири зида факултета. Штрајкујете главу због ваших ухапшених другова. Гладујеш шести дан. Један професор ти прилази и нуди разговор; глас му је топао, а додири његових руку умирују и пријају...

ЈОВАН: Доста! Зашто то чиниш? Шта хоћеш од мене?

СЕЛЕНА: Прва бол се никада не заборавља. Веруј ми, лажу жене да не памте првог, једино њега и памте. Која је та што може да заборави дан и тренутак када се открива велика тајна – како се претачу осећања из једног тела у друго. И ти и ја делимо тај тренутак са истим човеком.

ЈОВАН: Немој, молим те немој о томе.

СЕЛЕНА: Морам Јоване, морам. Докле год тај човек шета по овој кући, сваки наш покушај да га заборавимо је бесмислен.

ЈОВАН: Отићићемо некуд. Ја имам пријатеље. Не, нису ми потребни. Радићу све. Ја све могу! Кад си ти са мном, љубави, ја могу све.

СЕЛЕНА: Јоване, размисли добро: Можемо ли ти и ја да живимо заједно, а да све време осећамо његово присуство, да осећамо како стоји негде између и иза нас и смешка се? Можемо ли Јоване? Да ли ћу ти ја увек веровати да у мени не видиш њега, или да ја у теби не препознајем његову сенку?

ЈОВАН: Мени то није важно. Ја само желим да будем са тобом. Ти си створила од мене човека, и све што стоји између тебе и мене мора да нестане... Селена, ако је ово све само ваша прљава игра, ако ме издаш, убићу те! Убићу те!
(Дави је)
Кажи да није! Вичи! Кажи да није!

СЕЛЕНА: *(Бајрѳа се, крклѳа, ослобађа се његовоѳ сѳиска)*
Ђути љубави, пст, ћути молим те, чуће нас Иван... Наравно да те волим, мили мој...

Обасијају се ѳољуѳцима.

ЈОВАН: Опрости ми љубави. Ја сам луд, не знам шта радим. Сама помисао на издају одузима ми памет. Нећу никада више... Кажи нешто мила моја, молим те. Реци ми да је све у реду и да се ништа није изменило!

СЕЛЕНА: Јоване, гори си од детета. Наравно да се ништа није изменило. Љубим те.

ЈОВАН: Ти знаш да ја нисам стварно мислио да си у стању да ме издаш.

СЕЛЕНА: Знам мили. Али исто тако знам да си у то искрено веривао бар на трен, у делићу секунде.

ЈОВАН: Само у једном малом, савим малом делићу секунде ја сам помислио, издаја. И уопште, не могу да ти објасним, као ми је то пало на ум, одакле се угурала та ужасна мисао? Можда си у праву када кажеш да се не може живети са његовом сенком. Али то би било... не, ја нисам у стању да учиним тако нешто.

СЕЛЕНА: Шта да учиниш, мили? Шта то ниси у стању?

- ЈОВАН: Да га убијем... Сасвим лепо сам видео себе како га давим и како он потпуно нестаје из мене. Осмехује се и нестаје...
- СЕЛЕНА: Ту жељу ја познајем већ седамнаест година. И све ми се чини да ћу се једног дана наћи иза тог осмеха.
- ЈОВАН: Сасвим јасно сам видео своју мисао. И, што је најинтересантије, не осећам никакву мржњу. Потпуно сам равнодушан према Бранку, као према неком непотребном предмету који једноставно треба бацити.
- СЕЛЕНА. Чула сам за убиство из страсти, али за убиство из равнодушности нисам.
- ЈОВАН: Кажу сведоци масовних убистава да ти злочини нису учињени из мржње; једноставно – то је био однос као према нечем непотребном... Када си равнодушан, исто разлога имаш да убијеш и да не убијеш. Тасови свести су у потпуној равнотежи. Одлука – не убити, не представља трајно решење, већ одлагање са безброј других могућности. Одлука – убити, нема свој продужетак, она је савршена и коначна мисаона целина, без икаквих солуција.
- СЕЛЕНА: Мислила сам да те познајем. Ко си уствари ти?
- ЈОВАН: Не знам, то се и ја питам.
- СЕЛЕНА: Твоје признање не решава наш проблем. Ми смо и даље на оном истом месту одакле смо и кренули. Он је жив.
- ЈОВАН: И шта би ја сад требао да урадим?
- СЕЛЕНА: Ако ти није јасно, ја немам шта да кажем.
- ЈОВАН: А ако је све то, ипак, само игра?
- СЕЛЕНА: (*Ошћиро*)
Онда је нисмо требали ни почињати! Боже, кога ја волим?
- ЈОВАН: А доктор Симон?
- СЕЛЕНА. Шта је са доктором Симоном?
- ЈОВАН: Ти и он...
- СЕЛЕНА: (*Смеје се*)
Мој мали дечко има бујну машту. Кретену, он ме познаје од рођења.
- ЈОВАН: И Бранко те познаје од рођења.
- СЕЛЕНА: То није исто.

ЈОВАН: Исто, не исто, ја све знам.

СЕЛЕНА: *(Прислањајући му злаву уз своје зруди)*

Ништа ти не знаш. Па ја сам се удала за њега зато што сам морала.

ЈОВАН: *(Цинично)*

Знам, морала си да легнеш са њим зато што те је натерао.

СЕЛЕНА: Не.

ЈОВАН: Као да ја не знам шта жели свака мала, прљава гимназијалка... Све сањају о проседом чики са спортском фигуром.

СЕЛЕНА: Сачекај да ти испричам.

ЈОВАН: Добро, да чујемо.

СЕЛЕНА: Пре свега, желим да ми верујеш. Између мене и доктора Симона не постоји ништа што би могло да те повреди.

ЈОВАН: Ја не верујем у то, али хоћу и желим да ти верујем, и нека буде тако.

СЕЛЕНА: Хвала.

ЈОВАН: Зашто?

СЕЛЕНА: Зато што си био искрен.

ЈОВАН: Не желим да почнемо са лажима.

СЕЛЕНА: Волим те.

ЈОВАН: И ја тебе.

СЕЛЕНА: Кажи ми.

ЈОВАН: Волим те, и...

СЕЛЕНА: И?!

ЈОВАН: Ништа. Учинило ми се само да две речи нису довољне, не делују довољно убедљиво... Не знам.

СЕЛЕНА: *(Љуби га њо њелу)*

Сад ћу да ти поједем сисице! Толико те волим... Знаш, све је почело очевом погибијом. Није прошло ни пола године, а мајка се угасила. Да ли се убила неким прапшком или се просто угасила, не знам. Много га је волела. Бранко је тада био чика Бранко, наш кућни пријатељ. Он је стално био поред мене. Водио је рачуна о свему: О мојој школи, о томе шта ми треба, куповао ми је све што сам пожелела... Све моје другарице су биле љубоморне

због њега. Суботом ме је водио обавезно у позориште, оперу или балет. Замисли, по неки пут је ишао са мном у диско клуб. Била сам лудо заљубљена у њега, поготово што су ми све другарице завиделе... Када се то десило, ја сам мислила да ће се све завршити на пољупцима и миловању, да неће ићи до краја... А то је дошло само од себе. После је било касно за сузе... Прекоравао ме је зашто му нисам рекла да не желим да идемо до краја. Као да сам ја знала шта желим?... Затруднела сам, хм, и то од једног јединог курца... Све остало знаш и сам.

ЈОВАН: Кад си открила његово право лице?

СЕЛЕНА: Тек после две године.

ЈОВАН: И зашто си остала са њим?

СЕЛЕНА: Због сина. Да будем искрена, и због пара. Само ова кућа вреди преко два милиона марака.

ЈОВАН: Једнога дана би све могло да буде твоје..

СЕЛЕНА: И твоје.

ЈОВАН: Наше.

СЕЛЕНА: Наше, мили, наше... Уствари, све би било Иваново.

ЈОВАН: Па да, то је то.

СЕЛЕНА: Тако је у тестаменту. Кад Бранко умре, све је Иваново: девизе, злато, стан од 155 квадрата у Крунској, два локала – један у Васиној, други у Српских владара; кућа у Херцег Новом... моја је само кућа. Исаковичи су то из генерације у генерацију отимали од других, ред је да им се нешто узме.

ЈОВАН: Како отимали?

СЕЛЕНА: Бавили су се лихварством. Давање краткорочних зајмова са великом каматом. Чак је и ова кућа тако добијена. Њен прави власник, Чех, извесни господин Хубичка, убио се кад није могао да врати дуг... Ја мислим да је он *сенка*, он је тај који не да злу да спава. Зато мој Иван мисли да је време згуснутог ваздуха, ово време... Како се слажеш са Иваном?

ЈОВАН: Добро. Али, као да се плаши додиром моје руке. Зна ли он за?

СЕЛЕНА: Радозналост је нормална у његовим годинама.

ЈОВАН: Нормално би било да ја спасем и себе и тебе... Убићу га... Само нека још једном покуша нешто, убићу га.

СЕЛЕНА: Ја ћу ти помоћи.

ЈОВАН: Ништа ти нећеш. Неко мора да буде са Иваном, видиш да је без тебе изгубљен.

Селена се приближи уз Јована, обмотава га својим оџриачем.

СЕЛЕНА: И ти си изгубљен без мене. Како си јак, Да чујем срце... Умрла бих без тебе...

Обоје шешко дишу.

Сшоља доири звук кола и сирена. Селена сшрасно крикне. Одвајају се. Хишпро се облаче... сшоља доириу шласови.

СИМОН: *(off)*
Поздрави госпођу и кажи да сутра не могу да дођем!

БРАНКО: *(off)*
Важи, здраво!

СИМОН: *(off)*
Здраво!

Звук мошора који се удаљава. Трескање врашима и шласно дозивање.

Јован је у међувремену сео у шлешину сшолицу и узео са сшола једну шреврнушу шолицу. Селена је легла у лежалаку и намазала лице кремом за маску.

БРАНКО: *(off)*
Има ли кога у кући?!

СЕЛЕНА: Ту смо, немој да вичеш.

СЦЕНА 2

У лешњи салон улази Бранко. Једним шогледом шпроцењује сшјуацију, а заштим, удахнувши ваздух, весело рече:

БРАНКО: Не само да сам га тукао прва два сета, него ни гем није могао да добије! Он ће мени – “стариш друже, стариш”!

СЕЛЕНА: Значи, ја сам кратка за парфем?

БРАНКО: Могла би бар ту маску да скинеш са лица. Ако сам ја навикао да је гледам, нису сви.

СЕЛЕНА: Јован нема ништа против. Је ли тако Јоване?

ЈОВАН: Не, не смета ми... Замолила ме госпођа да јој погледам у шољу. А ја баш нисам неки за то.

СЕЛЕНА: Није важно, не волим сама себи да гатам.

БРАНКО. Јоване, шта кажу Иванове књиге?

СЕЛЕНА: Згуснути ваздух.

БРАНКО: Значи ништа од учења. Је ли се бар појавио да нешто поједе?

СЕЛЕНА: Не, не чује се. Закључао се у собу, чак и не свира.

ЈОВАН: Хтео сам да вам кажем да је Иван учио све унапред, тако да смо практично дошли до краја, само још два поглавља о имагинарним бројевима.

БРАНКО: А ха, добро. Треба ли ти пара?

ЈОВАН: Хвала, имам, даћете ми петнестог, како смо се и договорили.

БРАНКО: Може један виски?

ЈОВАН: Не, хвала, треба да идем. Дао сам кола код мајстора.

БРАНКО: Како ти је воља. Можеш ли вечерас да свратиш до мене? Имам нешто врло интересно, из другог века, видећеш.

ЈОВАН: Кад, у колико сати?

БРАНКО: Око седам, може?

ЈОВАН: Може.

БРАНКО: Онда смо се договорили.

ЈОВАН: Довиђења.

БРАНКО: Здраво.

СЕЛЕНА: Довиђења.

Јован излази из просцјорије... Бранко нервозно очекује да се Јован удаљи.

СЦЕНА 3

БРАНКО: Госпођо, коме инат терате?

СЕЛЕНА: Не разумем питање, изрази се јасније.

БРАНКО: Нисам довољно јасан?! Можда ће госпођа боље да разуме ако боље отвори и очи и уши.

СЕЛЕНА: Да, изволи.

БРАНКО: Курво, не дозвољавам да те у мојој кући јебу моји студенти.

СЕЛЕНА: Пази шта говориш!

БРАНКО: Знам ја шта говорим. Овај киселкаст мирис сигурно не потиче од белог јоргована. А и ова шољица у коју је гледао није твоја, него његова... Погледај, на овој другој су трагови ружа... Наравно, уколико тај руж не потиче са Јованових усана.

СЕЛЕНА: Не би ме зачудило.

БРАНКО: Јебаћу ти мајку ако се ово понови.

СЕЛЕНА: Пази да ме не уплашиш.

БРАНКО: Како сте ви наивни. Никада нећеш добити ни једну циглу куће Исаковича; до смрти ћеш ме молити за сваки динар.

СЕЛЕНА: Нећеш дуго, не. Сенка ће ти доћи главе, ја ти кажем.

БРАНКО: Пази шта причаш, умем ја и да бијем.

СЕЛЕНА: Хајде, пробај!

БРАНКО: Не прљам руке о свако говно.

Бранко свлачи са себе ојрему за ѿенис. Селена га са гађењем гледа, а онда му ѿрезриво добацује:

СЕЛЕНА: Јован јебе као коњ.

Бранко удара Селени шамар... Селена се хистѿерично смеје... Бранко цѿѿиши од беса. Гледа у свој длан замазан кремом за маску... Селена одлази ѿоказујући му гесѿи "ѿољуби ме у дује".

ЗАВЕСА

ТРЕЋИ ЧИН

У кабинету Бранка Исаковича. Вече. Кабинет је божио намеишен. Осветљавају га лампе које су размештене по зидовима. Кабинет, са лева сирани, има једна двокрилна вратица. Претриан је књиџама, сликама и археолошким ископинама. Недалеко од зида, на левој сирани, налази се фигура Ајолона из Најсуса прекривена црним плаином. Радни сто је у дуборезу, око њега су размештене фошеле. Јован седи у једној од фошела, држи чашу са вискијем, загледиан је у њу. Бранко стоји ослоњен о ивицу стола; брише наочаре, сивава их на очи...

БРАНКО: И шта још рећи, драги колега, о једној цивилизацији чија је ширина људског духа довела до самоуништења истог... Уништавајући себе Рим је створио превелики простор за мали дух нове цивилизације. Страшно, цивилизацију која је предпостављала свему један виши степен љубави човека према човеку, наследила је цивилизација хорди, чија је једина вера била “хорденистикт” и којој су били потребни векови да створи неку нову веру и културу.. Погледајте шта смо ми учинили... Погледајте скицу овог обелиска, или правилније “ткн” – оно што додирује небо. И упоредите сад то савршенство са нашим црквама и џамијама... Очигледна је ширина њиховог, а ускот нашег духа. Ти свештеници из древног Египта су познавали појам бесконачности, као и то да се две паралеле секу у тачки која се налази у бесконачности. Врх пирамиде или обелиска представља једну тачку која се налази у бесконачности; ако се погледа са земље стиче се илузија да се тој тачци спајају небо и земља и да кроз њу продире људска мисао у васиону. А сад погледај наше цркве и џамије, врх им је обележен крстом и полумесецом, и свака баба зна где се завршава црквена купола. Ми двадесет векова нисмо знали за појам бесконачности. Само су идиоти могли да не схвате савршенство једног египатског камена!

ЈОВАН: Знам, ја спадам у ред тих идиота.

БРАНКО: Пссст. Ћутите.

ЈОВАН: Да, ја сам идиот...

БРАНКО: Нисам мислио на то када сам рекао да ћутите... Чујете...

(Обојица ослушкују)

Иван свира блуз. То је добар знак. Кад год почне да свира

блуз, ми знамо да ће изаћи из добровољне изолације.
Чарли Паркер – птица...
(*Сасвим лејо се чује пригүшена мелодија – саксофон*)

ЈОВАН: Шта је то са тим згуснутим ваздухом? Да ли је у питању повремени аутизам?

БРАНКО: ... Аутизам није баш права реч. Има тренутака када се све некако скупи, сви проблеми и страхови се згусну и натерају човека да препозна зло у огољеном виду... Кажу да такво зло има дечије лице и да је због тога још страшније, а обред који до тога доводи је читав низ различитих активности, које се називају ритуал згуснутог ваздуха... Ја се само правим да то разумем. Иван изгледа то заиста разуме...

ЈОВАН: Мислиш ли да су сви моји напори да постанем интелектуалац бескорисни?

БРАНКО: Одкуд ти таква идеја?

ЈОВАН: Од тебе. Ти си ме томе научио. Чак сам и школу завршио попут античких мудраца, ослањајући се голом задњицом о камење мудрости.

БРАНКО: Ти не знаш шта хоћеш.

ЈОВАН: Али знам добро шта нећу. Камен мудрости у дупету.

БРАНКО: Ти познајеш доктора Симона Дракулића, али ништа не знаш о њему. Нас двојица смо пријатељи од рођења. Обојица смо завршили студије у Паризу. Он медицину, ја археологију. Били смо нераздвојни. А видиш, његов барјак је сукња. И да све буде смешније, он у доколици јебе моју жену...

ЈОВАН: Лажеш, чини ти задовољство да смишљаш гнусобе о женама, па и о својој.

БРАНКО: Зашто се жестиш? Постоји ли разлог?

ЈОВАН: Разлог је чисто етичке природе.

БРАНКО: Свакако. Етика доктора Симона на делу.

ЈОВАН: То су глупе инсинуације.

БРАНКО. Баш ме занима, као је успела да те намами на свој похотни валов?

ЈОВАН: Одбијам с гнушањем!

БРАНКО. Мали си ти да равноправно играш њихову игру... Не знам да ли ти је познато због чега ја живим са њом.

ЈОВАН: Познато ми је.

БРАНКО: Значи већ је успела да ти ували једну о својих прича, о томе како је све требало да се заврши на пољубцима и миловању.

(Бранко се смеје)

ЈОВАН: Грозан си.

БРАНКО: То мало љупко створење од моје жене ти није ништа рекло о својој мамици? Са једанаест убода маказа је убила свога мужа – Селениног оца.

ЈОВАН: То није истина! Ти измишљаш! Лажеш! Ако мислиш да ћеш тиме да утичеш на мене, вараш се. Ја добро знам ко је она. Немогуће је да се неко претвара пуна три месеца. Она мене воли!

Бранко се љуши од смеха.

БРАНКО: Она тебе воли?... А ја сам веровао у твоју памет. Моју жену, и мога сина, једино интересује када ћу ја да цркнем. Да распичкају имовину Исаковича. На њихову жалост, ја сам здрав. Могу само да ме убију.

ЈОВАН: Ти си заиста животиња. Како можеш тако да причаш о своме сину и жени? Да ли си икада имао разумевања за њега?

БРАНКО: Признајем, нисам.

ЈОВАН: Тек сада схватам сав ужас твојих речи... Селена је заиста подстицала Ивана против тебе. Једино су тако обоје могли да опстану у овој кући.

БРАНКО: То знам боље од тебе.

ЈОВАН: Ништа ти не знаш. Иван је покушао да те схвати, желео је оца, ма какав он био... А ти га гураш у некакав Едипов комплекс, само што би у овом случају жртва требало да буде отац а не мајка.

БРАНКО: Интересантна замисао: Син жели свога оца.

ЈОВАН: Ти си болестан, не знаш шта говориш.

БРАНКО: Добро ја знам шта говорим. У Ивану су два бића; изопачени отац – ја, и бакине кржаве маказе са мајчине стране. Једнога дана некоме ће морати да се приклони... Тако је то и са тобом, мали мој. Ја знам да те сада моје нежности не би убедиле у оно што јеси, само би погоршале стање. Зато и покушавам да ти покажем где и коме припадаш.

ЈОВАН: Немој да се трудиш господине Исаковичу, верујем да сам нашао себе и добро знам ко сам. У томе ми је помогла твоја жена.

БРАНКО: Ако си сигуран у себе, зашто одбијаш сарадњу?

ЈОВАН: Нема сврхе.

БРАНКО: Бојиш се?

ЈОВАН: Немам кога да се бојим.

БРАНКО: Али имаш чега...

(Бранко извучи из фиоке фасциклу)

Обећао сам ти за вечерас нешто изузетно. Једно је ова фасцикла, а друго је оно тамо...

(Показује на кий прекривен плаином)

Почећемо с овим досијеом заведеним под бројем 341632/Е... Узми и отвори трећу страну... као што видиш та жена страшно личи на Селену, чак и сјај у њеним очима је исти... Ако те интересује даље, на страни 16 је фотографија жртве, го је...

Јован је под јаким уииском онога ишо је видео.

БРАНКО: Да, то је први део истине о жени која те је исцелила... Други део звучи сувише невероватно да би могао да поверујеш ... Та мала жена није могла сама да убије свога мужа, поготово не да зада једанаест убода маказама за ножне нокте, а да се жртва не брани... ПОСТОЈИ САМО ЈЕДНО ОБЈАШЊЕЊЕ – тај човек је морао бити паралисан неким призором или нечијим, или дечијим присуством.

ЈОВАН: То је само твоја конструкција и деформисана машта.

БРАНКО: Ја нисам ништа рекао.

ЈОВАН: Оно што си малочас излагао, наводи на врло одређене закључке.

БРАНКО: Да, али то не мора да буде тачно. Истина је само оно у шта верују бар два човека.

ЈОВАН: Онда ја не верујем у ту истину.

БРАНКО: У том случају не могу ни ја.

ЈОВАН: Чекај, какве то везе има са оним тамо?

БРАНКО: Видећеш... Али мораш да даш реч да ћеш сам да скидаш одећу са кипа... Пристајеш?

ЈОВАН: Да.

БРАНКО: Скини прво прекривач...

Јован ѝрилази фиџури, ѝажљиво скида ѝрекривач са ње. Указује се бели, мермерни киѝ Аѝолона у ѝприродној величини. Необично је ѝо иѝио је киѝ обучен у обичну одећу; на џлави ноћна каѝа, на ѝорзу морска маѝца, средњи део ѝокрива сукња исиод кје ѝровирују камена колена.

БРАНКО: Овај кип потиче из другог века. Не зна се ко га је и где нашао. Али је познат као рањени Аполон из Најсуса, јер је тамо купљен на вашару од некавих јерменских избеглица још 1913. године. Постоји фрапантна сличност између легенде која је везана за овај кип и случаја из фасцикле... Предање каже да је овога Аполона избола ножем љубоморна жена спартанског јунака Брасидаса када га је затекла у загрљају са њим... Она је начинила равно једанаест убода. Скини му капу... Као што видиш, једно му уво недостаје – опипај то место...

ЈОВАН: Потпуно је углачано.

БРАНКО: Свака рана потиче од вајаревог длета. Уметник их је начинио држећи се легенде... Скини му полако маѝцу...

Јован скида ѝолако маѝцу са киѝа. Указје се ѝрекрасан, мермерни ѝорзо. У ѝределу ѝоракса и абдомена има девет ѝ љуѝих рана. Каракѝерисѝично је за ране да се налазе на оним месѝима џде није моџло дође до ѝовреде унутрашњих орџана и обилнијеџ крварења. Значи, на сѝојевима између мишићноџ ѝкива.

ЈОВАН: Интересантна је симетричност у распореду рана. Као да је уметник на нешто хтео да нам укаже том симетријом.

БРАНКО: Очигледно је да су ране настале тако као да је жртва добровољно пристала на њих, или је била везана.

Бранко ѝолако ѝрилази киѝу.

БРАНКО: А сад полако раскопчај и спусти ту сукњу.

Јован несѝзурним ѝокреѝима раскоѝчава и сѝуиѝиа сукњу. На киѝу Аѝолона се указује оиѝићењено месѝо. Полни орџани су одваљени. Јован засѝаје у ѝокреѝу фиксирајући ѝоџледом оиѝићење. Тиѝина... Бранко му ѝрилази, хваѝа џа за руку.

БРАНКО: Пипни ту рану... ивице су оштре.

(Јован се оѝире, не жели да доѝакне оиѝићењено месѝо)

Пипни кад ти кажем!

Јован дрхѝавом руком, џуран Бранковом руком, додирује оиѝићење.

ЈОВАН: ... Ова рана је ружна – није обрађена.

Бранко поочиње да се смеје.

БРАНКО: Зато што то није уметникова рана. То је црквени “пенис ампутаре”...

(Грохошом се смеје)

То није једанаеста рана. Уметник је једанаесту рану прикрио. Она се налази у мисаоном систему Аполона. То је иста она ментална деформација против које се ти толико бориш... Препусти се тој рани!

(Смех)

Јован подрхшава целим телом. Рука као да му је залепљена за киџ. Очајничка борба да шичуџа руку. Он урликне одгурнувши од себе Бранка који се смеје. Подиже киџ и разбија џа о поод. Бранко покушава да џа обузда. Јован обара Бранка на поод, снажно џа удара одваљеним комадом мермерног киџа – Ајолоновом руком. Чују се поуџи ударци и Бранкови крици... Јован преспојаје да удара Бранка, успојаје, кржаве руке брише о тело, погледом поражи врапоа и попоу-рајући се излази из поспорије... Бранко пригужено споње...

У поку целог чина чуо се Иванов саксофон. Музика је подвлачила драматично збивање на сцени; попошла је радњу.

ЗАВЕСА

ЧЕТВРТИ ЧИН

(ЕПИЛОГ)

У ѝрѝезарији – као у ѝрвом чину. Поноћ. Свеѝло је угашено. Пламен велике свеће на ѝоду освейљава ѝросѝор ѝек ѝолико да разазнајемо фиѝуре Бранка и Симона за сѝолом. Селена клечи на ѝоду и над ѝламеном свеће заѝочиње рѝиуал жрѝве ѝаљенице. Држи свилену мараму са црвеном мрљом у једној, а у друѝој руци велики нож којим реже мараму. Грленим ѝласом, ѝуним ужаса, изѝовара речи рѝиуала очиѝићења куће и сѝаљује исечене делове свилене мараме на ѝламену свеће; уѝаљени комади бљескају јарким ѝламеном. Селена их брзо ѝаси у великом, белом, ѝорцеланском лавору са водом, који се налази ѝоред ње на ѝоду. Сваки ѝуѝ, када дим саѝорелоѝ комада мараме крене ка ѝаваници, Селена ѝа ѝресеца оѝѝирицом ножа и јаукне... Све речи изѝовара ѝосѝуѝно, корак ѝо корак, развлачећи самоѝласнике до неразумљивосѝи.

СЕЛЕНА: Приѝи Богу, Сатано! Уз нож крварио, на ножу се мрцварио! Приѝи Богу Сатано! Од свиленог конца мрежа ти саткана! У густе нити, мараме девојачке, крв душе ти се утопила! О црна крви, на пламен иде комад први! Ти чекај... Приѝи Богу Сатано! Јх – вх!

(Баца ѝрви одсечени комад над ѝламен и јаукне. Све следеће комаде сече око мрље на марами)

Пааарррааамм конац свилени, омчу стежем, душу да ти свежем. Приѝи Богу Сатано!! Име ти на пламену изгорело! Приѝи Богу Сатано!... Јх – вх!!

(Фијук оѝѝирице ѝо ваздуху, измахивање ѝлавом уз исѝуѝиѝање ѝрлених ѝласова)

Пааарррааам ти дуушууу крваву, на дела двааа! Последњи пут, кажем ти, приѝи Богу Сатаноооо!!... Гори! У пламен крвава душо сатанска, гориини!!! Јх – вх!!!

(У исѝом ѝрѝену кад крвави комад ѝканине саѝори, издоји се велики облак дима, зачује се ујасан крик ѝросѝора који заѝуши Селенине крике. Њено ѝело, као да је обузела сила нечасѝива, баца се ѝо ѝросѝору режући ножем ѝраменове ѝусѝоѝа дима. Чују се крици, смех, фијук веѝра. Селена, као бацана неком силом, удара о зидове, сѝвари, ѝод; цеѝа са себе одећу не исѝуѝиѝајући нож из руке и као да сваким ударцем у ваздух задаје бол неѝознаѝој сили... Све време Селена исѝуѝиѝа најразличѝије крике, јауке, јецаје, крклање....

У шрену, све се уишиа, а онда, уз сїраиан фијук и иїсак несїаје из иросїора, чује се само ехо грознога смеха... Неїрекидно ионавља у јецајима)

Приђи Богу Сатано...

(У иоїиуној иишини, Селена се довлачи до местиа са лавором, иаре иеиео ио иовришини воде и меша га... Ойкорачује лавор, сїуишиа се на колена, обема рукама издиже нож изнад своје жлаве...)

Нечисте силе, ваздуха згуснутог... у нечистој крви лице оперите!... Јх – вх!!!

(Уз крик, измахује ножем, зарања га између ногу... извлачи га крвавог, баца исїред себе, иолако усїаје, окреће се ка лавору; на коленима меша воду; расїуишиа своју дућу косу у бичеве, замаче је у крваву воду и баца жрїиву крви леванице. Усїаје, измахује жлавом; са косе иадају кайлице ио чийавом иросїору... изговара обредни иексї, гребе греди)

Чедо мајчино, Иване! На свет те донела, у крви родила, Иване! Чедо мајкино, ни сенка човека, ни сенка онога, на тебе не паде. Сине! Иване! Свака капка росе са мајчине косе, очи ти испрала, лице ти умивала, памет бистрила... Хај! Хај!! Хај!!! Сенке из наше куће! Са црним мачкама отишле, у дубоки вир се удавиле и никад не повратиле... Свака капка росе са мајчине косе, Иване сине, нечисти сачистила, свака ти жеља од бога била, и ни једна се мајчина слутња не десила... Бог нека нам је у помоћи...

Селена заћуиш, скуиља мокру косу у чвор... Пљуне на иламен свеће, жаси је. Пали се свеїло... Бранко и Симон ћуике је жледају. Неодређени смешак на Бранковом лицу; он, као да се нишиа није десило, узима са сїола два комада разбијеног Аїолона и иокушава да их сасїави... Симон мирно иуиш. Селена ирилази Бранку... изгребане греди иокрива де-ловима исцейане блузе...

БРАНКО: (Симону)

Моли за Ивана а мисли на Јована...

СЕЛЕНА: Како можеш?! Како можеш то сад да радиш? Остави ту гомилу камења! Наш син је од крви и меса, животињо једна.

СИМОН: Бранко, остави, мало је фалило да због ње живот изгубиш...

СЕЛЕНА: Два лудака.

БРАНКО: То је била само игра, и ништа више.

СИМОН: У свакој игри постоје правила која се не крше. Зашто си ишао до краја?

СЕЛЕНА: Зато што не подноси поразе. Погледај га, распада се од сујете.

БРАНКО: Ништа ми није криво, само ми је жао што не знам исход његове унутрашње борбе.. Ко је у њему победио, доктор Цекил или мистер Хајд?

СЕЛЕНА: Било је то Јованово прочишћење. Он је на мојој страни.

БРАНКО: Ти си болесна.

СИМОН: Никада нећемо сазнати исход борбе...

БРАНКО: Мислим да си у праву, никада нећемо сазнати да ли лаже или говори истину.

СИМОН: Јована заборавите. Такви, после психичког слома, мењају средину и познанике, па чак се и подвргавају пластичној хирургији. Желе по сваку цену да се ослободе лика који је изгубио битку... Или се све завршава у мутном Дунаву.

БРАНКО: Исцелитељко и вештице, што сад нешто не кажеш?

СЕЛЕНА: Мало ме је потресло све ово...

БРАНКО: Потресло је тебе то што сам ја преживео, и да ништа нема од наследства.

ДОКТОР: Немојте да почињете.

СЕЛЕНА: Сере, само сере да ме нервира. Шта ја имам од његове смрти кад је све писано на Ивана?

БРАНКО: Па да видиш, и није.

СЕЛЕНА: Како није?

БРАНКО: Тако. Пре десет дана сам направио нови тестамент... Постоје неке квалитативне допуне.

СЕЛЕНА: Е сад га заиста сереш.

БРАНКО: Не верујеш? А ти докторе?... Сачекајте ме овде, одмах долазим... Јао како ћу да вас изненадим... А не та твоја истеривања духова.

СЕЛЕНА: Погледај шта је са Иваном, не чује се...

Бранко излази.

СИМОН: Ко ће сад да обави прљави посао за нас?

СЕЛЕНА: Ја сам сигурна да ће Јован да се врати. Ништа није изгубљено, само се егзекуција одлаже.

СИМОН: ... Изгледа, ја те не познајем. Први пут се плашим тебе. Како можеш да будеш тако хладна?

СЕЛЕНА: Очај чини чуда. Не бој се, ти бар немаш шта да изгубиш.

СИМОН: То ти се само чини. Како сам старији, живот ми је све слађи, ваљда сам се толико навикао на њега да не могу да га се одрекнем.

СЕЛЕНА: Матори мој, волим те. Волим те као оца и као мушкарца. Једино тебе не бих могла да прежалим.

СИМОН: Како је Иван поднео све ово?

СЕЛЕНА: Не знам, још нисам са њим разговарала.

СИМОН: Згуснути ваздух?

СЕЛЕНА: Да, још увек траје.

Долази Бранко машући пайиром.

БРАНКО: Спремите се за читање тестаента.

СЕЛЕНА: Шта је са Иваном, јеси ли га звао?

БРАНКО: Нема га у соби.

СЕЛЕНА: Како га нема кад данима није излазио из ње?

БРАНКО: Нема! Врата су отворена, соба је празна.

СЕЛЕНА: *(Видно узнемирена)*
Брано, ти се шалиш?

БРАНКО: ... Хоћете ли ви да вам читам тестамент или нећете?

СЕЛЕНА: Јебо те тестамент! Где ми је дете?

СИМОН: Смири се, ништа није могло да му се деси. Ту је негде.

СЕЛЕНА: Чекајте, идем да нађем Ивана...

Селена се са невероватном хитрином стиушићи уз стјејенице.

БРАНКО: Шта се успаничила, тај онаничар не излази из купатила.
Чује се Селенино дозивање.

СЕЛЕНА: *(off)*
Иване! Иване!! Иване, где си!

Селена, сва усјаничена, излеће на ограду горињеџа сираша.

СЕЛЕНА: Нема Ивана!

БРАНКО: Не паничи, сигурно је у купатилу!

СЕЛЕНА: Нема га у купатилу!

БРАНКО: Клозет, подрум, гаража!

(Симону)

Он свуда дрка.

СИМОН: Мајка увек мисли на најгоре.

БРАНКО: Нема везе, док траје ова дрека, ја ћу да читам ТЕСТА-МЕНТ. Сад читам и никад више, само после моје смрти...

“Ја, Бранко Милоша Исакович, при пуној свести и здрављу, изјављујем, да сву непокретну имовину, коју сачињавају следеће имовинске целине ...

Ужасан Селенин крик прекиди моноџони Бранков глас. Свешћило у леињем салону је уиљено... На сџакленим вратиима, која воде из џрџезарије у леињи салон, оцрџава се сенка обешеног Ивана... Завлада сабласна џишина која, чини се, бесконачно џраје... Види се Селенина џоџурена сенка, џрилази вратиима леињег салона... Врати се оџварају, на њима се џојављује избезумљено, од шока и бола, деформисано Селенино лице. Њена коса је раишчујана и џоџиуно седа. Она, укоченог џогледа иде џраво џрема Бранку, у руци држи велике маказе. Уџорно џонавља исије речи.

СЕЛЕНА: Он те је чуо... Он те је чуо...

Бранко се не џомера, као да је џаралисан целим џризором, у рукама му џодрхџива џесџаменџи. Симон џолако џрилази Селени и хваџа је за руке. Она хисџерично вришиџи, џокушава да се оџргне и да маказама убоду Бранка. Докџор је обара на џод. Селенино џело се снажно џрза, као џод ударима сџрује. Њен врисак се џреџвара у оџежњуџо крклање... Промаја залуџи врати од леињег салона. Сенка обешеног Ивана се зањише.

ЗАВЕСА ПАДА

Клейси́дра

ЛИЦА

НИНА, стара 36 година

МАЈКА, стара 59 година

ОТАЦ, стар 76 година

ПЕТАР, стар 51 годину

МИЛОШ, стар 61 годину

КАТАРИНА, стара 40 година

ИГОР, стар 55 година

ОЉА, стара 38 година

СЕНА, стара 62 године

ПРВИ ЧИН

Сцену сачињавају два паралелна простора, две собе сјана, симболично раздвојене различитим нивоима. Нинина (Нина) соба је изнад дневне собе – у којој се налазе њени родитељи (Мајка, Отац). Свећлосћ је на Нини, иако се појачава. Чује се шум кише.

Сцена 1.

Рано јутро. Нина, затворених очију, са руком издигнутом као да хвата капи кише, стоји испред великог огледала (на вратима ормана). На себи нема одећу.

НИНА: (Шапаћом)

Тело гори, у срцу лед, на пут идем а не знам где...

Гледа себе у огледалу... Зржжена је изледом свој шела. Полако прићвара вратна ормана, шкрића... У огледалу се види приказ исћићања кише у стољем амбијенту. Чује очеву и мајчину сваћу – нећријачини ћласови. Смањује се инћензићетћ свећлосћи.

Сцена 2.

Свећлосћ је сада на дневној соби, иако се појачава. Радио, јутарње весћи. Отац нећомичан, с новинама. Мајка, шћиха као сенка, сћално нешћо брише, ћере, ћрикрада се вратћима, ослушћује...

МАЈКА: Опет се закључала.

ОТАЦ: Требало би преврнути купус у бурету.

МАЈКА: (Шапаћом)

Чујеш ли, опет се закључала.

ОТАЦ: Нека се већ једном убије, па да нам лакне.

МАЈКА: Боже мој, Боже мој, не дај му за право.

ОТАЦ: Богомољко, ја сам увек у праву. Читај новине, глупачо...

(Удара ћрсћом по шћексћу у новинама)

Ево, сваки дан има како се нека бесћорисна будала, удавила, обесила, пререзала себи вене, попила отров, или умрла из непознатих разлога. Знаш ли зашто се ћуди у Србији убијају? Не знаш, наравно да не знаш.

Из поноса. Срби су толико сиромашни, да ничег више немају осим поноса! А кад ти само *ѝо* остане, онда, боље се уби. Људи се убијају из поноса, а наша ћерка, ха!, не могу ни да изговорим... Каква ти је ова кафа? Дај ми чашу воде! Фуј, отужно слатка...

МАЈКА: *(Додајући му чашу са водом)*
Како можеш?

ОТАЦ: Могу.

МАЈКА: Да ли се се уопште сећаш шта је било пре само годину дана?

ОТАЦ: Не.

МАЈКА: Не сећаш се своје ћерке и... зидова?

ОТАЦ: *(Нагло диже ѝон)*
Хоћеш да се сетим! Јел то хоћеш? Ја сам стругао и кречио кржаве зидове њене собе! Исекла госпођица вене због љубави... па ни то није умела људски да уради! Одмах си отрчала на телефон да оном сeратору јавиш како се Нина убија због њега. Јебем ли ти мајку, то сте заједно смислиле својим пилећим мозговима! Никада се она неће удати, па макар се убијала још сто пута!

МАЈКА: *(Уѝишиава ља)*
Ђути, немој да вичеш. Само вичеш, вичеш.
(Насѝавља љасним шайаѝом)
Нико неће моје дете да убија из дана у дан, као што си ти мене. Душу си ми ишчупао, животињо једна! Проклет нека је сваки дан кад сам те волела, руке ми се осушиле, гадни старче, којима сам те миловала...

ОТАЦ: Колико сам старији од тебе?

МАЈКА: Седамнаест година.

ОТАЦ: Имам седамдесет шест... Погледај се на шта личиш, људи мисле да си ми мајка.

МАЈКА: Удри ти, само ти удри... Оћеш да ме бијеш? Нећеш. Немаш шта више да бијеш, све си уништио. Што ниси руком, то си речима, а за остало се брине болест.

ОТАЦ: Цркни кад ниси ни за шта.

МАЈКА: Ако треба, ја ћу да цркнем! Не дам дете да мрцвариш! Војиславе, упамти, заспаћеш и нећеш се пробудити! Нећеш!

Сцена 3.

Симулијано: у соби ћерке; Нина узима сѝолицу, маказе, ѿење се на сѝолицу, одсеца ѓајѝан завесе. Полако, намоѝавајући ѓајѝан око шаке, изговара прву реч. Све шѝо говори изречено је са равнодушним ѓласом, као да је већ све у њеном живоѝу окончано.

НИНА: Мама, немој да вичеш ни на себе, ни на тату! Ако ће вам бити боље без мене, онда је боље без мене.
(Тек сада ѝочиње да се облачи ѝрекривајући своје нађо ѝело)

МАЈКА: Кажи нешто.

ОТАЦ: Шта да кажем. Има 36 година а није у стању ни да затрудни...

МАЈКА: Зар је то важно?

ОТАЦ: Јесте. Ја сам те узео само зато што си била трудна.

МАЈКА: Лажеш, могао си све да порекнеш.

ОТАЦ: Не сери. Док сам се ја отрезнио, ти си већ са мојом мајком куповала венчаницу и колевку...
(Насѝавља да ћуѝи и зури у новине)

МАЈКА: Има ли у тим новинама нешто што ти сматраш да је паметније од тебе?

ОТАЦ: ... Има. Читуље.

МАЈКА: *(Уздахне ѝешко)*
Ускоро ћеш да нас видиш само у читуљама.

ОТАЦ: Коју слику хоћеш та ти ставим?

МАЈКА: Само се ти надај. Гадни старче.

ОТАЦ: Марш, говно једно! Само још једном кажи “гадни старче” и ишчупаћу ти језик... Јеси ли разумела?

МАЈКА: То јесам. Не разумем, зашто презиреш своју ћерку?

ОТАЦ: *(Полако сѝушѝа и ѝресавија новине)*
Бојим се да ти то не би схватила. Твој мозак стоји ту где стоји, између ушију, само да не би дувала промаја кроз њих... И поред тога, допуштам ти да питаш шта има да питаш...
(Продере се)
Питај!

- МАЈКА: Зашто мислиш да је наша Нина неспособна за живот?
(Глас њочиње да јој њодрхџава, касније ће се њојавиџи и сузе)
Непрекидно је понижаваш и вређаш. Понашаш се према њој као да је инвалид, као да је малоумна. Зар не заслужује да је бар понеки пут погледаш као отац? Кад си последњи пут заплакао због ње? Да, ти не плачеш. Ти само ћутиш,
(Уздахне ѡџирући сузе)
за тридесет шест година брака никада ми ниси рекао да ме волиш.
- ОТАЦ: Шта ту има да се воли. Постави питање!
- МАЈКА: Е па има да се воли. Наша Нина добро зна како изгледа брак без љубави.
- ОТАЦ: Питање.
- МАЈКА: Мислиш ли ти... старче, да твоја ћерка има право да буде срећна и да своју срећу чека онолико дуго док не дође?
- ОТАЦ: Свашта. На какве све глупости човек мора да одговара... Још је Лаза Лазаревић, отац модерне српске психијатрије, па и психологије, онај што је на писао “Све ће то народ помлатити”, знао говорити да, када се Српкињама пружи прилика да бирају, дуго бирају, и темељно испробавају мушкарце... А онда, непогрешиво изаберу погрешног човека. Кокошији начин мишљења тих мученица спречава их да виде очигледно: Звер у кревету, звер је и у остатку живота – а тај остатак чини само цео живот.

Нина се ѓрохѡѡм смеје.

- ОТАЦ: Смеј се ти, само се ти смеј...
- НИНА: Знаш шта, теби могу да кажем, страшно сам ружна и бескорисна.
- МАЈКА: (Наваљује на враџи)
Нина, закаснићеш. Боже, она ће да закасни на посао!
- ОТАЦ: Нигде она неће закаснити, као ни ти...
(Загледа се у жену)
Како си ружна.

Симулџано: Нина сваку сџвар у својој соби сџавља на своје месџо. Све доводи у неки замисљени ред.

- ОТАЦ: *(Довикује ћерки)*
И ти си! Никада се нећеш удати! Почни да живиш са тим, док није касно! Ако ти неко направи дете, у шта не верујем... ја нећу питати чије је... Пробај, можда ће успети!
- НИНА: Не верујем, и кад би све било нормално.
- ОТАЦ: Ти живиш у нормалној породици!

Сцена 4.

Нина, љолубучена лажано улази у дневну собу. Оишац се окреће од ње, као да му се жади.

- НИНА: Нормалној? Каква је то нормална породица у којој ме рођени отац, свако јутро, посматра као говно... Тај твој кисели израз показује такву количину гађења да је то, страшно... Добро, ја сам говно... онда говно треба и да нестане.
- ОТАЦ: Ти ниси способна ни за то...
- МАЈКА: Шта причате? Бог вас слуша!
- ОТАЦ: Не сери. Какав бог, будало једна. Родила си неспособно биће, као и ти. Погледај се, давно би испарила ко, ах!
(Одмахује руком)
да ти нисам ја...
- МАЈКА: Сине, молим те немој да га слушаш. Спреми се, закаснићеш.

Нина се враћа у своју собу и, док оишац садистички чита криминалну хронику, љолако се сирема – облачи, чешља, узме кармин, одустиане од мазања усана...

- ОТАЦ: Слушајте ово
(Чиша из новина)
“Убила бабу па је раскомадала”... Дана 19 фебруара, на богојављење, десио страшан злочин у насељу Браћа Јерковић. У своме стану, пензионерка Мркачевић Добрила, легла је као и свако вече жива и здрава у своју постељу, али није дочекала јутро. Те ноћи, њена унука, Мркачевић Звездана, вративши са жура пијана и дрогирана, дочекана речима старице: “Дрогирано и

ружно копиле не трескај вратима”, дограбила је месарски нож и са 67 убода прекратила старици живот. Сутрадан, када се отрезнила и видела шта је починила, донела је из подрума секиру и две велике емајлиране канте за маст. У кади, уз помоћ секире и ножа, распарчала је своју баку Добрилу и сложила је у поменуте канте. Канте је намеравала касније да однесе уз помоћ своје другарице. Истог дана је отишла код другарице, али није стигла одмах да јој каже за канте. Њих две су се најпре напиле, а онда су отишле на жур у стан треће особе, где су остале седам дана. Када су коначно дошле у баба Добрилин стан, ту су их већ чекали органи гоњења. Комшије су пријавиле смрад па су санитарни органи насилно ушли у стан. Звездана Мркачевић је изјавила да се ничега не сећа, да је мајка давно напустила јер је *нежељено* дете, да је нико не воли јер је *мала и ружна* и да је баба Добрила кињила и стално јој говорила како никада неће моћи да се уда јер је *мала и ружна*...

Нина улази у собу и њоследње реченице тјексћа из новина оћћираћћи шћућим и безвољним њољледом.

НИНА: Ајде, реци, ја сам то нежељено дете о коме пишу новине.

МАЈКА: Није тачно! Ми смо те волели, желели!

НИНА: Пусти њега да каже... Мама, нас две смо промашај за њега.

ОТАЦ: Понекад ме изненадиш својом проницљивошћу.

НИНА: *(Мајци)*
Шта сам ти рекла.

МАЈКА: Лаже, све лаже!

Нина љривлачи сћолицу насћрам оца, ослања се рукама о њен наслон.

НИНА: Тата, шта мислиш, да ли би било у реду ако бих постала уседелица и бринула о теби? А? Било би ти лепо, а и мени...

ОТАЦ: Како знаш да ћемо ти и ја да надживимо ову вештицу?... Да, било би лепо... да повраћаш.

НИНА: Ма зезам се. Колико је сати?

МАЈКА: Осам и петнаест.

То̄ ѿрена чује се звоно на врати́ма... Три ѿуѿа – ду̀гачко. Оѿац се задубљује у новине. Мајка ѓесѿом ѿосѿавља ѿиѿање: Ко је?

НИНА: Не знам.

Звоно се ѿоново о̀глашава, ду̀го и уѿорно.

ОТАЦ: Хоће ли неко да отвори та врата!

Мајка одлази. После извесно̄ времена се враћа, љуѿи и чека да ѓосѿ уђе.

Сцена 5.

У ѿросѿорију улази Пеѿар – сѿар око 45 ѓодина; ѿун је себе и своје мужевносѿи. Одмах ѿрилази Оцу и ѿружа му руку уз извешѿачени осмех.

ПЕТАР: Добар дан чика Војиславе.

Оѿац ѿолако сѿуѿиѿа новине, једва ѿрихватиа ѿружену руку, љуѿи. Нина ѿочиње да се ѿонаша нервозно и несиѓурно, набусиѿим ѿиѿањима ѿокушава да сѿвори ѿривид сиѓурносѿи.

НИНА: *(Као да је наједном заболела ѓлава)*
Петре, зашто си дошао?

ПЕТАР: Није ти добро?
(Ђуѿање)
... Свратио сам да ти пожелим добро јутро и да те повезем на посао.

НИНА: Где си био ноћас?

ПЕТАР: Опет почињеш.

Ду̀го љуѿање... Мајка ѿоказује Оцу ѓесѿовима да изађе из ѿросѿорије. Оѿац усѿаје, намерно обара шољуцу за кафу, ѿсује, али иѿак излази.

Сцена 6.

Нина и Пејтар осīају сами. Пејтар љокушава да љољуби Нину. Нина најїре заїњури їлаву у њеїову одећу, а заїшим їа їура од себе. И даље љоїїїуно безвољним їласом насїавља разїговор.

НИНА: Бежи, смрдиш на курвање.

ПЕТАР: Кафана и киша. Цео смрдим.

НИНА: Имаш нешто да ми кажеш?

ПЕТАР: Имам...

Зайїшиїи мобилни їтелефон у Пеїїровом цеїу. Он їа вади... шейїа, намешїїајући се у бољи љоложаї за разїговор... Док Пеїїтар води свої разїговор, Нина, љоїїїуно резїгњирана, љокушава да їеде. Узима заложаї кифле, дуїо је жваїе, а онда, не моїавиши да је їроїуїиа, вади сажвакано из усїїа и сїїавља на їањїрић, оїїїїе мало из шоље, їажљиво брише марамицом усне, їрсїе, обод шоље.

ПЕТАР: Ништа те не чујем... Сад је боље... Не. Да... Нема везе. То су две фигуре. Пази овако, једна је из педесетих, права француска лутка са сисама и гузовима, да ББ. А друга... Да, има рупу. Може зец да протрчи кроз њу. Кад ти кажем, одлична је за тај излог. Видећеш кад донесем. За пола сата... ма сигурно. Ту, на једном месту, не знаш човека. Немој сада да ме јебеш! Четри стотине марака, ја сам дао! Боли ме дупе, даћеш паре кад примиш... Нећу ништа да знам... Ма дај, ти све знаш... за пола сата, кад ти кажем за пола сата, онда је то за пола сата. Не могу! Овде сам са пословним партнером и не могу. Јесте. Само ти измишљај... Ништа те не чујем. Прекидај, ово кошта више од целог посла! Здраво!

Искључује мобилни, обраћа се Нини.

ПЕТАР: Страшно, као да су рођени са мобилним телефоном. Знаш Коју, прави бутик у “стакленцу” па су му потребне лутке...

НИНА: А ја сам ти пословни партнер?

ПЕТАР: Е, па знаш да ми је непријатно да кажем где сам, у седам ујутро, посебно сад, кад сам са тобом...

НИНА: Како ти умеш да се просераваш. Ко ти је та?

ПЕТАР: Немој то да ми радиш, стално ме провераваш.

- НИНА: Или ја, или здраво.
- ПЕТАР: Шта сад хоћеш, да се свађамо? Спреси се да те одвезем на посао.
- НИНА: Хоћу да знам ко је она.
- ПЕТАР: Зашто мораш све да знаш? Она и ја смо стари другари и ја јој помажем, то је нормално...
- НИНА: Колико има сати?
- ПЕТАР: Не знам.
- НИНА: *(Помирљиво)*
Ништа ти, осим себе, не знаш, чак се и не трудиш ме разумеш. Ја сам само празан простор испред тебе.
- ПЕТАР: Ако баш инсистираш, јеси.
- НИНА: Од када то?
- ПЕТАР: Знаш ти добро, немој да те подсећам.
- НИНА: Подсети ме.
- ПЕТАР: Зашто си с бачила испред мојих кола?
- НИНА: Тако, да се убијем. Кад год те видим са оном пасуљаром, увек ми дође да се убијем.
- ПЕТАР: Ти стварно не знаш шта причаш. Александра је моја добра пријатељица, другар, и не можеш тако да говориш о њој.
- НИНА: Видиш да могу. Ја нећу да ти будем другар. Мене, молим те, немој да претвараш у свога другара, ако то друге пристају, то је њихова ствар.
- ПЕТАР: ... Мислим да би било добро да се једно време не виђамо.
- НИНА: Па ми се већ не виђамо. И сад гледаш кроз мене као да ме нема... Зар сам толико безначајна, а? Кажи, јеси ли из сажаљења са мном?
- ПЕТАР: Нина, твоја питања ме страшно замарају. Непрекидно се понављају и увек су иста.
- НИНА: И ја сам увек иста, обична и досадна.
- ПЕТАР: *(Осмехнувши се)*
Стварно си досадна.

Петар нагло привлачи Нину утискујући јој њољубац у усне. Она га не сиречава, њојуно равнодушна, њушиа га да се бакће са њом као са крјеном лујком. Нагло је зурне од себе.

ПЕТАР: Ко не уме да користи живот, и није за њега. Хајде, спремим се, возим те на посао.

НИНА: Не идем право тамо... Најпре морам да свратим до куће Милоша Берчека. Шта ме гледаш? Добила сам задатак од мога директора да преузем пакет од његове жене и да му га донесем на посао.

ПЕТАР: Какав пакет?

НИНА: Немам појма, доњи веш, пешкири, кошуље, чаршави...

ПЕТАР: Интимне ствари?

НИНА: Да.

ПЕТАР: И ти мени нешто пребацујеш? *Директор Милош*, ко би рекао?

НИНА: Немој да ме засмејаваш, знаш ти добро због чега ја изигравам курира.

ПЕТАР: Курвињска посла. Колико дуго Милош не иде кући и спава у кабинету?

НИНА: Пета недеља.

ПЕТАР: Жена му је опет са оним његовим замеником, а?

НИНА: Да, мислим да је са њим.

ПЕТАР: Ето! И жени се онда.

Мобилни телефон у Петровом џеџу њишии. Петар га брзо вади...

ПЕТАР: Ја сам! Шта је било? Рекао сам ти, долазим! Одмах долазим! Немој да ме јебеш! Здраво!... Нина душо, види, ја имам само толико времена да те одбадим до Милошеве куће, ти после узми такси...

НИНА: Нема потребе, само ти иди.

ПЕТАР: Хајде, сад те возим до пакета, а сутра ћу рано да ти се јавим телефоном.

НИНА: Само данас можеш да ми се јавиш. Или данас, или никада.

ПЕТАР: Молим те, немој да компликујеш, узми торбу и идемо.

НИНА: Ако ти се жури, иди. Не знам ко те је звао да дођеш јутрос.

ПЕТАР: Твоја стара, мислила је...

НИНА: Ништа она није мислила. Да је мислила, не би тебе звала. Опет ти је рекла како хоћу да се скењам? Па ја сам већ скењана.

Петар грубо хваћа Нину за руку, узима њену торбу и манићил, извлачи је из собе. Она се оцире, али ипак излази са њим.

ПЕТАР: Не лупај! Хајде, возим те до Берчека виле.

НИНА: Пустите ми руку... Могу ја и сама.

ПЕТАР: Зашто ми јебеш дан? Јел ти схваташ да ја морам да идем?...

НИНА: Иди бре где хоћеш...

Обоје излазе са сцене... После минути оиварају се враћа. Провирује Мајка. Мало зајим, улази Отац, седа на своју столицу и шири новине – ћуши. Мајка загледа Нинин шањерић са храном, узима га, окреће леђа Оцу и креће ка просценијуму.

МАЈКА: Ништа није јела...

Полако иде, узима комад сажвакане кифле из шањерића и починје да га једе. Из дубине се чује сам шум испицања кише.

 ДРУГИ ЧИН

У кући Милоша и Каџарине Берчек. Грађански салон. У прочељу сѳола седи Иџор Цвейковић; на себи има само ѿењоар – џоле, укршћене ноџе немарно ѿрекривене крајевима ѿењоара; ѿуши замишљен. Иџор је ѿримерак добро очуваноџ, кошћуњавоџ, ѿедесеѿоџо-дишњеџ мужјака са ѿраџовима развраћа на лицу. Улази Каџарина Берчек, расна, ѿушена црнка; 40 џодина. На себи има само свилену кућну хаљину са крзнастѿим оковраћинком; хаљина је немарно ѿре-везана у сѿруку, ѿако да јој се ѿри ходу ноџе виде џошво до ѿрејона. Удара ѿуфнастѿим ѿаѿучицама ѿо ѿоду. У рукама држи ѿослужавник са есѿресо кафом, шољницама, чашама и бокал са џусом.

КАТАРИНА: Јесам ли ти рекла да неће доћи. Он већ недељама не спава у кући.

ИГОР: Знам, увек ми каже: Игоре, мислим да ћу и данас остати до јутра, пуно је посла око тог Црњанског. А ја све мислим да је то неко ѿегово лукавство, не би ли нас изненадио.

КАТАРИНА: *(Насмеје се)*
Милош и лукавство? Немој да ме засмејаваш. Он сасвим добро зна ко му јебе жену, и нема намеру да мрдне прстом. Чега се ти плашиш?

ИГОР: Гуши ме меница коју сам му потписао. Како не можеш да је нађеш.

КАТАРИНА: Увек је уз ѿега...
(Мазно)
А ја бих волела да сам увек уз тебе, знаш.
(Седа му у крило, завлачи руке у недра, љуби џа)

ИГОР: Молим те, Катарина, немој сад. Не могу да мислим на Милоша, на сто хиљада марака дуга и, и да ми ту сад водимо... Ипак смо Милош и ја више од двадесет година пријатељи.

КАТАРИНА: О, како је пријатељство занат стари, најстарији на свету.
(Гуши џа ѿољућцима)

ИГОР: Један је још старији.
(Ушћине је)

КАТАРИНА: Животињо једна, хоћеш да ти га одгризем.

ИГОР: Пусту ми уво! Е сад ћеш да видиш...

У захукџалој борби измењују нежносџи, ударце, слајке и ѓорке речи, кују џлан како да се ослободе Милоша. Леџи Маѓбеџи на делу... Каџиарина држи зубима уџорно Иѓора за уво...

КАТАРИНА: *(Кроз зубе)*

Не вуци, откинућу ти уво.

ИГОР: Ма, пусти ме, шта ти је?

КАТАРИНА: *(И даље ѓа држи зубима за уво)*

Хоћу да ти улијем у мозак, кроз ово уво... морамо да га убијемо.

Каџиарина џушџа уво. Иѓор ѓа оџиџава.

ИГОР: Не разумем, шта, шта си рекла?

КАТАРИНА: Кажем, морамо да га убијемо... Ти мораш да га убијеш.

ИГОР: Не. Одмах ће знати да сам ја.

КАТАРИНА: Неће. Нико не зна, осим мене и Милоша да си му дужан 100.000 марака. Само бих ја могла да те уцењујем.

ИГОР: Знао сам, хоћеш да ме кастрираш.

КАТАРИНА: *(Мазно)*

Куцо, ми се волимо.

ИГОР: Како се волимо, кад хоћеш да ме уцењујеш?

КАТАРИНА: Погрешно си разумео.

ИГОР: Ха, добро сам ја разумео. Ти би ме целогa живота тиме држала за муда.

КАТАРИНА: Па ја те и сад држим.

ИГОР: Да, али не можеш да ме уцењујеш! Зар ти мислиш да бих ја био исти мушкарац? Веруј ми, не би ми се дизао на тебе ако ми се не диже и на друге жене. Само слободан мужјак је мужјак!

КАТАРИНА: *(Хладно)*

Игоре, теби није добро?

ИГОР: Не, добро ми је, само ја, изгледа не схватам такве шале.

КАТАРИНА: Ја се уопште нисам шалила. Морамо да га убијемо, Игоре. Ти, ја, заједно, било како.

ИГОР: Како можеш тако хладно да причаш о, свим тим стварима?

КАТАРИНА: Не сери. Шта је са оним твојим *професионалцем*?

ИГОР: Две недеље не можемо да се ускладимо... има ту нечег, смрди на намештаљку.

КАТАРИНА: Ништа те не разумем. Шта смрди? Каква намештаљка?

ИГОР: Као, тај што треба да обави посао, је на Кипру, враћа се у недељу, а пет хиљада марака треба да положим као гаранцију за посао.

КАТАРИНА: Немој да измишљаш. Игоре, све си измислио. Зашто одлажеш кад знаш да морамо да га убијемо.

ИГОР: Нисам измислио! Траже 5000 марака унапред.

КАТАРИНА: Игоре... гледај му очи. Пољуби ме... Волиш ли ти мене?

Игор је зрли, љуби и мрмља нешто као:

ИГОР: Ммм... Па знаш да те волим...

КАТАРИНА: *(Одзурнувши га нагло)*

Онда немој да ме лажеш! Тачно знам, ако ти дам тих 5000 марака да ћеш да их прокоцкаш за једну ноћ. А онда ћеш да ме убеђујеш како су те испалили и као је тај професионални ликвидатор уствари био балетан или полицајац у цивилу, и да си морао да се претвараш како си се шалио, или се ничега не сећаш! Чак и да успе то са најмљеним убицом, уцењиваће нас целога живота. Лажеш ме Игоре!

ИГОР: *(Увређено)*

Значи, ја лажем.

КАТАРИНА: Лажеш, наравно да лажеш... Шта ја ту могу, волим битанге као што си ти, једино се на вас палим, таква ми ваљда судбина... Ево, даћу ти тих 5000 марака... Али, само да знаш, Милош највероватније сутра, ако не и данас, намерава да твоју меницу преда утеривачима дугова. А шта ће они да ти раде, могу да замислим... Сад ћу да ти донесем паре...

Катарина, њре неџо што крене, хваћа Игорa између нођу.

КАТАРИНА: Ти баш имаш муда.

ИГОР: Чекај, како знаш да ће Милош да ме преда, тим, утеривачима?

КАТАРИНА: Срела сам једног од њих. Крцу, знаш га, седи стално у “Трзавцу”.

ИГОР: Онај?
(Показује рукама каква широка рамена има Крца)

КАТАРИНА: Да, тај. Знаш шта ми је рекао? “Еј, мала, ако нисам могао тебе, изгледа да ћу да нагузим оног твог јебача.” Каже да га је Милош питао нешто у вези са тобом.

ИГОР: Ти си луда! И то ми тек сад кажеш!

Катарина поочиње да се смеје, све јаче и јаче... Игор је љеда, не разуме смех.

ИГОР: Теби је то смешно?

КАТАРИНА: Наравно да ми је смешно, баш бих волела да видим како би ти Крца...
(Нагло се уозбиљи)
Шалим се. Случајно сам упала у везу када је Милош телефонирао и распитивао се код свог адвоката о утеривању дугова...

ИГОР: Молим те, немој више такве шале да правиш са мном, знаш да ја све схватам озбиљно.

КАТАРИНА: Мили мој, љубави моја... мораћеш сам да га убијеш, или ћу ја то да урадим...

Игор поочиње нервозно да шепа, засипане као да ће нешто рећи, а онда оћепи шепа.

ИГОР: Како? Шта да радим? Да га удавим, да га отрујем? Нож не долази у обзир. Знаш како се гнушам крви? Ја не могу то да урадим!

КАТАРИНА: Можеш. Као што си угушио оца јастуком да би могао да продаш кућу.

ИГОР: То није истина. Ништа ти не знаш!

КАТАРИНА: ... Причаш у сну Игору...

ИГОР: То није истина, то је сан!

КАТАРИНА: Сан који се понавља скоро сваке ноћи. Ко зна која те је све слушала?

ИГОР: Ни једна, само ти, само ти.

КАТАРИНА: Признај, удавио си га да би могао да вратиш коцкарске дугове.

ИГОР: Није баш тако једноставно. Када сам имао 14 година, мој отац је јастуком угушио моју мајку, и то је прошло као гушење у тешком астматичном нападу. Моја мајка је била астматичар од детињства. Њена једина несрећа је била што је била јединица пребогатих родитеља. Четири велике куће, два стана и локал у балканској – златара. Поред тога остало је и гомила акција Суецког канала, рудника Трџача, и нешто долара и злата у швајцарској банци... Све је то спи-здио мој отац. Живели смо тридесет година заједно а да Он није знао да сам га гледао како ми убија мајку. Само је платио дуг. И што ми је нај важније, умро је а да да није знао зашто умире... нисам му рекао да сам га гледао како гуши Оливеру – тако се звала моја мајка... За дуг си у праву. Позајмио сам од неких криминалаца паре које нисам могао да вратим, и то би било то... Сад ме заиста држиш у шаци.

У међувремену, Катџарина му је љирила и нежно га љиририла. Смиривала га је љољуцима и миловањем.

КАТАРИНА: *(Умирујућим гласом)*

Шшш... Смири се. Ништа ми ниси испричао што већ нисам знала. Не бој се своје Катарине, ни она није цвеће... Не тако давно... Шта мислиш, зашто сам се удала за кешавог, маторог и малокурог Милоша? Због његове памети или доброте? Не. Улетела сам у тај брак кад сам била прва пичка Београда. Чак си ме и ти безуспешно стартовао. Само сам мислила на паре и курац. Веровала сам, цео свет је мој. Клечали су, давали паре и обећања. Паре сам морала дајем брату наркоману и мајци алкохоличарки. И сама сам почела да дувам и шмрчем. Од обећања није било ништа, а давали су ми реч и председници и генерали и власници коцкарница и банака. Умало нисам развела онога што га сада траже за Хаг... А онда је, мој лепо Брат, нађен у контејнеру. Кажу, умро је од превелике дозе хероина у некој новокопированој вили. Власница се усрала за каријеру, па га је бацила на ђубре – не она, неки који су се ту шлихтали... То ме је потпуно растрезнило. Престала сам да пијем, дувам и шмрчем и била сам страшно нервозна. Елита је мало зазирала

од мене, поготово кад се сазнало да ми је и кева рикнула – убила се алкохолом због сина... На мене налети онај сом од Милоша. Видим, добар човек. Мало сам га лагала да је добар љубавник, а памет сам му признавала. Спасео ме је. Ал шта ћеш, ја сам незахвална кучка и брзо ме прошла та слабост према доброти. Поготово што нисмо могли да имамо деце. А можда је и боље што них нисмо имали, ко зна шта би од њих испало од овакве мајке... Шта је, напалио си се од ове приче? Е мој Игоре, хоћемо ли ми да убијемо Милоша, или нећемо?

ИГОР: ... Како?

КАТАРИНА: Једном ми је Милош причао како су старе и ретке књиге савршено заштићене и од провале и од пожара. Чак ме је водио да видим то у Народној библиотеци. Од тада имам идеју за свршено убиство. Шта ако би се Милош нашао у депоу у тренутку кад се укључи аларм? А?

ИГОР: Угушио би се за два – три минута. Истовремено се укључује хемијско средство које одузима кисеоник из ваздуха – да се ватра не би распламсала, и сува пена која гаси постојећи пламен.

КАТАРИНА: Схваташ шта хоћу да кажем? Све би изгледало као случајна несрећа. Само неко мора да га довуче живог до депоа...

ИГОР: Како је то једноставно.

КАТАРИНА: А, како је Каја паметна?

ИГОР: И како сама библија каже – “све је до времена и прилике”. Очистићемо тај библијски свињац.

КАТАРИНА: Немој да ме збуњујеш библијом. Ноћас је и тренутак и прилика, Милош ће остати сам у кабинету. Ти само треба да се притајиш до...

ИГОР: Најбоље је негде око 3 – 4 сата, пред зору. Тад чувари спавају. Било би добро добро да и Милош мало чвршће спава.

КАТАРИНА: То је мој део посла.

ИГОР: Нећеш ваљда да?

КАТАРИНА: Ти си потпуно блесав. Па ја са њим то не радим већ више од десет година. Однећу му увече питу од вишања, обожава је. Пуно вишања и шећера и мало прашка за спавање, и ти нећеш морати бог зна шта да урадиш. Пази! Немој да заборавиш да понесеш са собом остатке пите...

Зачује се звоно на вратиима, дуго и њродорно. Обоје се њрѣну, као ухваћени на делу. Она му њоказује да се склони.

ИГОР: Стидиш ме се, а?

КАТАРИНА: Како си погодио? Кретену, то мора да је она мала из библиотеке, Нина – Ангелина, твоја службеница.

ИГОР: Шта ће она овде?

КАТАРИНА: Послао је Милош, да му донесе пакет са чистим рубљем и неке ситнице.

ИГОР: То сам могао и ја.

КАТАРИНА: Будало.

(Из милошѣе ља удара њо љави)

Бежи – видеће те.

Игор се склања у другу ѡросѣорију. Катѣрина ѡроверава ѡољедом ѡросѣорију, сѣеже кућну хаљину, одлази, ѡушѣа Нину да уђе. Чују се неразумљиви ѡоздрави, заѣварање вратиа... Нина бојажљиво улази.

Сцена 2.

КАТАРИНА: Уђите, слободно. Ја се извињавам због нереда и непроветрене куће, али за мене је мало рано.

НИНА: *(Сѣиска ѡорбу уз себе, неѣријажѣно се осећа)*
Не, није важно, понашајте се као да ме нема, ја ћу брзо да изађем. Само ми реците, колико има сати.

КАТАРИНА: За пет минута осам. Молим вас, седите, нећу вас пустити док не попијете еспресо и ѣус...

Катѣрина сѣа кафу у ѡразну шољницу и ѣус у чашу. Најадна ѣишѣина исѣрекидана звецкањем. Нина седи на ивици сѣолице, има ѡроблем, не зна где да одложи ѡорбу – на крају је осѣавља у крилу. Катѣрина се ѣрави као да не ѣрѣмећује Нинину нелаждоду, сѣид и смеѣеносѣ.

КАТАРИНА: Нажалост, еспресо је млак, али зато је ђус таман... Реците ми, шта је тачно Милош поручио?

НИНА: Не знам. Ја сам само замољена да донесем некакав пакет...

КАТАРИНА: Зар вам Милош ништа више није рекао?

НИНА: Не, ми не говоримо, мислим ретко разговарамо, углавном око посла. Ништа интимније...
(Посићена својих њоследњих речи, обара ѓлаву)

КАТАРИНА: А како се слажете са Игором? Он је ваш непосредни шеф.

НИНА: Па тако, обично – здраво, здраво и, шта ја знам – ништа посебно...

КАТАРИНА: А да ли вам некад купи неки цвет или чоколаду?

НИНА: Не, никада. Углавном ме не примећује.

КАТАРИНА: А, мораћу да му кажем да буде пажљивији.

НИНА: Мислим, ако не кренем сад, мислим да ћу да закасим. Ја никада не касним.

КАТАРИНА: *(Шерейски)*
Зар ни на састанак са дечком?

НИНА: Не. Обично он касни. Али вас молим да ме више не питате тако нешто, то је врло интимна ствар.

КАТАРИНА: Извињавам се... Па ви ни гутљај нисте узели. Хајде, пробајте мој еспресо, ја правим најбољи еспресо у граду, тако кажу.

Нина лизне кафу, брише усне марамицом, оићије ѓуиљај ђуса, оиеи брише усне.

КАТАРИНА: А, шта кажете, каква је?

НИНА: *(Искашљавајући се)*
Добра је...
(Хладним ѓласом)
Не бих желела да будем непријатна. Само ја, знате, бринем да не закасим.

КАТАРИНА: Нећете. Данас имате право да пола сата касније дођете на посао, јер ви сте и овде на послу – однећете своје директору пакет... Игоре! Молим те донеси тај пакет из купатила!

Нина нагло устїаје са сїолице и не зна где їре да погледа.

КАТАРИНА: *(Уживајући у Нининим мукама)*

Ви наравно знате да, ја и господин Игор... мислим то сви знају у Библиотеци, па вероватно и ви... Игоре! Девојка жури!

Сцена 3.

Улази Игор уносећи пакетī умоїан у бели ѓак ѓаїир – омоїан врїцом.

ИГОР: *(Наїадно љубазан)*

Добар дан госпођице Нина, како смо данас?

НИНА: Добро јутро. Хвала на питању, добро.

ИГОР: Ево, предајем вам овај пакет за нашег драгог директора Милоша...

Предавање пакетїа преїсїавља за Нину їраво мучење. Несїреїна је, додирују је Игорове руке, пакетī исїада, обоје се саїињу, додирују се главама. Игору се расївори огрїиач – он за брзо скуїља везујући га у ѓојасу.

ИГОР: Извињавам се... Да сте још мало сачекали, могао сам вас ја повести колима.

НИНА: *(Са сметїена)*

Довиђења, довиђења. Извинте, извинте молим вас...

КАТАРИНА: Довиђења девојко.

ИГОР: Довиђења, узмите такси. Како ће те са тим пакетом у трамвај?

Игор одлази за Нином, заївара враїа, враћа се на сцену.

ИГОР: Како би овој девојци био потребан добар курац, пардон, љубавник.

КАТАРИНА: Да ниси ти тај?

ИГОР: Па, ако ти тако кажеш...

КАТАРИНА: То јој не бих пожелела.

ИГОР: Зашто?

КАТАРИНА: Љубавник нема ничег у себи, осим понашања. Ни срца, ни мозга.

ИГОР: Једи говна. Хоћеш да кажеш како ја само курцем мислим?

КАТАРИНА: Куцо, ти се љутиш?

ИГОР: Наравно да се љутим. Малочас си са оном причом о утеривању дуга учинила да се осећам као говно. А сад ми пребацујеш за то што сам рекао. У свакој вези мора да постоји и мало слободе, наравно то домаћице не разумеју.

КАТАРИНА: Куцо! Ја сам створена за савршену домаћицу! Али то никада нећу постати... Види, сад ће Каја теби да покаже малу кецељицу...

Катјарина, њолако раскојчава кућну хаљину, ошвара је и зашвара изазивајући Игорa. Овај иде за њом. Катјарина цичи и бежи...

ИГОР: Хоћеш, хоћеш...

КАТАРИНА: Нећу, нећу! Нећу да будем мала домаћица!

ИГОР: Хоћеш, хоћеш!

Уз цыку и врыску завршавају на њоду.

ТРЕЋИ ЧИН

Народна библиотека; Просјорија са легајима. Висока и широка просјорија са три стола пренајриана књиџама, фасциклама, писанима машинама (комјутерима). На зидовима високе полице (б мейара) са покрејним лесивницама; уметничке слике – појрејни значајних писаца – чији су легаји, као и велика, уљана репродукција: Мунк – “Крик”. Високи прозор са тешком илишаном завесом гледа на храм Светиоџ Саве. На посебној полици сјахлена кузла јуна воде по којој иливају одсечене главе цветна перунике (или хоршензије). У једном углу, испод прозора, чејендл просед, сто и столице, очиљедно део легаја; као и перзијанер.

Сцена 1.

Нина је високо на покрејним сјејеницама, загледа књиџе на полицама – јразна мейа. Са собом је доукла телефон. Ујорно бира бројеве и инсисира...

НИНА: Господине Христићу, још 1980, у мају месецу, из легата Милоша Црњанског позајмили сте оригиналан рукопис драме “Маска”, за потребе студената академије... Јесте, знам да је тада умро наш председник... разумем ја, али разумите и ви мене... ја данас морам да средим све за шта сам задужена... одлазим? Не, не одлазим, али нешто слично. Једноставно не желим да после мене остане неки проблем... Ако је икако могуће, молим вас, донесите га данас... можете било кад... Довиђења, хвала вам...

Исповремено, сасвим тихо, ушао је у просјорију Милош Берчек; блаџо појурени шесдесејогодишњак са уредно појкресаном брадицом, ћелав, сејна и забринута израза лица.

НИНА: *(Заклањајући руком очи од светлости прозора)*
Јесте ли то ви господине Милоше?

МИЛОШ: Добар дан Нина, зар баш увек морате ви први да дођете на посао?

НИНА: Не, тако се потрефило.

МИЛОШ: Знам ја да ове ваше, Оља и Ксенија, никада не дођу на време.

- НИНА: Не, није, само понекад касне.
- МИЛОШ: Ако тако наставе, бојим се да ће једног дана саме себе да сретну на вратима.
- НИНА: Како то мислите, баш вас не разумем.
- МИЛОШ: Па ето, све касније долазе на посао, а све раније одлазе; долазак и одлазак се неумитно приближавају један другом.
- НИНА: *(Силазећи)*
Ви се опет шалите... Колико је сати?
- МИЛОШ: 8,15... Гледам вас како силазите низ те степенице, делујете ми потпуно бестелесно.
- НИНА: *(Труди се да одговор изгледа као шала)*
О, да, сви пролазе брзо поред мене, нико да ме дирне. Чини ми се да тело које носим није ништа, заиста ништа. Понеки пут ме обузме осећај невидљивости, неприметности... непозната сам свима, и сви као да гледају кроз мене... а и неудата сам, и само сам део гомиле која протиче улицом...
- МИЛОШ: *(Прилази стакленој куџли са цветовима, један по-
гура њрсиом)*
А ово, признајте, ко вам је купио ово цвеће? Младић?
- НИНА: Сама себи сам их купила, посекала сам им главе и пустила их да пливају по води...
- МИЛОШ: Не знам зашто, али некако ме подсећају на мушке главе.
- НИНА: И мене. Али, зар вас ова жута не подсећа и на једну женску?
- МИЛОШ: Мене не... Желите нешто да ми кажете?
- НИНА: Причам свашта.
- МИЛОШ: Сви причају... Катарина и ја смо давно, од првог дана нашег брака, знали да има нечег трулог у нашем односу. Нисам знао да ће то бити баш тако, знате и сами како...
- НИНА: Шта сам сад урадила? Извинте, ја уопште нисам мислила на вас и вашу... Ово о женској глави се односи на мене. Ја сам та, а не ваша жена.

- МИЛОШ: Тајм – аут, може?
(*Нина климне ѓлавом*)
Ево, рећи ћу нешто што је налик трабуњању. Увек, када треба нешто да објасним, а тиче се личних осећања, делује некако компликовано. Знате, живот чини 90% бесмислица и 10% чињеница. Када се тај однос обрне, а није у питању машта, онда се ради о ненормалним особама: Нифоманкама, швалерима, лоповима, убицама и самоубицама. Свака страст се труди да све из живота претвори у чињенице те страсти... све док страст не сагори у том нагомиланом простору. Једноставније речено, сви смо ми робови свога карактера... Тако је и са односима у мојој кући. Катарина и... Игор; ви знате за Игора?... Наравно да знате, сви знају. То је управо оно о чему сам онако компликовано говорио, јесте, и сад... а, да, мој пакет. Не видим пакет?
- НИНА: Ево, ту је, испод мога стола...
(*Вади ѓакет и ѓриноси ѓа Милошу*)
- МИЛОШ: (*Још увек не ѓреузима ѓакет*)
Да ли се стидите што ми доносите чист веш, и односите прљав?
- НИНА: (*Још увек држи ѓакет*)
Не, само ми је понеки пут непријатно... знате, ја баш нисам особа која воли да завирује кроз туђе прозоре, чак ни кроз свој...
- МИЛОШ: (*Преузима ѓакет*)
Знам. Зато сам вас и изабрао... Желите ли да прекинемо нашу малу сарадњу?
- НИНА: Не, неће морати... нека буде спонтано...
- МИЛОШ: Како ви кажете, у сваком случају, хвала вам... знам да сам вас увукао у нешто што нисте желели.
- НИНА: Извући ћемо се некако, колико је сати?
- МИЛОШ: 8,22 – време је за прву кафу... Ја не живим, смо ходам и отварам уста.
- НИНА: А после кафе?
- МИЛОШ: А, то је нешто сасвим друго...
(*Сћушћа ѓакет ѓоред сћаклене ѓосуде са цвећем. Узима један од цвећова, издиже ѓа и ѓледа како са њеѓа кайље вода у ѓосуду...*)

Онда само седим и не отварам уста, а живот баш овако истиче, као клејсидра... шалим се.

НИНА: Ја се не шалим. Да ли је, бити неуспешан, ствар карактера? Или је и то само клејсидра...

Сцена 2.

У просјорију улазе две мрзоволне жене: Оља и Сена. Одјекује "добар дан" са свих страна.

МИЛОШ: *(Враћајући цвети у посуду)*
Како сте, Сено?

СЕНА: Добро, зашто питате?

МИЛОШ: Шта оно беше, костобоља или климакс?

СЕНА: Ви баш хоћете да ја умрем? Мислите ли да ће свет бити бољи без мене?

НИНА: *(Једва чујно)*
Без мене да...

МИЛОШ: *(Као да је ћречуо, обраћа се Сени)*
То не знам, али сигурно знам да ће свет бити бољи кад завршите монографију о Милошу Црњанском. Колико година то радите, пет?

СЕНА: Четири и два месеца... она би и пре била готова да Нина...

МИЛОШ: Да вас две не касните на посао и да мало више поштујете своју млађу колегиницу!

ОЉА: Шта сам ја сад ту?

МИЛОШ: Ништа нећу да чујем! Посао мора да се заврши на време! Јебем му бога, па бар вас две би сте морале знати значај ове институције, за државу и српски народ... Нина, молим вас, дођите у десет код мене...
(Излази из просјорије)

СЕНА: Ви, ви...
(Суздржава бес)
кад год не знате шта да кажете, узимате српски народ у уста.

Милош се нагло враћа, уноси се Сени у лице.

- МИЛОШ: *(Тихим, њрејџим ѓласом)*
Слушај плесњива, колико ти времена треба да напишеш молбу за пензионисање?
- СЕНА: ... Зашто? Ја нећу у пензију... Јел зато што нисам довољно Српкиња?
- МИЛОШ: Не. Већ зато што имате сасвим довољно година службе и што ја то могу да вам учиним.
- СЕНА: Знам да можете.
- МИЛОШ: Па кад знаш, зашто онда не обуздаш свој језик?
- СЕНА: Тако, ја свашта кажем, па се после кајем. Бар ви знате да вас ја и волим и ценим. Ако ништа друго, двадесет две године смо заједно.
- МИЛОШ: Не тражим ја ни од кога да ме воли и цени. Само тражим поштовање, и тражим да се не плује у хлеб који једете... Нина, молим вас, дођите у десет...

Милош нагло излази из њросџорије. Нина ѡѡрчи за њим са ѡакејом... враћа се без ѡакејом... Сена и Оља се једно време згледају, а заѡим ѡуѡке заузимају своја месѡа вадећи ѡеѡлице са кафом, кекс, коцке шећера, кифле, новине. Исѡовремено, Нина ѡајка ѡ ѡаѡѡиури ѡисаће машине.

Сцена 3.

- ОЉА: Доста, доста ми је њега! Јебали га Срби! Док он србује, онај му клати ону свињу Катарину. Па после ја треба да трпим његову депресију и огорченост! Ајде бога ти!
- СЕНА: Па ја не бих баш рекла да је огорчен, пре безвољан и некако млитав. У последње време се баш чудно понаша.
- ОЉА: Ма доста ми је свега! Сигурно да се чудно понаша кад већ пет недеља не иде кући! Пет недеља, сестро слатка, он спава на оном испртку од лежаја! Као, на њему је Милош Црњански смишљао *Сеобе* и *Ламетѡ над Беоѡрадом*, па ће и њему, Милошу Берчеку, пасти нека велика идеја на памет. Муда од лабуда, а не идеја. Уф, како ме нервира!

- СЕНА: (Мирно)
Хоћеш погачицу?
- ОЉА: Ма дај ми, дај ми отрова...
- Оља наизменично увлачи димове из циџарейте и љуња залажаје ђо-
џачице... закашље се, дуго кашље, окреће леђа Сени и ђоказује јој да
је удари. Сена је удара из све снаге ђо леђима.*
- ОЉА: Цркни, кад ниси ни за шта!
- СЕНА: Не би требала толико да пушиш.
- ОЉА: Испушила сам га ја одавно. Бојим се да ћу до смрти
овде да радим.
- СЕНА: Шта ти фали? Нина, да ли би ти мењала свој посао?
- НИНА: Не. Али живот, да.
- ОЉА: Богами и ја.
- СЕНА: Ја, све и да хоћу, не могу да га мењам. Моје је прошло.
- ОЉА: (Нини)
А зашто би ти мењала свој живот?
- НИНА: Реци ми, јеси ли икада волела човека који не постоји?
- ОЉА: Онај мој дегенерик одавно не постоји! Нула од чо-
века!
- НИНА: Нисам мислила у том смислу. Више сам мислила на
неког идеалног човека који је у мојој глави, а такав се
не појављује, не постоји, или га ја нисам срела.
- СЕНА: Мени је ово четврти муж. Ни у њега нисам баш
нешто заљубљена.
- Оља се нађло окреће ка Нини, шири ђрстите на руци и ђоказује јој
бурму.*
- ОЉА: Гле, бурма ми сама спада! Толико сам мршава. Ово
није добар знак, или ће мој брак да пукне, или ће она
пијандура да цркне...
- СЕНА: Ако се сећате Надежде, оне лепе жене што је радила
на конзервацији?
- ОЉА: Ја је се сећам. Где је сада?
- НИНА: Да, стварно, где је та жена? Знаш да је нешто било са
њом, чудно.

- СЕНА: Била је субота. Она је била дежурна... Само знам да јој је пукла бурма негде око 11 сати... После 10 – 15 минута, јавили су јој да се њен Ђорђе бацио кроз прозор и тако убио. Без икаквог објашњења, тако, просто се бацио кроз прозор, једва су га скупили.
- ОЉА: Грозно.
- НИНА: Родитељи вам дају живот, а од вас се очекује да га пронесете ведро до природног краја, ужас.
- СЕНА: Станари те зграде причају, да је дуго после тог догађаја, на фасади зграде, стајао графит “Смрт је једини сигуран загрљај”. Кажу да је Ђорђе сазнао да га Надежда вара са Игором.
- НИНА: Овим, нашим Игором?
- СЕНА: Да, Игор Цветковић.
- ОЉА: Ма који је он јебач? Појма нема! Надувана куртончина, само што не полети од надуваности!
- НИНА: А има тако пријатно лице.
- СЕНА: Иза тог беспрекорно избријаног и намирисаног лица крије се протува.

Сцена 4.

У њосџорију улази Игор Цвейковић. Пун себе, насмејан, широких њокрејша.

- ИГОР: Шта је? Где је осмех? Нећу да вас видим више тако покисле. Србија грца у невољама, па ипак пева. После кише увек долази сунце.
- ОЉА: Јесте, и после јебања нема кајања!
- Сена вуче Ољу за рукав да би је сиречила у даљем лајрдању.*
- ИГОР: Колегинице, ја баш не видим неку паралелу између Србије у демократији, и онога што сте ви рекли. Објасните ми.
- ОЉА: Па то...
- ИГОР: Шта, па то?
- ОЉА: Па то, да Србија грца у демократији!

Сви суздржавају осмех... Чак се и Игџор једва контролише да не џрсне у смех. Мришћи лице и сасвим озбиљно се обрађа Нини.

ИГОР: Нина, молим вас да пођете са мном у депо за раритете. Изгледа да ћемо имати аферу са *Мирослављевићем јеванђељем*. Понесите записник...

СЕНА: Шта је то са јеванђељем?

ИГОР: Чуће се. Неко је изгледа неовлашћено изнео *Јеванђеље* из депоа и преснимио га. Ко зна у каквом је стању. Ми морамо да заштитимо оно што представља сећање и свест српскога народа од белосветских штеточина и разоритеља! Сваки папирић, листић, све је важно! Све је то духовна снага нашега народа!... Нина, идемо...

Игџор и Нина излазе.

Сцена 5.

ОЉА: Е увек ми се оросе гаће од оваких патриота.

СЕНА: Само пази да те не чује.

ОЉА: Ма иди! Више ме брине ова наша Нина него *Мирослављево* куку – леле. Јеси ли видела, нема у њој два грама живота.

СЕНА: Да, стварно је мало чудна.

ОЉА: И ти би била да те неко вози као онај њен Петар.

СЕНА: Не знам, нешто сам чула да...

ОЉА: Ма ја га знам! Са њим сам била пре 11 година. То исто је и мени радио!

СЕНА: Колико видим, ти си и поред свега остала нормална.

ОЉА: Ја га мрзим, а она га воли.

СЕНА: Да, то је најгоре, кад волиш ђубре.

ОЉА: Ма горе је кад волиш пијандуру.

СЕНА: Ко ме причаш. Не иде ми се кући.

ОЉА: Мој ретко долази кући. И кад дође, боље да не дође. Да нема деце, кунем ти се, села би у први воз и отишла лепу пичку материну!

- СЕНА: Онда сам ја срећна. Мој алкос седи по цео дан у кући, нигде неће да иде. Седам година ми никуд нисмо изашли. Он пиљи у флашу, а ја у телевизор.
- ОЉА: Је ли, јел радите још увек оне ствари?
- СЕНА: Шта ти пада на памет? Није да ја нећу, него, ја и не знам да ли он уопште има ону ствар.
- ОЉА: Како не знаш?
- СЕНА: Тако лепо. Удала сам се да ми не буде досадно, а он никада није показао да га ја интересујем као жена.
- ОЉА: Што рекла моја тетка Гроздана, јебеш таку свадбу – нико пичке не заиска.
- СЕНА: Јеси ли ти икада ишла са Игором у депо?
- ОЉА: ... Јесам, једанпут и никад више... Не питај ме зашто!
- СЕНА: Шта мислиш, да то и Нину чека?
- ОЉА: Не знам шта је чека, али, све је гледам и посматрам, њој, сестро, курац фали.
- СЕНА: *(Уздахне)*
Ех, кад сам ја... Било па прошло...

ЧЕТВРТИ ЧИН

Тийични кабиней уйравника Народне библиотеке. Велики сїо. Кожне фойшеље и мали сїо, оїшоман у узлу, йолице са књиґама до йаванице, йелефони, бар, кристїалне чаше. На зидовима умейничке слике, йорїйрейї Милоша Црњанскоґ и Јована Дучића. Плишане завесе, велики сайї, ламїе, шїейиси...

Сцена 1.

Милош сїоји окренуї леђима и зледа кроз йрозор, йрема Свеїо-савском храму. Йґор чийа некакво йисмо.

ИГОР: ... “Поштовани господине Константиновићу, као што сте упознати са нашим пројектом заштите рукописа и књиґа од националног значаја за очување историјске свести и духовности српскога народа, тако вам је сигурно позната и чињеница да су средства заштите искључиво увозног порекла. Њихова набавка изискује поседовање девизног рачуна, као и одговарајуће суме. За потребе у текућој 2001. години молимо вас да уплатите средства у укупном износу од 17500 евра. Поздрављамо Вас, унапред захвални на разумевању. Са поштовањем, директор Народне Библиотеке Србије, господин Милош Берчек”...

Йґор очекује Милошев одговор, одобрење. Милош ћуїи. Дуґа и мучна йишина.

ИГОР: Милоше, дошао сам као пријатељ.

МИЛОШ: *(Окрећући се йолако ка Йґору)*
Он је умро.

Оїей завлада мучна йишина...

МИЛОШ: И, како је било?

ИГОР: *(Искашљава се)*
Немачка, ко Немачка, гужва, послови, једино је Октоберфест...

МИЛОШ: Не питам те то.
(Гоїово брижно)
Како је Катарина?

ИГОР:

- Милоше, дуго се знамо. Кунем ти се, то са Катарином је био само један непромишљени испад.
- МИЛОШ: Испад? Она ме је наговорила да позајмим 120.000 марака свом најбољем пријатељу.
- ИГОР: Вратићу ти, кунем се.
- МИЛОШ: Хоћеш. Данас.
- ИГОР: Сутра, кунем ти се.
- МИЛОШ: Данас. Ако не вратиш паре до 24.00, ова меница иде на утеривање дуга.
- ИГОР: Молим те, дај разуман рок.
- МИЛОШ: До сутра у подне.
- ИГОР: Немој да правимо скандал. Буди разуман. Предложен си за националну награду и орден заслуга за народ...
- МИЛОШ: Какво разумевање очекујеш од човека који већ пет недеља спава на овом отоману, а не у својој кући?...
- ИГОР: Минимум, минимума.
- МИЛОШ: Минимум, минимума? Па свима је овде, у овој националној институцији, јасно да ја не спавам у своме кабинету да бих радио научне радове, него да не би тебе затекао у своме кревету!
- ИГОР: Молим те, будимо џентлмени. Све ћу да средим. Видећеш, све ћу да средим. Новац из Немачке стиже ноћас...
- МИЛОШ: Ха! Баш данас? Ноћас? Кога ти зајебаваш?
- ИГОР: Не, не зајебавам. Ноћас ће све да се реши.
- МИЛОШ: Шта кажеш? Ноћас ће све да се реши? Ајде, прогутаћу ја и овај дан...

Враћа кабинетa се њолако ошварају, улази Каџарина. На себи има бунду... Мук.

Сцена 2.

КАТАРИНА: Шта је то са вама двојицом? Где су осмеси, где је поздрав кад улази једна дама?

МИЛОШ: Добро је да си дошла. Ко зна шта би се десило да ниси сада банула? Како је било, могла је и крв да потече.

КАТАРИНА: Игоре, да ли је то истина?

ИГОР: Не знам, можда ја нисам био свестан тога.

Катарина савља кокејно њорбицу на сјочић, извлачи њакејић и њолако ѓа савља на сјо исјред Милоша.

КАТАРИНА: Изволи, од срца.

МИЛОШ: *(Набусијо)*
Шта је то?

КАТАРИНА: Чик погоди.

МИЛОШ: *(Пријиска њрсјом омој)*
Арсеник.

КАТАРИНА: Нешто много укусније.

МИЛОШ: Значи укусан отров?

КАТАРИНА: Два отрова су за шалу сасвим довољна. Ако не годиш трећи пут, мораћу сама да поједем питу од вишања... Јао, шта сам сад урадила? Баш сам права глупача. Пропало изненађење...

Катарина је њоследње реченице изговорила са њолико шарма и слајкосји да су се, њрсно, морале ѡројујати... Милош је њолако узео њакејић, ојворио ѓа, удахнуо мирис и зајворио очи...

МИЛОШ: Ах, мирис вишње и ваниле! Ово је само за мене?

КАТАРИНА: Само за тебе.

МИЛОШ: *(Удахне још једанјуј мирис, а зајим ѡакује ѡије)*
Ти си са толико шарма и слаткости у гласу понудила ове пите, да нисам могао да их одбијем.
(Нађло се уозбиљи) Каква је завера у питању?

КАТАРИНА: Назови то грижом савести.

ИГОР: Ако допушташ, ја се искрено кајем што се све ово десило.

МИЛОШ:

Ништа вам не верујем. То што сте вас двоје урадили, није инцидент. Предуго траје да би могао да по-верујем да није ништа дубље.

КАТАРИНА: Милоше, моју главу тражи... Ти знаш да сам ја и раније, да сам ти била неверна... Увек сам признала, увек си ме кажњавао тиме што сам морала да се на сваки твој, или било чији позив одазовем: “Овде свиња Катарина”. Уосталом тако је и твој пријатељ Игор први пут чуо мој глас. Говорим ли истину.

ИГОР: *(Тихо)*
Да.

МИЛОШ: Говориш...

КАТАРИНА: Молим те, казни ме и овога пута... ја сам само твоја свиња Катарина.

МИЛОШ: Не знам, морам да размислим. То више није решење.

КАТАРИНА: Молим те, само још једанпут. Хоћеш да клекнем?

МИЛОШ: Не.

КАТАРИНА: Хоћеш да изађем у ходнике библиотеке и да свакоме кога сретнем кажем, ја сам она свиња Катарина! Мени то неће бити тешко, ја то заслужујем.

Катарина збаца са себе бунду и крене ка вратицама. Најпре је зауставља Игорова рука, а затим и Милошев глас.

МИЛОШ: Немој Катарина, твоја веза са Игором није обично курвање! Он је мој пријатељ! Изневерен сам од два најближа бића... једно волим, а друго ми је пријатељ!

КАТАРИНА: Јеби га. Онда једино да се колективно убијемо.

ИГОР: Немој више да се понижаваш, ионако сам ја главни кривац.

КАТАРИНА: Ма пусти ме! Хоћу да видим колико ме је овај човек воли!

Катарина креће ка Милошу, уноси му се у лице...

КАТАРИНА: Шта треба да ти кажем да би ме ударио, да би ме убио? Презирем те! Удала сам се за тебе само зато што си пичка од човека! Зато што ниси у стању да будеш зао! Цео твој карактер исцури као пишаћка кад требаш мене да казниш! Удари ме! Удари ме!!

Катарина њоскочи и из све снаге ошамари Милоша... Сасвим неочекивано, Милош, њојину рефлексно враћа ударац. Шамар обара

Кайтарину на њод. Иџор скаче, њомаже Кайтарини да усѡјане. Она се смеје. Милош сав дрхѡи, не верује да је ударио Кайтарину.

КАТАРИНА: Јел видиш да можеш. Ајде, пробио си лед, постао си прави мушкарац.

МИЛОШ: Зашто ми то радиш? Сад презирем и себе. И ја сам иста таква животиња као и ви, која се пари, једе и балега... Иди кући Катарина, иди, нећу ни теби ни њему ништа... Показали сте ми да сам и ја само животиња.

Кайтарина се наџло залеће и љуби ѓа у руку. О се оѡѡрџне, оѡѡре ѡљубљену надланицу.

КАТАРИНА: *(Са осмехом)*

Матори, морала сам да те пољубим у ту руку којом си ме ударио. Први пут за 15 година.

МИЛОШ: Ти си пијана...

Тишина. Само се Кайтарина ѡриџушено кикоће. Зачује се на враѡима куцање. Милош се уозбиљује, ѡо исѡо чини и Иџор, само Кайтарина нарушава идиличну слику својим ѡриџушеним кикоѡом...

МИЛОШ: Да! Уђите!

Враѡа се ѡолако оѡварају, улази Нина, ѡуѡке ѡосмаѡра.

Сцена 3.

МИЛОШ: А, то сте ви Нина. Желите нешто?

НИНА: Телефон вам је блокиран, а они из рачуноводства вас моле да потпишете исплату регреса и плата... петак је.

Тек сада видимо да је Милош смакао слушалицу са ѡтелефона. Он је враћа на месѡо. Телефон одмах ѡочинје да звони. Милош одмахује, излази...

МИЛОШ: Можете да идете, а можете и да ме сачекате, како желите.

КАТАРИНА: Сачекаћемо...

Милош и Нина излазе. Телефон уѡорно звони. Кайтарина усѡјаје, диже слушалицу и ѡрекида везу, блокира ѡтелефон.

Сцена 4.

ИГОР: Шта то радиш Катарина?!

КАТАРИНА: Само оно што је неопходно.

ИГОР: Ти хоћеш да се помириш са Милошем?

КАТАРИНА: Како си глуп. Покушала сам да ти олакшам посао... Права ствар би била да је Милош попиздио и да је направио љубоморну сцену.

ИГОР: Онда би сви знали да смо...

КАТАРИНА: Стварно си глуп. То сви знају. Али, да је Милош направио љубоморну сцену, у којој би он наравно лоше прошао, ја би му свашта рекла пред свима, да није мушко, да има мали курац, да се на појављује на вратима куће и, ако има и трунке мушког у себи, да се убије... Онда би сви поверовали да се сам убио у депоу, нико не би ни испитивао несрећан случај...

ИГОР: То ми није пало на памет. Признајем. Чак сам се на тренутак усрао да ћемо сви морати да једемо питу са седативима.

КАТАРИНА: Види се да не познајеш Милоша, тај питу од вишања ни са ким не дели... Песст...

Катарина пријирчава вратима, окреће кључ, задиже сукњу и ојкорачује Игорa.

ИГОР: Шта ти је, јеси ли полудела? Ухватиће нас.

КАТАРИНА: Песст... На брзака, за срећу, да му мало упљујемо простор... Јао! Јао, ово су најбоље јebачине...

ПЕТИ ЧИН

Просјор је исти као у трећем чину. Једина разлика је у томе што је сада ноћ, заправо негде пред зору. Кроз велика стакла види се Свештосавски храм осветљен рефлекторима. Просјорија је једино осветљена свештом које дојуре од рефлектора са сивољне стране. Тешка илшиана завеса је сасвим склоњена. Сивоља дојуре лавез йаса и цвилење рањеног йаса. По неки јућ се чује йешарда из даљине. Сасвим близу, йик уз стакло цури вода са крова... Шум истицања воде.

Нина у полумраку седи на металним лестивицама и времеће одсечени зајтан завесе – онај из њене собе... Полако усјаје, њење се уз металне степеннице до шаванице. Око металне шийке, која носи шешке илшиане завесе, везује зајтан. Сасвим прибрано и полако йрави омчу на крају йрбаченог ужейа. Исјобава руком чврстину везаног ужейа... Силази низ степеннице, забада три мале свећнице – сваку у по један цвет који йлива у стакленој йосуди. Пали их... Једно време йосмајра йламичке, а зајим йочиње да скида одећу и да је уредно слаже у дну степенница, на сјочић. Изнад њене злаве њише се конойац са омчом... Њено свлачење йрекида звук шешких корака и дисања... Изненада у просјорију улази леђима човек који носи йреко рамена млишаво шело... Нина се хитро усинје уз степенике и сакрива иза илшиане завесе сјојећи на орману. Сада йрејознајемо Йгора и окрвављену Милошеву злаву. Йгор сјушћа Милоша на йод, послушује, ходником йролази чувар осветљавајући за бајеријом... Кад чувар замакне, зачује се йишиане мобилног шелефона... Йгор за брзо вади и шайајом зовори...

ИГОР: Нисам... Не треба ми помоћ, морао сам да ескивирам чувара... Не знаш околности. Морао сам да га онесвестим, оне твоје пите нису биле довољне... Нисам га убио! Само му је глава крвава... Добро, то ће бити као да је пао...

Милош йочиње да сјење.

ИГОР: Ево га, почео је да стење... наравно да ћу да га ударим, нечим тупим, никако оштрим... Искључујем и јављам се кад све буде готово....

Йгор йогледом йрази, ойијава. Уочава изнад себе омчу вешала која се њише. Пење се полако уз металне степеннице... Найића Нинину ногу. Нина врисне, хваја се за металну шийку изнад себе и ногама одгурне Йгора. Йгор зуби равнотежу и йада са степенница, чуо се само шуй ударац и као да се нешто сломило... Нина се полако сјушћа низ степенике... бојажљиво йрилази Йгору који

лежи ѓреко Милоша, ѓиѓне ѓа ноѓом, овај не мрда... Нина исѓуѓиѓа крик ужаса... Сѓѓоји ѓаралисано неко време, оѓеѓ крикне и ѓомери се до ѓосуде са цвећем и свећницама... Гура свећнице ѓо ѓосуди и моноѓѓоно ѓева ѓоѓѓѓуно неразумљиво неку ѓесму...

Са ѓода усѓјаје ошамућени Милош, држи се за сѓѓо, ѓледа у Нину и ѓено ѓевање. Милош схваѓа да ѓа Нина не види, ѓледа у омчу изнад ѓрозора... Држећи се сѓѓвари доѓѓеѓѓура се до ѓрекидача за свеѓло, ѓали ѓа... Сада је соба освеѓљена једним извором свеѓла... Пре-скачући мрѓвоѓ Иѓора Милош ѓрилази Нини... Вуче је за одећу.

МИЛОШ: Нина, шта радите овде?

НИНА: Убила сам Игора... Ја сам убица.

МИЛОШ: Нисте. Ви сте се бранили.

НИНА: Јесам, ја сам сада убица.

МИЛОШ: Нина, дете, погледај ме. Ја са, Милош.

НИНА: Знам, ви сте Милош – директор библиотеке.

МИЛОШ: Реци ми, да ли знаш шта се десило овде?

НИНА: Знам. Видите ону омчу
(Показује)

то сам ја хтела да се обесим, да убијем саму себе. А онда је дошао Игор и носио вас. Ја сам мислила да сте мртви. Сакрила сам се иза завесе и страшно сам се плашила... Онда је Игор причао како ће некога да затуче тупим предметом, па је кренуо према мени. Ја сам се страшно уплашила за свој живот и уопште више нисам мислила на самоубиство. Само сам мислила како да преживим... Кад ме је Игор ухватио за ногу, ја сам га гурнула, и онда је он пао. А ја сам постала убица.

МИЛОШ: Нина душо, зашто си хтела да се убијеш? Ти си тако лепа и паметна девојка.

НИНА: ... Да сте ме то питали пре пола сата, знала бих тачно због чега. Сада не знам. Једино се сећам да сам имала чврсту намеру да себи одузем живот. Ваша глава је крвава, чекајте, да вам обришем чело...

Нина ѓеѓа део кошуље, умаче ѓа у сѓаклену ѓосуду са водом и блаѓим ѓокреѓѓима брише Милошево чело.

МИЛОШ: О чему си мислила кад си донела одлуку да се...?

НИНА: (Осмехне се)

Ех, била сам забринута шта ће бити са ѓљудима коѓи су

ми били симпатични и ја њима... А највише ме је мучила мисао, да ли ће све пропасти, или ће свет постати бољи мојом смрћу. Страшно ми је било важно да моја смрт помогне да људима буде боље.

МИЛОШ: А отац, мајка, Петар?

НИНА: Маме ми је било мало жао, али сам знала да ће јој бити боље без мене. Неће моћи отац да је кињи и секира. Надала сам се да ће то поправити мога оца, јер ће се кајати што ме нема. За Петра ме баш било брига, он је као злочесто дете коме се све мора угађати.

МИЛОШ: Шта кажеш, да позовемо полицију, треба нам помоћ?

НИНА: Можемо. Кад неко неког убије, увек зову полицију.

МИЛОШ: То за тебе не важи, ти си херој. Да није било тебе, ја би већ дуго био мртав... Ти си мој херој.

Нина њрилази Игоровом њелу, нежно ѓа додирује ноћом.

НИНА: Позовите и хитну помоћ. Ја све мислим да Игор и није мртав, поробудиће се он, видећете. Знате, ја сам га веома нежно гурнула, врховима прстију, то је као кад хватате лептира... Мени, знате, ниједан лептир није остао на руци, увек је после могао да полети... А други, кад ухвате лептира, он после не може да полети...

Милош њољуби Нину у чело, осћавља је да се иђра са свећницама и цвећем. Окреће бројчаник на њелефону. Истћовремено, Нина њочиње да њева своју моноћону њесму и да звоне звона Свећосавској храма.

НИНА: *(Шћаћћом њева)*

Тело гори, у срцу лед, на пут идем а не знам где...

ЗАВРШЕТАК

*Министарка воли кнедле
(Кнедла у бањи)
Комедија у четири чина*

ЛИЦА

МИРОСЛАВ ЖГАЊАЦ, доктор. Изговара погрешно
слова: Ц уместо Ђ, Ж уместо З, Ш уместо С.

КНЕДЛА, лопов, невероватно личи на доктора Жгањаца.
(Кнедлу и Жгањаца игра исти глумац)

АЦА ПОПАРА, начелник, касније министар.
Прерушен: А. Топузић – песник.

РУЖА ПОПАРА – РОУЗ, жена, касније министарка.

АЛИС ПОПАРА, ћерка.

ОЉА БАБИЦКИ, модисткиња.

ЈОВАН КУПУСИЋ, председник општине.

МИТАР МИРИЋ, командир полиције, локални шериф.

ПЕТАР УРОША ЈОВАНОВИЋ – ПУЈ, начелников возач,
студент и афористичар.

ШУМАДИНАЦ, лажни дебелко и Арапин, прави доктор.

ЛЕПОЈКА, болничарка и куварица по потреби.

БРАЦО, мајстор и болничар по потреби.

МОЦА, полицајац.

БОЦА, полицајац.

РАКА, кафеџија.

ВАСИЛИЈЕ, из Јагодине. (Василија и Раку игра исти
глумац)

БЕБА, новинарка локалне телевизије.

Место збивања: СРПСКА БАЊА; Институт за мршављење.

Догађа се на преласку из једног миленијума у други.

ПРВИ ЧИН

Лейња тирезарија у башији иза зграда Инститиуија. Са леве и десне стране сцене по две велике саксије са паллама. У средини простор са столловима, лежалама и стравима за вежбање. Иза башије је зграда са вратицама по средини. Вратица су ројациона. Изнад вратица метална табла са написом: Инститиуиј за мршављење – Српска бања. Мало изнад је разветло огромно платно са написом на исквареном латинском језику Нон ман Баре, ерго сум. Са леве и десне стране од вратица по два велика прозора. Изнад прозора, на митар и по од горње ивице сцене, кров са олуком; иако да, ко год се креће по ивици крова мора да удара главом у оквир сцене изнад себе. Сумрак је, светила још нису утањена.

Сцена 1.

Алис и Ружа.

Алис, загледава у небо, чујка цветић. Иза ње се шуња Ружа; дебела, сисава, четвртасва.; она као пас кидише за ћерком; вуче је за косу, руку, хаљину; кад год мисли да је ова не слуша. Дундасва Алис је потпуно свесна своје физичке непривлачности.

- РУЖА: Шта си се замислила?
АЛИС: Гледам звезде.
РУЖА: Није ноћ, а ти гледаш небо. Боже, дете?
АЛИС: Ноћас ће бити пун месец.
РУЖА: Девојко, прибери се! Види на шта личиш, месечарко једна.
АЛИС: Мама, молим те...
РУЖА: Нисам ја за тебе мама! Ја сам за тебе пријатељица. Или, још боље, сестра. Само ме брукаш. Како да те удам за доктора Мирослава?
АЛИС: Мама, мене доктор уопште не примећује.
РУЖА: Забрањујем ти да ме зовеш мама. Ако нећеш да ме зовеш кева, зови ме кратко Роуз.
АЛИС: Ти се зовеш Ружа.
РУЖА: Па шта? Ако се моја ћерка зове Алис, могу и ја да се зovem Роуз.
АЛИС: Стидим се кад чујем да те зову Роууз.

- РУЖА: Лепо богами, ћерка се стиди своје ма...
- АЛИС: И срам ме је што сам овде. Плаћаш 200 марака дневно да би смо гладовале. Ја сам гладна ма...
- РУЖА: *(Довикује неком у инстīиуиу)*
Кафа! Има ли некога да донесе две кафе? Две стотине марака ја плаћам дневно! Само се нервирам.
(Алис)
Од Живкице пиљарице сам позајмила 3870 марака, а ти си гладна.
- АЛИС: Мама?! Знаш да дугујемо трогодишњу кирију, струју, и пола зимовања.
- РУЖА: Све ће то инфлација да спали и поједе, све.
- АЛИС: Како си могла од ње?
- РУЖА: Како!?! Блам и срам, седам пута ме је питала хоћу ли моћи да јој вратим; ја сам јој тражила 4000, а она се циганчила, вадила из разних коверата и, као, једва скупила 3870 марака, и то све прљаве и поцепане; мењајући их – изгубила сам 70 марака. Знаш шта би ми дала?
(Показује ишћак)
Ово, да јој Стева није у прдари, па очекује од твог оца помоћ? Ово!... ’Оћу, бре, да те удам за доктора!
- АЛИС: Убиће нас тата кад сазна!
- РУЖА: Твој отац је потпуни неспособњаковић. Док држава пропада, он и његова два кума оснивају странку Стара демократија. Мож мислити?
(Развлачи њо београдски)
Београђани, грабе демократију уместо пара...
(Виче ка њублици)
Кафу! Има ли неко овде кафу да послужи!...
(Одсечно, с уверењем)
Паметни људи раде другачије. Зна се, кад држава пропада, онда се краде да би се сачувало. Што народ сачува у својим сламарицама то је сачувано. Јесте, то је тако.
- АЛИС: Мама, ја сам гладна.

- РУЖА: *(Изнервирано)*
Иста си као твој отац! Само мислиш шта ћеш да ждереш. Мене ждереш. Гледај те сисураче! И ти си ми девојка? Како да те удам за док...
- АЛИС: Не треба мени никакав доктор! Ја волим Петра!
- РУЖА: Нећу да чујем за њега! Он је гоља, помоћник твога оца, буџа од буџице! Шта он може да ти понуди?
- АЛИС: Љубав.
- РУЖА: Пишам се ја на такву љубав. Не дам, да којекаква репа без корена пушта свој корен у... баш у моју ћерку. Уразуми се. Доктор је за тебе.
- АЛИС: *(Удара ножицама о њло)*
Ја волим Петра! Нећу доктора!
- РУЖА: Само преко мене мртве! Може и преко њега...
- АЛИС: *(Расљаче се)*
Мама, ја сам гладна и несретна. Ја волим Петра.
- РУЖА: *(Хвањајући је за скућ хаљине)*
Ју! Шта је ово? Каква је ово рупа? Црна девојко, отац ти је начелник полиције за цео Београд, а ти шеташ са поцепаном хаљином по Српској бањи. Признај, ко те је поцепао?
- АЛИС: *(Шмрца)*
Ја, волим, Петра.
- РУЖА: Са ким си била?
- АЛИС: На са киме... Играла сам се са једном малом керицом...
- РУЖА: Каква сад керица?
- АЛИС: Мала, тако мала –
(Показује рукама)
Изгризла ми хаљину и поцепала хула хопке.
- Задигне хаљину и показује њодеране чараје на буџини.*
- РУЖА: *(Осврће се)*
Идиоте! Спуштај ту хаљину! Замисли само шта би рекла Оља да те види. Пукла би брука све до Београда. Било би: “Попарица шета по бањи док јој ћерка иде поцепана. Боже, онај Василије из Јагодине, човек продо бубрег да би ћерки купио кола, а Попарица пушта да јој ћерка шета гола”. Јао Ружо, ниси ти Роуз... Марш у собу!

АЛИС: *(Раскењкано)*
 Ја сам само гладна и несретна...

РУЖА: Тут! Као да ја нисам? Сањам две оволике
(Показује пјеснице)
 кнедле са шљивама... ал' ћутим и трпим, јер за ову
 глад плаћам 200 марака дневно...

*Ружа прођура Алис кроз роџациона врати. Истовремено врати
 избацују Лейојку; она сваки час навлачи мини сукњу покривајући
 голе бујине; имитира Ружу како показује сјиснуће пјеснице, поку-
 шава да разуме штај геси.*

Сцена 2.

Шумадинац, Лейојка, зајим Брацо и др Жгањац.

ЛЕПОЈКА: Ко је викао кафа?
*Иза палми шуња се Шумадинац. Лейојка га не види, иде унапашке.
 Сударају се леђима. Лейојка цикне.*

ШУМАДИНАЦ: Опа!

ЛЕПОЈКА: Враже један! Увек се уплашим кад видим то твоје
 црно лице.

ШУМАДИНАЦ: *(Раскопчава манџил)*
 А ово, а?

ЛЕПОЈКА: Их... Ти знаш да се ја само плашим да Браца нешто
 не...
(Осврће се око себе)
 Једва сам успела да му побегнем. Сами смо?

ШУМАДИНАЦ: *(Осврће се брзо, а зајим сјрасно)*
 Лепојка!

ЛЕПОЈКА: *(Још сјрасније)*
 Касуме!

ШУМАДИНАЦ: *(Нагло одгурнувши Лейојку од себе)*
 Лепојка?... Не могу да верујем да онај твој кретен
 од мужа још увек мисли да сам ја Арапин?

ЛЕПОЈКА: Верује мацо, верује. Он све верује што му ја ка-
 жем...
(Брзо удара ногама о пјло)
 Брзо! Брзо ме љуби! Ту ме љуби, ту ме љуби!

ШУМАДИНАЦ: *(Сћрасно)*
Лепојка!

ЛЕПОЈКА: *(Још сћрасније)*
Касуме!

Падају у загрљај, сћрасно се љубе. Шумадинац пресамићује Лепојку преко једне од сјрава за вежбање... Изненада, се зачује снажно шишићење и шишићење. Нервира се, усћаје, испод раздрљеног манџила видимо да Шумадинац има на себи вайон нађрављен од зуме – који се надувава. Вайон зајраво представља огромну сћомачину. Шумадинац ћейља око венџила за исћушићење ваздуха...

Венџил звижди.

ШУМАДИНАЦ: Не могу више овако! Ем изигравам лажног арапина, ем изигравам лажног дебелџака, ем се овај вентил стално квари! Па како, мајку му, да те волим? Покидаћу га! Зубима ћу га!

ЛЕПОЈКА: Мацо, мацо, немој молим те да се нервираш. Ја ћу то да средим. Пусти, немој да га теглиш к'о жваку. Пући ће, мацо.

ШУМАДИНАЦ: Нека пукне, баш ме брига!

ЛЕПОЈКА: Овде, стави овде прст... Јел видиш, сад не шишти.

ШУМАДИНАЦ: Јесте, ал је издушио, сасвим је издушио!

ЛЕПОЈКА: Стварно ме нервираш кад се нервираш! Не пуштај прст, ја ћу да га надувам...
(Лепојка надувава вайон. Сћомак расће)
Ха, погледај га, како је сад леп, чврст, па велики.
(Глади га по сћомаку, осврће се)
Сами смо? А, мацо, сами смо?

ШУМАДИНАЦ: *(Сћрасно)*
Лепојка!

ЛЕПОЈКА: *(Још сћрасније)*
Касуме!

Падају у загрљај иза џалме, сћрасно се љубе... џешики уздаси...

ЛЕПОЈКА: Угаси ме! Угаси ме!... Јоооој! Спаси ме, угаси ме!

Иза ројационих врајџа чује се Брацин зромки глас.

БРАЦО: *(Још иза врајџа)*
Само после вас господине докторе!

ЛЕПОЈКА И

ШУМАДИНАЦ: *(Прикривени џалмом, заједно)*
Ох!

- БРАЦО: *(Машући француским кључем, Лейојки)*
Шта ћеш ти овде, а?
- ЖГАЊАЦ: *(Истйовремено, Шумадинцу, машући лулом)*
Шумадинац, шта ћеш ти овде?
- ЛЕПОЈКА: *(Збуњено)*
Ја, овај... Ја? Ту сам због кафе... јесте, неко је тражио кафу.
- ШУМАДИНАЦ: Контролишем.
- ЖГАЊАЦ: Боље би вам било да контролишете пацијенте у бажену, а не ту...
(Показује лулом на Лейојку)
- БРАЦО: Шта он има њу да контролише? Арапине!
- ШУМАДИНАЦ: Не дозвољавам да се поспрдно изговара реч Арапин!
- БРАЦО: Муцахедине!
- ШУМАДИНАЦ: *(Узбуђен, муцајући)*
Ја, ја, ја нисам муцахедин, ја, ја... ја сам доктор Касум, Исмаил, Фа, Фа, Фа...
(Показује гестйом Жгањцу да му йомогне)
- ЖГАЊАЦ: Фауд!
- ЛЕПОЈКА: *(Истйовремено кад и Жгањац)*
Фауд Бен Са...
- БРАЦО: Ти да ћутиш!
(Жгањац гестйом негодовања)
... Не ти, она, она, да ћутиш!
- ШУМАДИНАЦ: Ја, ја не ћутим! Ја сам Касум, Исмаил, Фауд Бен Сакара, звани Шумадинац,
(Кочойерно се исйрси)
Србин!
- БРАЦО: Крк Србине!
- ШУМАДИНАЦ: Крк теби!
- ЖГАЊАЦ: *(Први йуий разговеийно чујемо Жгањчеву говорну ману)*
Мајшторе! Кашуме! Тишина!
(Ова двојица настйављају и даље један другоме да "кркају")
Тишина кад ја говорим!

Настйаје мукла йишина. Лейојка, йримейивши да је Шумадинац део манйила, у брзини звукао у цей йанййалона, извлачи га. Брацо йренуийно реађује.

- БРАЦО: Лепојка, марш у кухињу!
- ЛЕПОЈКА: *(Лепојка излази бунђајући)*
Јесте, никад се не зна јесам ли ја куварица, кафе куварица, или медицинска сестра. Па да, луда Лепојка може и једно и друго и треће...
- ЖГАЊАЦ: *(Издирући се, њун ауторитетно)*
Бога му обљубим! Ко је овде управник? Мајшторе, марш у кухињу!
- БРАЦО: *(Сиваје у сивав мирно)*
Разумем друж, господине управниче!
(Осиваје да сиоји нејокрепан)
- ЖГАЊАЦ: Докторе Кашум, у бажен!
- ШУМАДИНАЦ: Али?
- ЖГАЊАЦ: Нема али!
- ШУМАДИНАЦ: *(Само да га Жгањац чује)*
Не могу у базен... опраће ми се ово на лицу. Са лица!
- ЖГАЊАЦ: Доцавола, ја шам то жаборавио.
- ШУМАДИНАЦ: *(Очајан)*
Управниче, нека неко други изиграва црног арапина. Нећу више да будем муцахедин!
- ЖГАЊАЦ: Немој, молим те. Ја шам жа тебе гарантовао.
- ШУМАДИНАЦ: Али, управ...
- ЖГАЊАЦ: И паре шу нам дали жато што шам те жапошло као штудента медицине из Емирата.
- ШУМАДИНАЦ: Управниче, сви виде ко сам. Молим вас!
- ЖГАЊАЦ: Не. Ти ши овде да привучеш дебеле мачоре из петролејшких жемаља. Они ће да мршаве, а наше кеше ће да дебљају. Шлободан ши... чекај, штани! Да ижмеримо штепен слабљења...
- Жганац вади и цейа кројачки сантимертар. Покушава сам да га омоша око Шумадинчевог сиомака... Тражи помоћ од Браце.*
- ЖГАЊАЦ: Штави пршт овде.
- Брацо сивавња ирсџ на један крај сантимертара који је ириљубљен уз Шумадинчев сиомак. Жганац са дружим крајем сантимертара обилази око Шумадинца, обмошава га зајижужући иреко Брациног ирсџа.*
- ЖГАЊАЦ: Што двадешет шантиметара. Много! Ко ти је надувао штомак?

ШУМАДИНАЦ: Сам се, од топлоте, и трења...

БРАЦО: Знам ја ко га је дуво и надуво.

ЖГАЊАЦ: Не причајте којешта, топлота и трење шу шашвим довољни... Кашуме. молим ваш, ишпуштите мало ваздуха... Данаш је петнаести дан дијете и ви ште ижгубили бар шедам килограма. Ви ште пример ушпешношти моје методе мршављења. “Нон манцаре, ерго шум! Шлободни ште!

Шумадинац излази исцунујући ваздух из лажног сивомака, зунђа ојонашајући ујравниково ишпашање и шушкање – јонавља њежове јоследње цри реченице. Мајстор Брацо се ујорно искашљава, хоће нешто да каже.

ЖГАЊАЦ: Мајшторе Брацо, шта је то између ваше жене и, мишлим...

БРАЦО: *(Као из цушке)*
И муцахедина!

ЖГАЊАЦ: И ваш! И ваш, мајшторе.

БРАЦО: Наравно, и мене. Знате, Лепојка је једна верна жена. Верна као пас. Али је љубоморна. Љубоморна као куче. По цео дан ме шпијунира и прати. Мисли да има нешто, знате, између мене и арапина. Не! Мислим, она мисли, између мене и Оље Бабицки, знате?

ЖГАЊАЦ: А, мишли!

БРАЦО: *(Не цримећујући ујравникову иронију)*
Па где би ја? Па где би ја то вама, управниче?...

ЖГАЊАЦ: Доцавола, жаборавите, шта шам рекао... И, молим ваш, појачајте то грејање по шобама.

БРАЦО: Управниче, поцркаће вам пацијенти од врућине.

ЖГАЊАЦ: Нека, то је добро жа њихово шало. Шамо нек ште топи.

БРАЦО: Кад ви кажете.

ЖГАЊАЦ: Мајштор Брацо, наша парола је...
(Показује руком)
“Нон манцаре ерго шум”! Што жначи, не једем – жначи јешам.

Брацо излази бежећи од великих речи.

Сцена 3.

Жгањац, Моца и Боца, зајим Лейојка као медицинска сесџра, а за њом Ружа, Алис и Оља.

*Под џриџиском Брациноџ џела роџациона враџа избаџују на сце-
ну џрерушене џолицаџе Моџу и Боџу. Обоџиџа исџод каракџери-
сџичних џамних одела, краџких саџоа коџи се једва закоџчавају
џреко сџомаџа (џако да сваки час џукне дуџме и одлеџи, џе џа они
џраже и каче зихернадлом) имају ваџоне – сџомаџе да се не би
разликовали од џаџијенаџа; као, никоме нису сумњиви. Поред ове
маскараде, они неџрекидно џоворе или џуџе надувених образа да би
изгледали као дебеџуџе.*

ЖГАЊАЦ: *(Неџриџаџно изненађен)*
Гошн Моџо, гошн Боџо, џта ће те ви овде?

МОЦА
И БОЦА: *(У џлас)*
Господине управниче, тражимо једну протува,
(Поверљиво)
џифра је, Кнедла у бањи... сеђате се?

ЖГАЊАЦ: Доџавола, ја шам то заборавио! То је неки, неки
коџи личи... Како да кажем?

МОЦА
И БОЦА: Протува ко протува, са лоповским надимком Кне-
дла... Али, страшно подсеђа на вас! Не би смо
желели, знате да, не дај Боже, очерупа наше, ваше
госте... Страшно подсеђа на вас!

ЖГАЊАЦ: *(Љуџиџиџо)*
Ви инџинуирате?

МОЦА
И БОЦА: Ниџта ми не инсиџиџиџи...
*(Овде се џолико надују од џуџине да им џолеџе
дуџмеџа са саџоа)*
ми нисмо педери!

ЖГАЊАЦ: Наравно да ниџте. Ви шамо хођете?

*Моџа и Боџа диџу са џода оџкинуџа дуџмеџа и каче их зихер-
надлама. Брзо се осврђу џлашеђи се да их неко није видео. Публика
види њихове веџџаџке сџомаџе и џиџиџоље коџи им исџадају.
Симбол су несџреџносџи.*

МОЦА
И БОЦА: ... Кнедлу! Да ли је виђен овде?

ЖГАЊАЦ: Не. није виџен!
 МОЦА
 И БОЦА: Захваљујемо. До виђења!
 (Одлазе)
 ЖГАЊАЦ: Шамо напред.
 (Гледајући за њима)
 “Ми нишмо педери”? Ха!

Моца и Боца заглаве на вратиима. После неколико безуспешних покушаја обојици успева да се ујуре у једну од преграда. Заглављују се, не могу да дишу, јанично се уиру и најзад пролећу ко чејови на другу страну. Ројациона врати избацију избезумљену сестру Лейојку. Она, испљена као из поја, пада право у наручје Жгањуцу.

ЛЕПОЈКА: Ах, управниче!
 (Усија се уз управника)
 ЖГАЊАЦ: (Бранећи се)
 Шештро Лепојка! Какве шу ово интимарије на јавном мешту?
 ЛЕПОЈКА: Мирославе, ја сам само жена...
 ЖГАЊАЦ: Контролишите ше мало! Шештро Лепојка.

Лейојка се уозбиљи; поправља манил и косу.

ЛЕПОЈКА: (Изибравајући леденицу)
 Дозволите да поделим терапију.
 ЖГАЊАЦ: ... Вечераш, шештро Лепојка, шви оштају без терапије. Шамо минерална вода. По једна чаша минералне!
 ЛЕПОЈКА: Шта да радимо са припремљеном храном?
 ЖГАЊАЦ: Рутиншки поштупак, молим ваш. Нека Брацо одвезе те шпачине у оборе нашег драгог претшедника Јована Купушића.
 ЛЕПОЈКА: Рећи ћу, Браци...
 (Са омаловажавањем је изговорила Брацино име)
 ЖГАЊАЦ: Шештро Лепојка, ви као да ште отпишали свога мужа?... Немојте да фантажирате, између мене и њега поштоји шамо полна привлачношт. Мене и ваш, забога!

Лейојка сћиснула усне и мучи... Тишину исповремено пресецају два весела, извештачена цика. Кроз ројирајућа врати улази Оља. Са леве стране башије појављују се Ружа и Алис. Оља и Ружа падају

једна другој у загрљај, овлаш се љубе. Иако се виђају сивојинак
иуша у шоку дана, сваки иуш, када се срећну, љубе се. Ружа је
дебела, сисаиша, четвртасиша. Оља – елеганшина – мршава.

Лейојка користи овај иренушак и несијаје кроз враиша.

РУЖА: Оља!
ОЉА: Роуз, драга!
РУЖА: Прекрасно изгледаш!
ОЉА: Савршено ти стоји тај комплетић... иста си Кристл.
РУЖА: Династија па ми.
ОЉА: Није важно “бити или не бити”, важно је изгледати.

Ружа се кочојери.

РУЖА: (Доктору Жџању)
Докторе, шта кажете?
ЖГАЊАЦ: Бешпрекорно. Немам жамерку.
(Према иублици чини гесш да је се ѓрози)
РУЖА: Да није Оље, моје слатке пријатељице, не знам
шта бих обукла. Ољица је прва модисткиња Београда.
Кројачица “пареселанс”.
ОЉА: (Ойровно)
Ружо? Пардон,
(ушећерено)
Роуз! Ти си генијалнија од мене. Нема ни четврт
века како си дошла из...
(имииирајући иројски нагласак)
Доњи Зунићи, а постала си прва дама Београда.

Жџањац суздржава смех, чисти лулу.

РУЖА: (Жџању)
Ја сам рођена Београђанка. Знате? Али, ситуација
у Србији је била таква, де је мој муж, због важних
државних послова, увек био у жаришту збивања по
целој Србији, па и у те...
ЖГАЊАЦ: (Значајно)
Да. Јеште. Читао шам о томе.
РУЖА: Да, могли сте читати о томе.
ЖГАЊАЦ: Видите, мене, као човека који је тек пре двадешетак година први пут штупио на тло Београда,
одувек је мучила једна штвар... Жашто ше Баба Вишњина
улица тако жове? Ко је та Баба Вишња?

- ОЉА: Ха!
- РУЖА: *(Замуцкује)*
То, то, – то сви знају. То је, овај, због “Вишње на Ташмајдану”. Па кад је, овај, Вишња, знате, Неда Арнерић остарила, онда је и Вишња остарила, па је тако названа Баба Вишња...
(Повлачи Алис за руку и зџура је према доктору)
Докторе Мирославе, ево, Моја Алис је сада као млада Вишња на Ташмајдану...
(Берки)
Шта си се укочила?
(Доктору)
Ха, знате, она је јако стидљива и просто не зна како да вам се захвали...
- ЖГАЊАЦ: Да. Да..
- РУЖА: Ви сте, ви сте њен спаситељ, Свети Сава; за само десет дана, њено масно ткиво сте смањили за читава три, пет килограма!
- ЖГАЊАЦ: Гошпоцо, формације вежикула и органеле ше приметно шмањују. Ја шам жадовољан.
- Ружа зџура и шћишиа Алис, сикће јој на уво.*
- РУЖА: Кажи и ти нешто, ћурко божићна. Цветићу мој!
- АЛИС: *(Сћидно зледа у ћод)*
Ја, ето, овај...
(Дећињасћо се осмехује)
Ја сам гладна...
- ЖГАЊАЦ: Апшолутно шекундарно, млада гошпоцице. Хоћу рећи, лепота и здравље шу примарни, а глад је шекундарна. Ето, вечераш немамо вечеру.
- РУЖА *(Заједно)*
И ОЉА: Немамо вечеру!?
- ЖГАЊАЦ: Шамо минералну воду. И, упамтите, глад је шпоредна штвар док ше налажите у мојим рукама.
- ОЉА: *(Покушава да ћомоћне)*
Дозволите, Алис је такорећи моја рођака.
- ЖГАЊАЦ: Ваша рођака? Изненаћен сам..
- ОЉА: Она је стидљива и, природно, као све младе девојке, невине девојке, она и не помишља на некакве друге нагоне, осим на онај најприроднији...

- РУЖА: *(Брзо илејто улеће)*
На матерински нагон, докторе. На матерински...
- ОЉА: Ја сам мислила на глад.
- ЖГАЊАЦ: Наравно. Глад! Дапаче, чак шта више...
- РУЖА: *(Увређено)*
Моја Алис није никакво ружно “паче”!
- Алис бризне у хистеричан њлач и исцрчава кроз ројациона врати.*
- РУЖА: Ово вам нећу опростити, Оља!... Алис, чекај своју мамицу! Алис!
- Ружа несћаје у ројационим вратиима. Доктор Жгањац вади цетни сати и клајти га на ланцу.*
- ОЉА: Тик – так. Па, докторе Жгањац, тако вам је то код нас, у Србији.
- ЖГАЊАЦ: Жнате, ја апшолутно верујем у...
(Погледа у сати, а затим око себе, ња као да га неко слуша, њочиње да наглашава)
Дошло је време жа једну другојачију Шрбију! Жа Шрбију изнад које светли “Нон манџаре, ерго шум”! Не једем, значи јешам! Не, немојте погрешно да ме шватите, нишам то мишлио у буквалном шмишлу. То је више као матрица, и вертикала, ображац за цивилизацијшке одноше.
- ОЉА: *(Приијајући се уз доктора)*
Ја сам за те цивилизацијске односе... Јао, ал сте ви снажни и тако тврди... Докторе, шта ми то радимо? Ах! Сви ће да нас виде, нека нас виде, то је тако цивилизацијски. Јао, како ви цивилизацијски љубите, боже, онесвестићу се...
- Иза сцене се чује Брацино урлање: “Докторе, докторе”!*
- ЖГАЊАЦ: Немојте шад, иде онај пијани дивљак...
- ОЉА: Сад, сад докторе! Тик – так! Тик – так...
- ЖГАЊАЦ: Бржо, штаните ту, на клупу, прожор моје шобе је отворен...
(Гурајући је њреко њрозора)
... Како вам је тврдооо!
- Обоје несћају кроз рам њрозора. На сцену сћуија њријани Брацо. Гледа око себе, најтеже из њљоске, враћа је у цет.*

БРАЦО: Е, мој докторе. Није Брацо тако луд да не види шта се мути и краде. Само Брацо ћути јер и он помало крадуцка и богами јебуцка... Наравно, светло нема ко да угаси. Србија грца у дуговима а овде се арчи светло. Сад ће Брацо то да среди...

Брацо вади из подрума мердевине, расклаја и пење се на њих. Пијано клајарећи се одирафљује сијалице. Из правца Жџањчевог прозора доиру љубавни уздаси и понека оштрењућа реч "цивилизацијаааа".

БРАЦО: Цивилизација, нецивилизација, сад ће тама да падне на Србију...
(Пева)
"Сунце зађе, паде тама, а ја оста саааааа!"

Сцена 4.

Брацо, Кнедла, Моца и Боца.

Изненада, испод мердевина проиричава "Прилика" у манџилу, са кишобраном у руци. Ноћаре мердевина се разилазе и оне се заједно са Брацом сложе на "Прилику". Брацо јада кидајући неке жице. Насићућа права џама. Сцену осветљава само светлосћи осветљених прозора. Брацо узјахану "Прилику" чврсто сћеже.

БРАЦО: Стани, не мрдај! Ко си?
(Овај мумла)
Ма чекај да ти ја видим лице...

Брацо извлачи овоћа на светлосћи, загледа се у њећа. Поићуно је збланућ.

Особа пред њим је налик на Доктора Жџањца, само шћо нема бркове и лулу. То је Кнедла.

БРАЦО: (Држећи џа за краћну)
Аууу! Јеб, те, па то си ти докторе?... Је ли бре, ко ти почу'по те твоје јебачке брке? Где су брци, ту су Турци! Турци и буљуци.

Удара доброћудно шакећином Кнедлу по илећима. Кнедла се размахао кишобраном покушавајући да се ослободи Брациног загрљаја.

БРАЦО: Шта ти је, шта си се ускурчио, као да ме први пут видиш ушिकаног?
(Вади иљоску и нуди џа ићем)

- КНЕДЛА: Човече, немам појма ко си!
- БРАЦО: Значи тако? Доктор ме шпијунира. Трт! И трт и трт и трт!
(Највеже демонстрајивно из њоске)
- КНЕДЛА: Јебо те доктор.
- БРАЦО: Псује, не шушка кад говори. Није доктор... Невероватно, па ти појма немаш колико личиш на доктора Мирослава Жгањца... Ма да ти мене не, зајеваш, докторе?
- КНЕДЛА: Ти си пијан.
- БРАЦО: Ја јесам пијан, и могу да се отрезним. А ти личиш, и не можеш да се отрезниш, од – личиш.
- КНЕДЛА: И, шта кажеш? Тај доктор, исти ја?
- БРАЦО: *(Још увек са неверицом, загледа ња)*
Пљунути. Један фин господин... Он је дошао овде из кантоналне болнице, из кантоналне Швајцарске, као што ће и Србија да буде кантонална: а нарочито кантон – Кур. кур, Куршумлија! Шта сам оно? А, да, и он је овде, ту, отворио свој институт – Нон мунђаре ерго сам. Тако некако, на латински.
- КНЕДЛА: Откуд је, бре, смунђо паре за институт Мунђаре?
- БРАЦО: Мој тетак! Мој тетак је председник општине и он може све. Он је паметно уложио неких, 88 милиона у тај институт. Не својих пара! То је био новац за станове солидарности... Знаш ти то добро, докторе.
- КНЕДЛА: Кењаш, немогуће.
- БРАЦО: Овде је, бре, све могуће. У овој општини, Српска Бања, сви, али апсолутно сви, имају куће. А пошто је новац пропадао, мој тетак, Јован Купусич, паметно га је уложио. Јесте. Он то може јер је председник општине, јер је Бог!

Тоџ иренујка севне муња, љукне ѓром. У одсеву муња видимо како Кнедла несјаје у ојвору љодрума – онај исџи из којеџ је Брацо извукао мердевина. Исџовремено роџациона враџа узбацују на сцену Јована Купусича. Јован је засџрашујућа љојава (увек се љојављује уз љуцањ ѓрома и севање): Оџромна ѓлава, чуџаве обрве, младеж на образу, ѓромак ѓлас; сџомачина велика, и још већа задњница; на ноџама ловачке чизме, на љлећима ловачки љрслук са безброј џејова љуних љаџрона и чоколаџица (љонеки љуџ заџризе

пайпрон умесїо чоколадице). Брацо, урлајући од сїраха, као да је видео боџа, пада на тло.

БРАЦО: *(Ваљајући се по сцени)*
Где си бре, пиздо докторска? Провераваш, провераваш ме! Па шта? Пијем! Пијем јер ми шкоди!

Са различийих сїрана сцене уїрчавају Моца и Боца, бацају се на пїјаноџ Брацу.

МОЦА: Држ га! Он је!

БОЦА: За врат! За врат!

БРАЦО: *(Гушећи се)*
Пуштај ме, удавићу се!

МОЦА *(У џлас)*

И БОЦА: Зајebали смо се!

ЈОВАН: Какав је ово мрак?

МОЦА *(Брзоїлеїо)*

И БОЦА: Зајebали смо се, председниче, Јоване Купусичу.

ЈОВАН: Питам! Какав је ово мрак пао на Србију?

БРАЦО: *(Трезнећи се у пїренуїку)*
Ја сам их угасио.
(Показује на свейшљке)

ЈОВАН: Пали светлост Брацо! Наша Српска Бања се од данас купа у светлости! Пали!

Брацо уз помоћ Моце и Боце диже мердевине, пeње се на њих... Хваїа џолим рукама неке жице, варнице пїриїе... Бљесне свейлосї. Мукла пїишина и дуџо ходање Јованово по сцени.

ЈОВАН: *(Приџушено, као да саопїїшава највећу пїајну)*
Знате ли ви, мишеви једни, да је управо завршена маратонска седница Владе Србије? Три дана!... После дуге свађе и натезања, хоће бити, неће бити, Баца се упишао, Буца се прејео зелених шљива... потпуно неочекивано, за министра “Министарства за капиталне инвестиције, туризам и угоститељство” изабран је: Ко?... Александар, Аца Попара – истакнути члан странке “Стара Демократија”. Шта то значи?...

БРАЦО: То значи да је и последњи члан странке “Три кума” постао неко мудро. Ко ће, ако кум – куму, неће!

ЈОВАН: Ухапсите провокатора!

Моца и Боца скачу на Брацу.

- ЈОВАН: Ово је последњи пут како се у нашој Српској Бањи клевете истакнута српска странка, “Стара демократија”, да има само три члана, три рођена кума!
- БРАЦО: Тетак, па то сви знају.
- ЈОВАН: *(Разгневно)*
Ја не знам! И нећу да знам!... Ја знам само једно, господо другови... од вечерас...
(Зайиши као луд мобилни у Јовановом џеју. Овај га хитро вади, окреће се љублице и сиктавим љасом разговара)
Нисам рек’о! Сад ћу да кажем. Нисам је још контактир’о. Контактима је. Питаћа је. Жено божија, прекидај везу,
(Шапћом)
прислушкују. Готово...
(Браци, Моци и Боци)
Где сам оно стао?
- БРАЦО: У гов...
- МОЦА
И БОЦА: *(Брзо, да забашуре Брацу)*
Од вечерас!
- ЈОВАН: Шта, од вечерас?
- МОЦА
И БОЦА: Не знамо! Почели сте реченицу, од вечерас.
- ЈОВАН: Знам!
(Пића се испод кошуље)
Врућ зној... Слушајте пажљиво, ово ћу рећи само једном: Од вечерас, у нашем институту за мршављење, имамо једну министарку. Да, МИНИСТАРКУ и њену ћерку! Та министарка се зове Ружа Попара.
- БРАЦО: ... Она врећа гов...?
- МОЦА
И БОЦА: Она врећа!?
- ЈОВАН: Е па ја ћу тебе, тетково теткинче, да затворим у бувару! Има да те три пута закључам и да прогутам кључ. Јеси ли нормалан, министарку називаш врећом гована!?
- БРАЦО: Ја сам рекао само “гов”!

- МОЦА
И БОЦА: Ми смо рекли “врећа”!
- ЈОВАН: Јао Јоване! Јао, са каквим ја будалама радим! Мене овде облива, час врео, час ’ладан зној. Идиоти! Министарка нам је у кући!
- СВА ТРОЈИЦА: Идиоти.
- ЈОВАН: Моцо, Боцо! Од овог часа ви ми одговарате за живот министарке Руже Попаре.
- МОЦА
И БОЦА: Разумемо друже Јоване!
- ЈОВАН: Брацо, одмах зови доктора Мирослава да саопшти госпођи Ружи да је постала министарка. Не! Ја ћу лично да јој саопштим. Баш ја. Зови доктора, да зове Ружу. Да, овде... Чекај! Склоните ове мердевине, дајте цвеће, заставу, две заставе, да то буде мала свечаност кад се ја министарки обратим... Може и музика. Не, не може музика! Ја ћу то њој лично да саопштим, као поверљиву информацију која има своју цену. А, шта кажете?

Јован примећује да ови зледају у нешићо иза његових леђа и да ља уишиће не слушају. Полако се окреће и, на свој ужас, угледа Ружу.

Сцена 5.

Пређашњи, Ружа.

Јован се избечио, хваћиа дах, а зајим свечано шири руке и креће ка Ружи с намером да је, ѿ добром срјском обичају, изљуби шри ѿуша. Сви шире руке и лица у осмехе. Ружа се ѿвлачи, ујлашена је...

- РУЖА: Шта сте се избечили, као да вам је кнедла упала у грло?
- ЈОВАН: Кнедла је упала у бању, није у грло. Овај...
(*Сејио се, шири осмех; свечани злас*)
Па честитам, госпођо Попара, министарско наименовање, вашег мужа, Александра првог...
- БРАЦО, МОЦА
И БОЦА: Па честитамо...
- РУЖА: Стој! Нема љубљења, ја сам поштена жена!

ЈОВАН: Наравно да сте поштена жена, и министарка! Честитам од свег срца у своје име, у име своје жене и свих грађана Српске Бање.
(Наваљује да је љуби)

РУЖА: (Ошцирући пољуице са образа и бранећи се од честиииики осииалих)
Ништа ја вас не разумем! Ко је министар, а ко министарка? И какве ја везе имам са тим?

ЈОВАН: Ви не знате?

Јован јој саишiiава весii као највећу iiајну: Најiiре јој сiiавља руку iiреко рамена; Ружа га удара iiо руци. Зaiим склања руке иза леђа, сазиње се, Шишiiи и iiљује Ружи у уво. Ружа исiiушiiа жласове, чуђења, усхићења, неверице, одушевљења; чачка уво iiрсiiом... Исiiовремено, осiiаiiак скуиа, климањем жлава iiоврћује оно шiiо не чује...

РУЖА: Мој Аца?! Аца звер?

ЈОВАН: Да. Што значи да сте ви постали министарка.

РУЖА: И ју! Па како ја то не знам?

ЈОВАН: Не знам како не знате. Зар вам нису јавили на мобилни?

РУЖА: Нису. Доктор Мирослав је забранио употребу мобилних телефона док траје терапија. Ено их у његовом столу...

Тог iiренуiiка зaiишiiи мобилни у Јовановом цеiiу. Јован га брзо вади.

ЈОВАН: (Љуишiiио)
Јесам! Јесам и јесам! Жено божија, немој да ме зовеш сваки час! Имам важна државничка посла! Прекидам!
(С лица му несiiаје жрч беса iiреiiварајући се у широки осмех iiолiiронсiiва)
Пуно вас поздравља моја жена Живка.

РУЖА: А како ме то поздравља?

ЈОВАН: (С ужасном озбиљношћу)
Као министарку.

РУЖА: (Пуна себе)
Хвала, нећу јој то заборавити.

МОЦА (Поданички)
И БОЦА: И ми смо, И ми смо...

- РУЖА: *(Великодушно)*
Наравно, нећу ни вас заборавити, и ви сте мој народ.
- ЈОВАН: Молим вас, ми вама треба да чинимо. Ево, ако ја могу нешто, само кажите?
- РУЖА: *(С оклевањем и њодозрењем)*
А, да није ово нека представа, зајџбанџија?...
(Ледена ѡишиина)
Јао Ружо како си ти наивна! Упецала сам се, а? Упецала?
- Тоѡ ѡренуѡика ѡоново заѡишиѡи Јованов мобилни. Јован се за њѡѡа хваѡиа као за сламку.*
- ЈОВАН: Ево, ако мени не верујете, питајте моју жену Живку, она све зна.
- РУЖА: *(Прихваѡајући мобилни)*
Ало, ко је тамо? Да, овде је Роуууз Попара, министарка... Хвала. Не сметате Живка, мило ми је. До слушања...
(Враћа мобилни Јовану)
- ЈОВАН: Само га ви задржите. Вама је сад најпотребнији.
- РУЖА: Хвала. Имате право. Морам одмах да ступим у везу са Београдом.
(Најѡре бесно ѡриѡииска број, а заѡим се дере)
Ало! Ало! Живкице, јеси ли то ти? Овде Ружа! Чула си? Јесте, сад сам министарка! Слушај Живкице, прво тебе зовем! Никако да се ослободим те твоје сумње! Како које? Па то, што си сумњала да ћу ја моћи да ти вратим 3870 марака!... Немој! Знам ја колико ти волиш да позајмљујеш, али знам и да волиш своје паре... Таман посла, никако, вратићу ти и ако нећеш!... Љубим и ја тебе, слатка моја Живкице...
(Склаѡајући мобилни, као за себе)
Кељаторка
(реч је намерно са “љ”)
матора. А што да јој вратим, кад неће?... Опростите, ја бих још који број да окренем?
- ЈОВАН: Задржите га, имам ја други.
(Сервилно ѡоказује друѡи)

РУЖА: Е па, Београде, Ружа министарка долази. Једва чекам да видим Ољино лице ујутро... Ало! Ко је то тамо! Како ко је овде! Зар ме не познајете?...

Ружа, дерњајући се у мобилни, одлази ка згради и несћаје. Јован показује жестиовима да сви буду тихи и да се разилазе.

ЈОВАН: *(Шајћом)*
Моцо, Боцо, сигурност друг... госпође министарке је у вашим рукама; ни секунд без заштите, ни секунд! Пссст...
(Показује жестиом – два ћрста из очију: “Не исћушћјаје је из вида”)

Једино Брацо у одласку добацује:

БРАЦО: Почело је шишање пацова...

Сцена 6.

Ружа, др Жћањац и Оља. Мало касније, Аца и Петар. Заћим, Моца и Боца.

Свећлосћ исћред зграде инсћићућја се ћолако ћаси... Освећљавају се два велика ћрозора, у ћима видимо: На ћрвом – Ружу како нећрекидно виче у мобилни и ћестћикулира рукама; на друћом – ћовремено улећи ћонеки део обнаженоћ ћела Оље или др Жћањаца. Исћовремено, са сћољне сћране зграде инсћићућја, дуж крова и олука, изнад освећљених ћрозора, шућају се Петар (ћрмал) и Аца (мршавко)... Тражећи одћоварајући ћрозор ћесћио ударају ћлавама о ћорњу ивицу сцене. Засћјају изнад Жћањећевоћ ћрозора... Аца чврсћио држи Петрове ноће око своћа враћи и ћолако ћа сћушћја наћлаваћке ћрема ћорћем раму ћрозора... Заћишћи мобилни.

АЦА: *(Кроз зубе)*
Искључи га! Ми смо у акцији “конспирација”, будало једна!

ПЕТАР: *(Сћењући)*
До сад је био искључен, сам се укључио...

Петар брзо вади Мобилни, али му овај исћадне на земљу исћод ћих; ћишћјање ућихне.

АЦА: Кребилу, разбио си центар комуникације! Сад смо одсечени од Београда!

ПЕТАР: Да одем по ћега?

АЦА: Пусти мобилни. Гледај! Видиш ли нешто?

- ПЕТАР: *(Исїежући враї̄ ѓреко ѓорњеѓ рама ѓрозора)*
Само њу видим, гола је.
- АЦА: Жмури, ако ти је живот мио!
- ПЕТАР: Њега не видим.
- АЦА: Њега?! Отвори очи и гледај само њега.
- ПЕТАР: Да. Не. Не видим њену главу... а, ууу, како је ваша жена омршавила!
- АЦА: То је од куре.
- ПЕТАР: Јао! То је Алис.
- АЦА: Хоћеш, да те испустим? Откуд ти знаш како изгледа моја ћерка?!
(Исїушїа му једну ноѓу)
- ПЕТАР: *(Очајнички)*
Мајке ми не знам! Претпостављам.
- АЦА: Немаш ти шта да претпостављаш. Шта тачно видиш?
- ПЕТАР: Друзе Ацо, видим голо женско тело и један пар длакавих мушких ногу.
- АЦА: *(Умало није исїустїио Пеїра)*
Знао сам! Петре, ево ти пиштољ, уби га!
- Исїовремено, У љубавном заносу, Докїор и Оља су се ѓомерили од ѓрозора.*
- ПЕТАР: Сад ништа не видим.
- АЦА: Истегни се Петре. Наређујем да се истегнеш!
- ПЕТАР: Пашћу!
- АЦА: Чекај!
- Аца ѓрчевїио држи једном руком Пеїрове ноѓе око своѓа враї̄а, друѓом скида каши. Каши омоїшава око Пеїрових ноѓу и ѓолако ѓа сїушїа...*
- ПЕТАР: Јао, мајко!
- АЦА: Не вичи, у сигурним си рукама.
- ПЕТАР: Ви сте луди! Погинућу... Могли смо лепо да гледамо са земље.
- АЦА: Нисмо могли. Само одозго, из птичије перспективе може да се види шта ОН то ради њој. Реци шта видиш.
- ПЕТАР: Видим... из птичије, ништа не видим.

АЦА: Видиш ли Ружу?
 ПЕТАР: Да. Не. Само поједине делове њеног тела.
 АЦА: Петре, немој да ме лажеш, буди човек и кажи шта мораш...
 ПЕТАР: Она га хвата за... руку
 АЦА: *(Не чује реч "руку")*
 Аааа! Ево ти пиштољ. Уби га!

Аца покушава да дојури Пејру ишићољ. Не може. Извлачи га зоре. Пејар, сав срећан, хвата се за оџак и не исцупи га. Аца му жура ишићољ у руке. Пејар се пресе жрчевићо се држећи оџака.

АЦА: Ако си човек, узми пиштољ.

У тај мах, јурећи с обе ситране крова, Моца и Боца се из мрака бацају на Ацу и Пејра.

МОЦА
 И БОЦА: Е нећеш ти на нашу министарку!!

Брзи ударци и шкљоцање лисица. Обојица су везана за Моцу и Боцу. Пејар жуи свесити...

АЦА: Мамлази јед... !

МОЦА
 И БОЦА: *(Кроз зубе)*
 Шапући! Хоћеш да нам пробудиш нашу милу министарку, то хоћеш?

Ситежу Ацу око врати.

АЦА: *(Гушећи се)*
 Мам, мам мамлази једни, знате ли ви кога хапсите?

МОЦА
 И БОЦА: *(Шегачећи се)*
 Знамо! Једну важну личност!

АЦА: Ја сам, полицијо позорничка, начелник! Начелник Мупа једног великог града.

МОЦА
 И БОЦА: Одлично! Такве ми волимо! Марш у станицу! Бандо једна!!

Моца и Боца, карикирајући ишину, одводе ухашенике у мрак...

На прозору се појављује Доктор, заправо, само засенчени профил са лулом. Тек по лули знамо да је то доктор. Мирно пали лулу, зледа месец, удише ваздух, слуша цвркуи ишчица... У шоку целе

сцене нећемо видети осветљено докторово лице (Заменјује га ситииста).

Истовремено: Кајак подрума се полако отвара, из њега испузи Кнедла... Он се прикрада доктору Жџању; ситаје испод прозора, качи кишобраном доктора за врати и нагло га превуче преко рама прозора на тло. Жџању испада лула из уснију. Удара га још који пут. Овај је неомичан. У одсеу месечине, Кнедла вуче докторово тело ка подрумском отвору. И, као да је то сасвим нормално, чуја бркове са доктора и леи их на своје лице; чујемо јаук. Гурне ноом тело у отвор подрума и затвара кајак. Подиже лулу са земље, повлачи дим и, иако је тишина, сасвим неомивисано се раздере:

КНЕДЛА: Тишина! Мојим пацијентима је потребан сан!

Кнедла, обасјан месечином – његово лице – сада се не разликује од др Жџања. Ружа и даље телефонира и еситулира.

ЗАВЕСА

ДРУГИ ЧИН

Сцена представља историје бањске команде полицаје – типична српска полицаја: Огромна историја са силовима и великим вентилатором који виси са таванице; стиче се утисак да ће краци вентилатора сваки час неком одсећи главу; због тога, сви актери, пролазећи испод, увлаче врати дубоко у крајну, или иду погнути. У дну сцене дуљачак зид са централним, роширајућим вратима. Десно од врата, на зиду, ознаке које суђеришу да се иза решетка крије буvara. Лево од рошационих врата грандиозне зидне новине са поштерницама, и гомилом коверата “са белим прахом”; доминира поштерна “Кнедле”. На просценијуму, лево, одвојена великим огледалом представљеним укосом, налази се прислушна кабина са инсталираним магнетофоном за снимање разговора. Огледало је прозирно, иако да они који седе у кабинци, (иа и гледаоци из позорнице сале) могу да посматрају шта се дешава са друге стране. На просценијуму, десно, кабина типичног српског клозета; графити по зидовима, накривљени кочилић и шоља са тушем изнад. Клозет истовремено представља глуму собу због тога су врата тапацирана изнутра и споља. (И прислушна кабина и клозет се освештавају само када се акцентује оно што се дешава у њима).

Сцена 1.

Митар и Боца, поштом Јован и Моца.

У прислушној кабинци дрема Боца. По историји нервозно шета Митар – ерски зајеван, никад не знаи да ли се зајевава или је озбиљан; сваки час поправља поје на глави забијајући икадо у слику Кнедле. Из звучника се чује музика, а зајим, после дуже типичања и крчења, храни глас сикерке...

ГЛАС ИЗ

ЗВУЧНИКА: Јован Купусич, председник, долази! Јован Купусич, председник, долази!...

Прекида се емтovanje из звучника. Митар се унезвери, улеће у кабинку, пресе Боцу.

МИТАР: Не спавај! Председник долази!

БОЦА: Зар и њега?

МИТАР: И њега, него шта!

БОЦА: Разумем!

Боца сїаје у сїав мирно, са йрсїом изнад тїасїера за укључивање маґнейїфона. Иза роїационих враїа се чује Јованов ґромак ґлас. Миїар исїрчи из кабине.

ЈОВАН: (Глас иза враїа)
Где је он!

На овај йовик Миїар се залеће ка враїима... Кроз роїациона враїа улеће Јован са двоцевком о рамену и цекером йуним зелениша у рукама.

МИТАР: (Усхићено)
Јоване Купусичу!

ЈОВАН: Митре Мирићу, бога му пољубим, шта се то у моме граду дешава? Зашто конспирација и забрана употребе телефона? Кажу да си наредио само усмену комуникацију.

Боца укључује маґнейїфон. Чује се зујање и йишиїање, али одмах йресїаје. Ово блокира Миїра у одговору; сїоји оїворених усїа... а зашим брза да би забашурио оно шїо се чуло.

МИТАР: Ви знате да се све и свако у овој држави прислушкује. Хвала Богу.

ЈОВАН: (Загледа йоїерницу Кнедле)
Хвала Богу. Овај, бре, исти доктор Мирослав.

МИТАР: Исти, да га јебем.

ЈОВАН: (Скидајући двоцевку, леденим ґласом)
Где је?

МИТАР: (Хваїајући Јованову руку са йушком)
Не, Јоване! Шта ће вам то?

ЈОВАН: Како шта ће ми? Митре, па ви бар знате, ишли сте у позориште.

МИТАР: Са школом.

ЈОВАН: Ха! Пушка која се појави у другом чину, мора да опали у петом.

МИТАР: Бојим се да је ово и први и последњи чин...

ЈОВАН: (Усїукнувши)
Јел почело да нас хапси?

МИТАР: Најebasмо Јоване. Он је стигао!

ЈОВАН: (С неверицом)
Не. То није могуће. Паре смо послали, теле-клали...

Јован се придржава за срце; из џеџа вади ђљоску са вискијем, најџеже... И Миџар најџеџне.

МИТАР: Стигао је. Ту је. Инкогнито је.

ЈОВАН: Чекај, бре... Ко је стигао?!

МИТАР: Он. Веееликооо...

Показује рукама "муда". Јован ђонавља џај џњесџ.

ЈОВАН: Овако велика?

МИТАР: Још веџа.

(Овоџа ђуџа са обе руке чини два велика ђолу-круџа, као да носи лубениџе у наруџју)

ЈОВАН: Шта је, ту је... Да кажем жени да ми спреми џебе и дугачке гаџе?

МИТАР: Ти мислиш да је ствар тако озбиљна?

ЈОВАН: *(Разљуџено)*

Шта, ја мислим? Ти мислиш!

МИТАР: Има једна олакотна околност.

ЈОВАН: *(Хваџа се за сламку)*

Олакотна околност?

МИТАР: Јесте. Жена Аџе Попаре је у...

На ђомињање џоџ имена Јован се укрузџи хваџајуџи се за срџе.

ЈОВАН: Аџа Звер? Министар. Унишџиџе нас! Срџе, јао...

МИТАР: Не дај се Јоване, друже мој.

ЈОВАН: Приџај Митре.

МИТАР: Ти знаш да је Ружа министарка у нашем...

ЈОВАН: Јебеш Ружу. Шта је с њим?

МИТАР: Аџа Звер је у...

(Показује ђрсџом на решџџке)

ЈОВАН: *(С невериџом)*

У? У бувари?

МИТАР: У бувари.

ЈОВАН: Пушџај га одмах, мајку ти јебем блесаву!

МИТАР: *(Пун себе)*

Он још не зна да ја знам. Али, ја знам, да он не зна, да је министар. Ти џеш да одлучиш шта џемо.

ЈОВАН: Јао, срџе!

Јован се сручи на њод. Њеџова оџромна ѡтелесина буѡну ѡаком снаџом о ѡод да буди из дремежа Боцу ѡрисушкивача. Боца џуби равнѡѡежу на искошеној сѡлолици и, заједно са њом, ѡреска о ѡод. Бука је узбудила Ацу у бовари. Зачује се ударање ѡесница о враѡа боваре и рика Аце Звера.

АЦА: *(Из боваре)*
Отварај бандо бандитска! Отварај! Све ћу да вас уништим!

На ову рику и ѡесничење ѡо враѡима, Јован скаче као оѡарен. Хваѡа ѡушкуну и цекер, зажди ка враѡима.

ЈОВАН: Пуштај га, и види шта хоће.

МИТАР: Како ћу сам? А ти?

ЈОВАН: Доћи ћу после... Зар не видиш да журим? Жена ме већ два сата чека да се вратим са пијаце.
(Показује цекер)

МИТАР: Али ја...

ЈОВАН: Снађи се!

Јован као фурија излеће кроз роѡациона враѡа.

Сцена 2.

Миѡар, Боца, Оља. Касније, Моца.

Враѡа убацују у ѡросѡорију нафракану Ољу – ѡкреѡан буѡшк.
Миѡар је џледа као да је ѡала са Марса.

ОЉА: *(Без ѡоздрава, оѡѡро и бескомѡромисно)*
Господине начелниче, ја, као свесна грађанка, морам да вам скренем пажњу. Онај Шумадинац, на рачун наше државе и демократског режима прави неумесне шале. Прво шале, а после, ко зна у шта то може да се изроди?

МИТАР: *(С ѡодсмехом)*
Шта је, одбио вас?

ОЉА: Мене да одбије?
*(Оџледа се у ѡрозирном оџледалу ѡрисушкне ка-
бине)*
Свашта.

С дрође сѡране оџледала: Боца ѡрави недоличне џесѡове ѡрема наѡућеним Ољиним уснама...

АЦА: *(Глас из боваре)*
Отварај, бандо бандитска! Све ћу да вас уништим!
Не знате ви ко је Аца Звер!

ОЉА: Ево, већ је почело.
(Наћули уво ка бовари)
Непријатељи не мирују... А кад ме већ не питате за министарку... Пих, она воли кнедле са шљивама.

МИТАР: Бежите, данас нисам у стању ни да вас гледам, ни слушавам!

ОЉА: Молим вас, он – муцахедин један, рекао је да су политички вицеви наша стварност. Да је то рекао неки Србин, 'ајде – де, знала бих да је зафрканција. Али, кад то каже један несврстани... Ту нечега има!

Аца урличе из хелије. Миттар збура Ољу у руке лисџ харџије и оловку; њојскује је ка враџима клозеџа.. Оља ескивира, њако шџо загледа Кнедлину њојерницу...

ОЉА: Ја вам кажем! Ту нечега мора да има!... Овај је плунути доктор, само без бркова.

МИТАР: Ево вам папир и оловка. Ево вам глуве собе, па све то ви лепо напишите и потпишите.

ОЉА: Него шта ћу, него ћу да напишем и потпишем!

Миттар закључава Ољу у клозеџ. Како ко уђе у злову собу, њако сви шумови, вика, или ударање, њосџају радње без џона. Све шџо се дешава у клозеџу зледамо као неми филм. Видимо: Оља најџре зледа у клозеџ и нахерени коџлић, а заџим бесни... . Нешџо касније вади њаџирне марамџе и њима хваџа даску сџушџајући је. Поклоџац клозеџа џаџаџира њаџирним марамџама, седа врхом задњџца на њих... Покушава да џише, размџиља, загледа се у зрафџије на зидовџма; један избрише, друџи њаџише...

МИТАР: *(Урличе не би ли надзласао вику “Звери” из боваре)*
Моцо! Моцо! Где си Моцо! Дај кључеве, закључам ти га мајци!

Роџаџациона враџа избаџују на сцену Моцу, коџи звеџка кључевџма.

МОЦА: Разумем друже капетане! Одмах!

МИТАР: Откључавај прдару! Пази, Аца звер још не зна да је постао Министар. Нека то сазна од жене.

МОЦА: Разумем!

Миттар и Моца енерџичним кораком умарџирају у бовару.

Сцена 3.

Истīи, Аца и Пеїар.

*Из буваре, као фурија, излеће Аца. за њим Миїар, Пеїар и Моца...
Изненада, Аца сїане и загледа се у Миїра. Миїар заузима сїав
мирно и исїаљује неколико одсечних реченица.*

МИТАР: Господине начелниче! Командир полиције Српске Бање, Митар Мирић! Страшна грешка, страшна... Господине начелниче, моји агенти нису криви. Они су само вршили своју дужност... Ја сам крив. Ако је неко крив, ја сам крив. Шта има они да траже на крову лечилишта?

Аца љокушава љаїшањем и блањонаклоношћу да одвуче Миїра од шеме крова.

АЦА: Не мари друже командире. Најважнија ствар је безбедност. На својој кожи сам осетио ефикасност ваше службе. Народ Српске Бање може мирно да спава.

МИТАР: Трудимо се господине начелниче!

АЦА: *(Изводећи Миїра наїред, у љоверењу)*
Митре, знате, ја нисам службено овде. Па вас молим, оставимо се формалности.

МИТАР: А, не! Ви сте мој гост данас. Моцо! Тркни до “Три српска папка” и види јел’ све спремно.

МОЦА: Разумем господине капетане!

МИТАР: *(Задржава љокреїом руке Моцу да сачека)*
Мало мезе, господине Попара. Две, три киле крме-надлице, вешалице, бризлице, наш специјалитет – запечена паприка и јаретина у кајмаку, одличан црњак. Нигде се, као у Србији, не крка.

АЦА: Друже Митре, ја сам овде у, такорећи, конспирацији. И, не бих волео, знате?

МИТАР: Немам проблема. Моцо, кажи газда Раки да ћемо овде.

МОЦА: Разумем! Овде, командире!

У љоку целе ове сцене Пеїар неће љрођовориїи ни реч. Праїиће са занимањем збивања и љиїаће се шїа ља је снашло. Моца излеће кроз роїациона вриїа.

Сцена 4.

Митар, Аца, Пера, Брацо.

Роџациона враџа убацују на сцену Брацу. Истог момената Аца и Пера окрећу лица ка зиду – њо раде кад год се неко нејознаји баве. Брацо бленџаво гледа у Ацина и Перина леђа... Дуго ћути разјављених вилица.

- МИТАР: Ако немаш шта да кажеш, слободан си!
- БРАЦО: Имам. Онај Арапин, Шумадинац, онај муџахедин талибански, онај...
- МИТАР: Јел то због жене?
- БРАЦО: Неее. Мој тетак ми је рекао да пријавим, кад треба да пријавим. Откако је она врећа го... постала министарка.
- МИТАР: *(Жустиро га џрекида)*
Ево ти хартија и оловка. Шта имаш напиши и потпиши. Изволи, глува соба те чека!
- БРАЦО: Шта се дереш? Нисам ја глув. А оном муџахедину ћу зубима... он на моју Лепојку...
(На уво)
Само за вас, министаркина слаба тачка... воли кнедле са шљивама...

Митар хиџро убацује Брацу у клозет, закључава за њиме враџа. Неми филм у клозету, само овога ћути са Брацом и Ољом; џочеџни сукоб ће се завршиџи џокушајем коџџуса, коџи ће осујеџиџи долазак новоџ доушника...

- МИТАР: Ето, све сте видели. Шта сам оно хтео? А, да: Наш човек тај Рака! Дуго је у пензији. Убио, нехотице, у лову, неког руководиоца – писале су новине. Сад држи кафану “Три српска папака”, да не зарђа, и свакоме хоће да помогне. Гаће би продао за друга, купио нам блиндирани Ауди 100, ма шта да вам кажем, све би дао, као онај Василије Остојић из Јагодине, што је продао бубрег да купи ћерки кола. Писале новине!
- АЦА: Молим вас, без публицитета.
- МИТАР: Немам проблема. Боцо!

У кабинџи за џрџслушкџвање: Из дремежа, као оџарен, скаче Боцо.

БОЦА: *(Из кабине)*
 Ја! Друзе командире!

Аца се сеца на глас који долази из неочекиваног њравца. Мишар, схваћивши шта је урадио, почиње да урличе и руком одмахује у њравцу огледала; гесћ – “не излази”.

МИТАР: Моцо! Мацоооо! Не Боцо, него Моцоооо!

Сцена 5.

Ишћи, Моца.

Подсћакнућ ужасном дреком свога командира, Моца улеће кроз рошћациона вратиа.

МОЦА: Господине команданте! Роштиљ стиже!

Боца, видевши кроз њрозирно огледало шта се збива, чини гесћ омаловажавања њрема Мишару, седа, сћавља ноге на сћо, њокрива лице новинама.

МИТАР: Моцо, све новинаре, и ону телевизијску мастилјару Бебу – гребу, у прдару! Ионако су се распредели: Нова власт оно, нова власт ово... све сама банда друж, господине Попара.

АЦА: Није неопходно, демократија је.

МИТАР: Моцо, није неопходно, демократија. Шшш!
(Гесћ ошћушћања)

Моца нечујно клизне кроз рошћациона вратиа...

Сцена 6.

Мишар, Аца, Пешар. Нешћо касније, Моца.

АЦА: *(Одводи Мишару у сћрану, њшћк уз њано са ковер-шћима)*
 Знате, друже Митре? Ја и мој помоћник Петар Јовановић...
(Пешар се наклони ћушћке)
 овде смо по сасвим приватној ствари...
(Гледајући за дуго у очи)
 Имао бих за вас...
(Ушћире му њрсћом у груди)
 једну молбу...

У оклевању да изрекне молбу, Аца примећује коверте; скреће прсци са Миџра на коверте.

АЦА: Какви су вам ово коверти, доставе?

МИТАР: *(С олакшањем, коначно његова шема)*
Погледајте господине Ацо...

АЦА: Друже, све за вас, друже.

МИТАР: *(С осмехом лиже прсци, умаче га у коверти, и показује га Аци)*

Погледајте друже Ацо: Машта српског талибана је неисцрпна кад је у питању зајебавање комшија. Ево, имамо и коверат и бели прах. Коверат, као биолошку бомбу примила учитељица Цоца Бабејић од ученика који је добио јединицу. Одокативном методом, мирисом и укусом, утврђено је...

(Демонстративно лизне свој прсци)

– пшенично брашно, тип 400. Други коверат...

(Лизне прсци и умочи га)

беби пудер! Трећи – брашно, тип 500! Па талк за смрдљиве ноге; опет брашно, тип – 800; затим: Гипс, туцани андол, густин, чукана паприка, млеко у праху, јаја у праху, пудинг и ово... Црвени коверат упућен нашем председнику Јовану Купусичу, а унутра – погодите сами шта?

Миџар лизне прсци, замаче га у коверти; нуди Аци. Аца с оклевањем лиже прсци и умаче га у коверти. Обојица ситоје са истиуреним прсцима.

МИТАР: Да пробамо. Свака роба мора да се проба.

Гошгово истовремено сављају прсци у усна пробајући укус прашика...

МИТАР: *(Мљацајући сласно)*
Шта кажете?

АЦА: Не знам. Прилично је гадно.

МИТАР: Нећете веровати... туцано, суво пасије говно...
(Аца осмјаје без речи, њуцка у марамицу)
А, јесте ли видели? Провинцијски српски талибани не мирују. Писмо, писмо стиже. Свако, ко држи до себе, примио је бар један, два или више коверата...

АЦА: *(Озбиљно, гошгово сїрого, уїирући, до бола, ѓрсї у жруди Миїра)*
Доста! Овде сам сасвим приватно, и имам једну молбу...

МИТАР: Немам проблема.

АЦА: Мој помоћник Петар, и ја, морали би још данас да се нађемо у институту доктора Жгањца... као његови пацијенти.

МИТАР: *(Хваїајући се брзо за тїелефон)*
Одмах!

АЦА: Чекајте. Битно је да нас двојца, тамо, будемо потпуно непознати... Моја жена и ћерка не смеју да нас препознају. Апсолутна законспираност.

МИТАР: *(Удара се руком по челу, слеће тїуїе)*
Скидај гаће Митре! Скидај! Аооо, која сам ја будала! Идиот. Зар мени, пред носом, да некакав наш, српски доктор, из кантоналне Швајцарске, спроводи шпијунажу, антидржавну делатност и заговара поделу Србије на кантоне. Начелниче, путите мене, да му се ја најебем мајке!

АЦА: Митре, није то у питању...

Аца се наїиње ка Миїру и у уво му саишїїава тїајну. Чује се само Ацино неразговетїно ишїиїање и Миїар који испїуиїа анималне жласове.

МИТАР: Аааа! Хааа! Е? Оооо! Јах! Јах! Јах... Немам проблем друже попара. Иако, ако мене питате, ја сам за усрану мотку, па распали. Моцо! Моцо! Моцо!

Моца, зароїиран неколико тїуїа, излеће гошгово ошамућен из роїаационих вриїа.

МИТАР: Моцо, донеси из магацина све што имамо за маскирање, прерушавање.

Моца салуїири роїирирајући се око своје осе, излеће кроз роїаацију...

Сцена 7.

Пређашњи, Рака.

Испїовремено роїаација избацује Раку наїїовареног тїладњем тїушећег роїиїиља и боцама вина, кобасицама око вриїа, хлебовима испїод мишица.. Аца и Пеїар по инерцији окрећу леђа.

МИТАР: Наш је!
 АЦА И
 ПЕТАР: Наш је?
 РАКА: Ваш сам, Мирићу друже Митре! Још се пуши!
 МИТАР: То Рако, то роде!
 АЦА: О – хо – хо!

*У њрислушном боксу лево, Боца се мучи њри њоґледу на њолико ме-
 сојеђе. У Клозеџу, десно, ујраво њочиње “вајџачина”.*

МИТАР: *(Придајући следећем њиџању нарочиџу важности)*
 Рако, каква је ситуација на терену?
 РАКА: *(Зайечен, сџушџајући њровијанџ на сџо)*
 Извештај?
 МИТАР: Него шта него извештај... и то другу НАЧЕЛ-
 НИКУ.
(Аџи)
 Дозвољавате?
 АЦА: Дозвољавам.
 РАКА: *(Сачекавши Миџров знак џлавом)*
 Безбедносна ситуација у нашој општини, а и шире,
 сагледана кроз прометницу, то јест кроз јавни уго-
 ститељски објекат “Код три српска папака”, може
 се дефинисати као безбедна... Као апсолутно, пот-
 пуно и крајње безбедна.
*(Наґло се окрене ка џаноу џоказујући џрсџом на
 џоџерницу Кнедле)*
 Овај, исти наш доктор Мирослав. Ко да су браћа, у
 дупе их јебем жуто.

*Аџа задовољно климне џлавом. Миџар џокреџом руке оџџушџа
 Раку.*

МИТАР: Задовољан сам. Можеш бити слободан.
 РАКА: Разумем!...
(Зажди кроз враџа)

*Све до краја друґоґ чина, сваки од акџера ће у џролазу, кришом
 или намерно, узимати са сџола комаде роџџиља. Жвакаће, мљац-
 каће, џовориће џреко залаґаја...*

Сцена 8.

Пређашњи, Моца и Лейојка.

*Роџациона враџа најпре избаце Моцу са љомилом маскирних ре-
визиџа у рукама, а заџим и Лейојку... На џојаву Лейојке Аџа и Пера
окређу леђа; Моца баџа сако џреко маскирне реквизиџиџе. Лейојка је
више заџањена џушеђим роџиџиљем неђо џрисуџињим особама.*

МИТАР: *(Хваџајуђи Лейојку за задњицу)*
Дођи после.

ЛЕПОЈКА: *(Ошамаривши џа реда ради)*
Чибе! Нисам због тога дошла. Дошла сам јер ме
муж злоставља. Не само да ме злоставља,
(Прави се да џлаче, и неверовајно брзо џовори)
него ме оптужује да имам нешто са оним тали-
баном Шумадинцем. А он, мој муж, Браџо Дероња,
не само да краде пасуљ из болничког магацина
него и брише џипеле државном заставом...
(Сџаје исџред ођледала, намешџа минић)
А, како ми стоји ово сукњиче?

МИТАР: Изволи у канцеларију.

Миџар јој џура џаџир и оловку у руке џоџискујуђи је ка џлувој соби.

ЛЕПОЈКА: *(Пре неђо иџио се враџа џлуве собе заџворе за
њом)*
И још нешто, министарка...

МИТАР: Знам. Воли кнедле.

*У џлувој соби: Лейојка заџиче Ољу и Браџу у недоличном односу.
Неми Филм: Почиње оџиџиџе шамарање и бексџиво кроз мали џро-
зор. Браџи се на џренуџаџак зађлави задњиџа, али, када џа Лейојка
убоде оловком, он џоџуџи чеџа излеђе; Лейојка џраби за џим...
Клозеџи осџаје џразан... Пре неђо иџио изађу, уредно осџављају
исџсане досџаве на сџуџиџену даску клозеџа. Паралелно са џлу-
вом радњом, џледамо друђе акџере... неџриџајна џиџина. Прекида
је Аџа.*

АџА: Каква случајност, и моја жена Ружа воли кнедле са
шљивама.

МИТАР: *(Пожуривши да џовлађује)*
Знам!

АџА: Откуд знате?

- МИТАР: *(Гушећи се кобасицом)*
Претпостављам...
- АЦА: *(Ударајући за по леђима)*
Јако су zgodна ова ваша ротациона врата.
- МИТАР: *(Искаљавиши комад кобасице из душника)*
Јесте. Ми, у нашој општини, ротацију сматрамо за тековину октобарске револуције. Уградили смо је у сваку кућу. Све општинске зграде имају ротациона врата. Нека се види да је и код нас дошла демократија.
- АЦА: Интересантан прилаз ствари.
- МИТАР: Друже Ацо, извол'те пред огледало!
- Ово је викнуо иако јако да је изненадио Ацу, али је разбудило и Боцу у њислушној соби.*
- АЦА: Ваш прилаз стварима и проблемима је заиста интересантан.
- МИТАР: Хвала. Моцо, дај реквизиту... помози.
- АЦА: Петре, помози и ти.
- Сви жваћу мезелуке. Мишар и Пешар ојасују Аци око сѝрука вештачку ѝрбушину на чијем доњем крају виси велика "крѝењача" – ѝолема киѝа и велика муда. Моца ѝриѝомаже. Мишар намеѝѝа Ацу исѝред оѝледала... У ѝоку целоѝ маскирања, Боца ће фоѝо-аѝарайѝом сликаѝи кроз ѝрозирно оѝледало...*
- АЦА: Побогу Митре, шта је ово?
- МИТАР: Мушкост... Хе, хе, хе, што је личност – већа, то су и "већа".
- АЦА: Да нисмо мало претерали?
- МИТАР: Што рекла она Босанка, "таман". Кад навучете панталоне, испод ће да се клати к'о светосавско звоно...
- АЦА: А лице? Шта ћемо са лицем?
- МИТАР: Додај ми Моцо ту кутију са брковима.
- Моца додаје Мишру ѝар бркова. Овај их леѝи на Ацино лице. Бркови су модел – а, ла Сѝаљин.*
- МИТАР: Тако. А у очи, обојена сочива.
(Гура му сочива у очи)
... Погледајте се сад у огледало...
- АЦА: ... Однекуд ми је познат овај лик?

МИТАР: Моцо, дај мантил и качкет!

Моца додаје дугачки кожни мантил и кожни качкет. Митар их ставља на Ацу.

АЦА: (Као за себе)
Пљунути Стаљин...
(Рикне као лав)
Мене овде неко зајебава!

Митар, Моца и Петар стиану мирно и њовичу у један џлас:

МИТАР, МОЦА,
ПЕТАР: Неее!!!

АЦА: (Стирашино извијајући обрвама)
Откуд, ОВО, овде?

МИТАР: (Смешан у њрењераној озбиљности)
То су нам вишкови из фискалне 1949. године,
друже Попара!

АЦА: Ху! Баш сте ме наљутили!

МИТАР: Друже Ацо, молим вас, пођите са Моцом у магацин,
изаберите шта вам срце жели...
(Моци)
Моцо, јебем ти матер.

АЦА: Петре, полазимо!

МИТАР: Моцо, покажи другу начелнику...

АЦА: Митре, зар ви то мени?

МИТАР: Па где би ја то вама, друже Попара?...
(Клекне и савије џлаву)
Пуцајте друже Александре... пуцајте, нисам крив...

АЦА: (Милујући џа њо џлави)
'Ајде, 'ајде... видим да си искрен. Петре, крећемо.

Моца, Аца и Петар ѡројрчавају кроз ројациона врати. Јован мирно клечи на ѡду, ојише сузе, мрмља:

МИТАР: Како је он добар...

Ројациона врати се крећу око десетак секунди и ѡек онда избаце на сцену Јована.

Сцена 9.

Исѝи, Јован. Касније, Моца.

*Улеће Јован у ловачком оделу, са гомилом ордења која му пре-
кривају цела ѝрса; издваја се 12 исѝих ордена... Миѝтар ѝодиже
ѝлаву и усхићено усѝаје.*

МИТАР: Јоване, па ја то нисам знао. Мени нико није рекао,
да сте ви, председниче мој, дванаестоструки херој
совјет, наше општине – Српске Бање.

ЈОВАН: Манимо се формалности. Држимо ли ми своју
ствар у својим рукама?

МИТАР: Држимо. Аца Звер се прерушио, ено га у ле-
чилишту.

ЈОВАН: Јеси ли му рекао да је министар?

МИТАР: Нисам. Кад онако прерушен, сазна од жене, неће
смети одмах да уједа

ЈОВАН: Како си ти покварен.

МИТАР: *(Поверљиво)*
У поверењу, рекао ми је да је овде због своје жене
и ћерке... Љубомора.

*Јован ѝроцењује ѝежину Миѝрових речи, а онда, рикну колачећи
очи.*

ЈОВАН: Митре Мирићу, ти си идиот! Ко још признаје да га
жена вара? То Он по нама чачка, а и шире!

МИТАР: 'Ајде? Не верујем. Иди!

ЈОВАН: Иди ти! Колико ти је пара дао доктор Жгањац?

МИТАР: Необично мало, друже председниче.

ЈОВАН: Шта је то мало?

МИТАР: Мало. Знам да сте били на операцији шуљева у
кантоналној болници у Швајцарској. Мислио сам –
он је ваш човек.

ЈОВАН: Пустити ти сад моје шуљеве. Овде се ради о глави, а
и шире.

МИТАР: И шире?

ЈОВАН: Ја, својим ауторитетом и заслугама, успео сам, да
му се одобри 88 милиона динара, и то из фонда за
стамбену солидарност, и кредита за неразвијене.

- МИТАР: Ха, ја сам чист.
- ЈОВАН: Свињо шпијунска! И ти си гласао за то.
(Хваїѝа Миїѝра за ѓушу)
Обе су ти руке, Митре Мирићу, гласале за тих 88 милиона, у знак колективног сећања на боља времена!
- МИТАР: Ја се,
(Сїѝавља руку на ѓруди)
још увек друга Тита сећам, али од тих 88 милиона ни динара нисам видео.
- ЈОВАН: Па где су онда? Јебеш ме тужна.
- МИТАР: (Сиѓурнији у себе)
Ништа ја не знам, то су биле партијске паре, а ти си био преседник партијског комитета. Ха!
- ЈОВАН: ... Митре?
(Хваїѝа се за сламку)
А шта, ако је Аца Звер дошао само због жене? Да ли је то могуће?
- МИТАР: Могуће је. Али, увек има једно али што девојци срећу квари.
- ЈОВАН: Ти си стварно идиот. Док ме не ухапсе ја ћу, бре, да верујем да је то све лудило социјалистичке, претрчителске, демократске буржоазије. Док цео свет гладује и умире, они плаћају девизама да не једу ништа. И још су срећни ако их доктор Жгањац прими у овај наш институт. То је то, бре!
- МИТАР: Дај Боже – бре, да је тако како кажеш.
- ЈОВАН: (Полако диже цев двоцевке ка Миїѝровим ѓрудима)
Митре Мирићу, последњи пут те питам:
(Заурла)
Држимо ли ми своју ствар у својим рукама?!!
- МИТАР: Држимо мили председниче, држимо.
- ЈОВАН: Убеди ме у то.
- МИТАР: Показаћу ти нешто што мали број смртника зна...
- ЈОВАН: (Иронично)
Немој да ме уплашиш?
- МИТАР: Видиш ово огледало, као и остала је. Отворимо ли тајна врата...

- ЈОВАН: Видимо службеника који спава.
Министар ноћом избацује Боцу из прислушне кабине
- МИТАР: М'рш из просторије, стоко једна!
- БОЦА: *(Грљајући очи)*
Разумем!
- ЈОВАН: Вечни Гњиду! Па ти мене прислушкује...?
- МИТАР: Шта ти пада на памет!
- БОЦА: Шта вам пада на памет!
- МИТАР: *(Боци)*
Ти се уздржавај од коментара. Излази. Слободан си.
- Боца излази са сцене кроз роџациона вратица.*
- ЈОВАН: Зашто мене, Митре – милитреесе
(Удара се по челу кажипрстиом и палцем показујући милилићарску величину Минировоџ мозџа)
шта ће ти мој глас на овим тракама?
- МИТАР: Јоване Купусичу?! Па где би ја вама?! Зар нисте видели да сам службенику наредио да спава док сте ви овде. Ја, вас? Ни, говора!
- ЈОВАН: *(Смекшан)*
'Ајде да ти верујем, али то још није довољно да се ствар држи чврсто у рукама. Где су доставе, прљави веш, дежурна ува? То мене интересује.
- МИТАР: Хоћете једно, два, три? Пет ува!
- Министар брзо ошкључава вратица џлуве собе – клозетица, широм их ошвара...*
- МИТАР: Овде, у српском клозету, закон о лустрацији је давно заживео. Отворени досије.
- ЈОВАН: ... Ја ништа не видим.
- МИТАР: Пу, мајку им барапску! Збрисали су кроз прозорче.
(Брзим џокрешиом руке скупља досијаве које су ошћављене на сшущеној дасци клозетица, шрица их у цети)
Јао, нов графит, још се није ни осушио... "Ружа, министарка за киту"! Кад пре?. Ни смисла, ни духа.
'Ајде, шта му значи то, "министарка за киту"?
- ЈОВАН: *(Почиње да се смеје)*
Баш је духовито.

- МИТАР: Теби је “киту” духовито?
- ЈОВАН: Јесте. То је скраћеница за “Капиталне инвестиције, туризам, угоститељство”
- МИТАР: Министарство за КИТУ?
- ЈОВАН: *(Клима ѓлавом и све жеиће се смеје йоказујући врхом двоцевке на мусаве зидове клозеїа)*
... И ово је, та, чувена, глува соба лустрације?
(Тресе се од смеха)
- МИТАР: Смеј се ти. Само ти смеј. Све ово што видиш по овим зидовима – то је аутентичан глас српскога народа. Овде се на крају сазна истина и о теби и о мени и о свему. Хоћеш ли да ти прочитам шта народ мисли о теби?
- ЈОВАН: *(Найречац се уозбиљи)*
Да чујем.
- МИТАР: *(Чиїа са зидова)*
Јоване, о Купусићу, прошеташ ми по главићу! Председниче, курвин сине, мој те гледа из близине.
- ЈОВАН: Доста! Да чујем, шта мисли наш народ о теби?
- МИТАР: Па нема баш нешто тако, духовито.
- ЈОВАН: Читај, кад кажем!
- МИТАР: Ево... у Митра пандура, малецка је куу... Даље се не види.
- ЈОВАН: Читај даље.
- МИТАР: Ма није згодно, није ни у стиху.
- ЈОВАН: Читај. Немој да ти га ја прочитам?!
- МИТАР: *(Невољно)*
Ево... Командир милиције Митар има жену курву... ето, није ни духовито, ни у стиху.
- ЈОВАН: Али је истина.
- МИТАР: Тако?! А ово – “Не гласај за Јована, врећу од гована”! Ха!
- ЈОВАН: Оно за твоју жену је тачније.
- МИТАР: Значи, пукла тиква! Хоћеш сваћу?
- ЈОВАН: Стани бре идиоте! Јеси ли ми сам понудио да чујем глас народа?
- МИТАР: ... Боље да га обојица нисмо чули.

ЈОВАН: Дај руку.

МИТАР: Обе Јоване. Обе руке за тебе дајем.

Падају један другом у загрљај. Засузе... У њом часу зачује се глас из звучника.

ГЛАС ИЗ

ЗВУЧНИКА: Долазе; објекат 55 и објекат 56!

МИТАР: Јоване, сад ћеш да видиш како моја служба функционише. Упадај у кабину за прислушкивање и гледај, само гледај шта се ради, шта се ради на естради.

Јован улази у кабину. За њим се зајаварају враица. Јован се намешица на њокејној сценолици да би шио боље видео кроз њрозрачно огледало.

Сцена 10.

Исци, Ружа и Алис.

Кроз ројациона враица улећу Ружа и Алис. Ружа, у једној руци, између два њрсца – држи бели ковераци, другом вуче Алис. Алис у њоку целе сцене не скида њољед са њреосцалољ рошишиља; њовремено, кришом, сцрца њо који ћевај у усца...

РУЖА: Погледајте шта ми је послало оно талибанско говно! Биолошку бомбу!

АЛИС: Мама!

РУЖА: Шта, мама? Ни 24 сата нисам министарка, а они мени бомбу! Е па и ми бомбу за бомбу имамо! Хоћу да се онај арапски Шумадинац одмах ухапси!

АЛИС: Мама, молим те.

РУЖА: Нема шта да ме молиш! Угрозио је живот министарке и министарске ћерке, и има бити ухапшен!

МИТАР: *(Енергично)*

Дајте ми то писмо!

Исцрне ковераци из Ружине руке, оцвара ца, лиже њрсци, завлачи ца у ковераци и лизне.

МИТАР: Госпођо Попара, органолептичком методом утврдио сам да се ради о пудеру марке... “Мумио”.

РУЖА: Како сте ви храбри.

- МИТАР: Уз сво уважавање ваше сумње, мишљења сам да пошилацац коверта са белим прахом није особа мушког пола, осумњичени Шумадинац.. Починилац је највероватније жена која користи пудер Мумио, са дугим “О” на крају – Мумиооо.
- РУЖА: Оља!!!
- АЛИС: Мама, она користи “Лаверсмилк”.
- РУЖА: Лепојка!
- МИТАР: Она користи “Кингсајз”.
- АЛИС: *(Са њуним усћима)*
Мама, ти користиш “Мумиооо”.
- РУЖА: И, ју! Нисам ваљда ја сама себи послала?... Боже, ал сам букнула.

Ружа вади из њорбице њудријеру, сџаје ѓред ољледало, ѓудерише се... С друђе сџране ољледала, Јован, ѓрави недолчне ѓесћове – ѓишичне за воајера који мисли да ѓа нико не види.

- РУЖА: Јао Живкице, кељаторко матора, антраксу коњски, ти ћеш да ми платиш, од тебе сам купила Мумиооо.
- АЛИС: Мама, све твоје најбоље пријатељице користе исти пудер.
- РУЖА: Па да, ко ће, ако пријатељица неће. Све ћу ја то да разјурим, ко вашљиви кокошињац.
- МИТАР: *(Подилазећи)*
Ал ће перје да лети.
- РУЖА: *(Наљло ѓрилази сџолу, ѓраби највећу кобасицу и, као да оѓкида некоме ѓлаву, оѓризе јој врх)*
Не треба нико да их черупа, само им је поотпадало кад су чуле да сам министарка.

Заѓишћие исћовремено два мобилна, оба Ружина. Један ѓишћи из ѓорбе, друѓи из недара. Један вади из ѓорбе, друѓи никако не може да ѓронађе међу сисама. Смеѓа јој кобасица у руци; ѓридржава је зубима... И док једном руком држи онај којим разѓовара, друѓа рука јој бркља ѓо деколћеу ѓражећи заљали мобилац.

- РУЖА: *(Говорећи ѓреко кобасице)*
Доктор нам је, не знам шта му би, свима вратио мобилне; сад цео институт пишти и пијуче... Ало! Ало!! Ало!!!
(Исћљуне кобасицу)
Говорите гласније, ништа вас не чујем!

(Миџру)

Ко да говори, Боже ме прости, из Кандахара... Ја сам! Да, Ружа Министарка, тачније – Роуз!... Поганим се и ја на твоје име, и презиме!

(Искључује мобилни)

Срамота, тражићу седницу владе да се испита ово...

(Као да ће да засузи)

Од јутрос, само се јављају они што говоре кроз марамицу, ништа лепо, све саме клетве и увреде...

(Нагло се расилаче)

Боже, чиме сам ја то заслужила... Ни један рођак, ни једна пријатељица да ме зове, да ми честита, да ме пита за савет, да тражи помоћ... све саме увреде...

Коначно је успела да ишчејрка испод сиса дружи мобилни (или јој је у шоме помогао Миџар).

МИТАР: Када вам се нико од пријатеља и познаника не јавља и не посећује вас, будите сигурни да сте успели. Наш човек најтеже подноси туђи успех, проради му чиреви зависти и пакости, па потрошња соде бикарбоне нагло скочи...

РУЖА: *(У мобилни њелефон)*

Ало! Срам вас било! Стидите се!...

(Хвајша се за срце, као њешко јој; испрекидано џовори)

Ево, ово је, тридесетишести пут, како ме, питају: “Јесте ли ви, министарка за... КИТУ”?...

МИТАР: *(Хладећи је марамицом, нудећи је чашиом вина)*

Госпођо Роуз, не дај те се. То, “киту” је скраћеница за “капиталне инвестиције, туризам, угоститељство. Ваш муж је постао министар за... Јелте, мора да се зна ко коси, а ко муда заноси. Пардон, воду носи!

РУЖА: *(Нагло живнувши, обраћа се Алис)*

Јеси ли чула, морко једна?! Твој неспособни отац, и кад добије министарство, добије киту! Дај руку!

Ружа без њоздрава излеће кроз роџациона врајша, вукући Алис за собом. Алис њокушава да њојрави уџисак њако иџо се џесџом извињава, а махањем њоздравља... Како њих две несџану иза роџације, њако Јован и Миџар њочињу незусџављиво да се смеју, а онда се њогледају и нагло уозбиље...

ЗАВЕСА

ТРЕЋИ ЧИН

Сцена је подељена преградним зидом. Са леве стране се налази већа просценографија која представља салон испред докторове радне собе. По салону су размештене разне ствари за вежбање: карике, вратишло, коњ са хваљкама, шведске лесвице и шведски сто; као и украсно биље – палмице, и две ваге које служе за проверу тежине. Нигде столице. У салон се улази кроз ротациона врата. Мања просценографија је са леве стране сцене и представља докторов (Кнедлин) кабинет. У кабинету, поред неопходних столица, проседа и великог писаћег стола, уочавамо масивну – металну касу и кожу главице медведа по поду. Између салона и Кабинета налазе се тапицирана врата.

Сцена 1.

Алис и Петар.

У салону, сами, Алис и Петар. Љубе се... Дуго, са повременим шептањем.

АЛИС: Петрићу, срцићу!

ПЕТАР: Алисенце, срцуленце!

АЛИС: Перице, меденце!

ПЕТАР: Колачићу, медањачићу!

Алис се нагло одваја од Петра; преко њене браде, укосо, залећили се вештачки бркови.

АЛИС: Уф! Удавићу се овим вештачким брковима.
(Пљуцка)

Сво си ми лице изгребао њима, мора да изгледам као да сам добила оспице.

ПЕТАР: Не мрдај, још секунд и биће одлепљени.
(Бркови никако да се одлеће)

АЛИС: Пожури, може Ружа или Аца да нам бану! Ма дај да те љубим, па макар и на пола усана...

Поновно падају у загрљај и дуго љубац... Петар се уз велики најор одваја од Алис.

ПЕТАР: Алис, перцу мој мали, ја не могу више овако. Да побегнемо заједно?

- АЛИС: Срце моје мало, Аца Звер би нас испод камена ископао.
- ПЕТАР: Срца куцо, ја ћу да те просим, па куд пукло да пукло!
- АЛИС: Јој, срце моје мало медено, како би ја то волела!
(Шмрца)
Никада нам неће дозволити да будемо заједно. Она хоће да ме уда за онога одвратног доктора Жгањца, поготово откада је тата постао министар. Уф, како је мрзим!
- ПЕТАР: Срцуленце, можда има једна шанса.
- АЛИС: (Са надом, још се мази)
Каква шанса, сцко мој?
- ПЕТАР: (Прекида са мажењем)
Ти знаш да је твом женском родитељу најважнији новац?... Е, ту их чекам. За три дана, све ће да се зна. Поготово кад и Аца сазна да је постао министар.
- АЛИС: Шта ће да се зна?
(Мазећи се)
Каж ми сада.
- ПЕТАР: За три дана.
- АЛИС: Молим те, кажи ми.
- ПЕТАР: Нећеш да се смејеш?
- АЛИС: Кунем се! У нашу љубав се кунем, Петрушка мој!
- ПЕТАР: (Вадећи лисџић из џеџа на ѓрудима)
Видиш ли ово? Лото! "2, 5, 7, 12, 15, 19, 23 и 32".
- АЛИС: Моји бројеви! 25. мај 1979. Мој рођендан. Имам 23, а ти имаш 32 године. Љуби ме.
- ПЕТАР: У недељу је извлачење, осећам – добићу...
- АЛИС: Их, како би волела!... А, а, шта ако не?

Петар јој не да да заврши реченицу; ѿљуџцем јој заџвара устџа. Иза њихових леђа, иза роџационих враџа чују се ѓласови. Обоје се наѓло раздвајају. Алис леџи Пери бркове. Крију се испод шведскоѓ сџјола.

Сцена 2.

Пређашњи, Кнедла, зајим Шумадинац.

Кроз роџацију њролеће Докџор – Кнедла, као да ља неко љони. Сумњичаво се окреће око себе, заљледа њросџорију, оџкључава враџа кабинетџа, а зајим их брзо зајвара за собом и закључава. Сваки њуџ кад њрелази собу, саџлетџе се о медвеђу љлаву њросџирке и џсује. Прилази каси, вади кључ из џеџа, љуби ља, сџавља у браву касе и џолако оџвара враџа...

КНЕДЛА: Јеботе, кол'ке паре!!!
(Обазриво се окреће, њриџвара враџа касе)
 Није Кнедла сис'о џошкове! Где је једна лопина, ту је и друга, и трећа, ииџи – ко зна колико лопина – клопина.

Оџрчи до њрозора да види да ли неко не вири. Поново њрилази каси, вади из ње свежњеве новчаница, а онда, као да је неџџо чуо, брзо враћа новац у касу њриџварајући враџа... У салону: Иџџо-времено видимо Перу како се њрикрада кључаоници на враџима кабинетџа... У кабинетџу: Кнедла џеџа лисџи из сџџоноџ календара, џрџа ља у усџа, брзо жваће, вади сажвакану лџџџџу и љура је у кључаоницу.

КНЕДЛА: Нећеш бато, од гована правим злато!

У салону: Разочарани Пера и Алис одлазе... Роџација убацује у салон Шумадинац. Шумадинац нечујно њрелази њреко салона и леџи своје уво на враџа кабинетџа; њрилеџен је вакум – љума... У кабинетџу: Кнедла вади из касе свежњеве новчаница, ређа их џо њроседу, леже на њих ваљајући се весело... Баца их изнад себе.

КНЕДЛА: Јаоо, ох, ох, ох, како ме монетарна енергија дрма, како ми се диже, како ми расте...
(Кочи се у џокреџу, завлачи руку џод задњџцу, извлачи један свежањ, заљледа ља, оџџава.)
 Барабе, не могу а да не потуре и лажњаке.
(Баца свежањ иза касе)
 Који сам ја геније? Ја кад имам, и по дупету се мажем! Хођу бре да умрем са вама!
(Йуби свежњеве новчаница)
 Све ћу да вас искористим; ове ћу да, поједем; ове слатке мале ћу да, пропијем! А ове лепотице – љубимце ћу да, прокоцкам! А ове, што тако ми шушкају на увце, ћу, на цвеће и жене да дам! Јесте, црева ће да се испразне, ал' ће срце да остане пуно!

Сцена 3.

Кнедла, Шумадинац

У шом шренуику забубња Шумадинац шесницом о врати кабинета. Кнедла, пошви љубавника зашеченог у шућем кревету, скаче панично изражећи излаз. Обара сивари...

ШУМАДИНАЦ: (Чуши шресак)

Колега, да ли је све у реду?

Кнедла најпре покрива новчанице на шроседу чаршавом који скида са стола, а зашм шрша свежњеве у шсти шшај чаршав, шрави велики завежљај који жура шод сто...

ШУМАДИНАЦ: (Ударајући енергичније на врати)

Колега Жгањац! Колега Жгањац! Кажите нешто!

Мешо шод шолом се чини несигурним. Пребацује бошчу са новцем на фотелу, седа шреко ње.

ШУМАДИНАЦ: Колега Мирославе, огласите се ако вам је добро!

(Удара са обе шеснице о врати)

Кнедла види да се није добро намештио; завежљај шремешта у шлакар, зашвара врати, наваљује на њх велику фотелу, седа у њу и фолира лежерно чистиње новина.

ШУМАДИНАЦ: Мирославе!!! Јесте ли живи?!!

КНЕДЛА: Уђите!

Шумадинац шруне свом снагом на браву. Под њежовим налешом изваљује се закључана брава; улази са кваком у руци... Кнедла је шаралисан шризором – Араин који држи кваку у руци.

КНЕДЛА: (Муцајући)

По, по, потпуно сам заборавио да су врата...

ШУМАДИНАЦ: Баш су лоше ове браве... Откуд сам могао да знам да је закључано... ха, ево сад ћу ја то да средим...

Ишшовремено: Кнедла се одушре ногама о шод шурајући фотелу наслоном у врати шлакара. Кнедла никако не схвати ошкуд овде Араин. Муца шоказујући шрсшом на Шумадинца.

КНЕДЛА: К,к, к, ко, ко...?

ШУМАДИНАЦ: Докторе, вама није добро?

Шумадинац креће ка Кнедли. Кнедла се шоследњи шви одушре ногама. Наслон фотеле шроваљује врати шлакара. Ово као да шризове Кнедлу свешти; он скаче, шшравља разваљена врати шлакара, шшшш шшлом завежљај са новцем.

КНЕДЛА: Калафонац! Ко си бре ти?

- ШУМАДИНАЦ: *(Збуњено)*
Докторе, ви се шалите?
- КНЕДЛА: *(Храбро)*
Чамуга! Одговори кад те питам!
- ШУМАДИНАЦ: *(Са досадом)*
Видим ја да сте имали бурну ноћ. Бркови вам крвави од завртања пилећих вратова, а?
- КНЕДЛА: *(Ошћивајући бркове)*
Бркнем ти га! Ко си?
- ШУМАДИНАЦ: Срета Мирић, братић Митра Мирића... Намазао сам се јодом и сада сам арапин – Касум Исмаил Фауд Бен Сакара, звани Шумадинац.
- КНЕДЛА: А шта ћеш ти овде?
- ШУМАДИНАЦ: *(Осврће се иза себе, као да се ишћињање односи на неког другог)*
Ја? Ја сам ваш помоћник. Узели сте ме као мамац за дебеле емиратске шеике... Ми се рекламирамо и у Абу – Дабу, и у Катару, и у Кувајту, и у Авганистану и Курдистану... и у Чокалистану.
- КНЕДЛА: Ма немој?
- ШУМАДИНАЦ: Политички, за ваш институт је јако добро да имате помоћника са арапског потконтинента... Ма јел ви то мене, мало у главу, а?
- КНЕДЛА: *(Покушавајући да се ионаиа као докћор који случајно иридржава враииа од илакара)*
Никада. Нарочито не у главу, па и кад су несврстани. Просто, не знам шта ми је? Као да сам ноћас неке ствари позаборављао, па их се сада присећам... Седите.
(Показује на иросед)
- ШУМАДИНАЦ: *(Седајући)*
Астрална каталепсија! Био је пун месец, а ви сте осетљиви на месец. Ху, баш сте ме уплашили; чак и говорите другачије него јуче, али – глас вам је исти.
- КНЕДЛА: *(Сћењући, јер се уићње да углави враииа од илакара)*
А, како сам, ја, то, говорио?...
(Враииа уз иресак легну на своје месћо. Кнедла са олакшањем изговара)
– Јуче!

- ШУМАДИНАЦ: *(Као на иџлама, не зна да ли да ѿмогне или не)*
Слатко, шармантно. Уместо С изговарали сте Ш, уместо З – Ж, а уместо Ђ цакали сте Џ, и благо сте ваљали Р, као кад се Србин врати из Француске – пардон, Швајцарске.
- КНЕДЛА: 'Ајде!? Значи!
(Поћравља се)
Жначи, ја сам – шам, иж, Швај – цар – шке?
(Ово је једва изговорио лемећи језик)
- ШУМАДИНАЦ: Јеште. Овај, јесте. Дођавола, и мене сте заразили...
(Нагиње се и завлачи руку ѿод задњицу – вади свежањ новчаница)
А, у! Шта је ово?
- КНЕДЛА: *(Оћимајући му новац)*
Усрао се Јово! Није Јово, него Василије. Уствари, није ни Василије, него је огранак друштва...
(Сећти се да ћреба да има говорну ману)
“Шви Шрби швета” иж... те, Швајцаршке, када шу чули жа оног Вашилија...
- ШУМАДИНАЦ: *(Сервилно)*
Василија Остојића из Јагодине. Продо отац бубрег да ћерки купи кола – хуманизам без примера у свету. То само Срби могу.
- КНЕДЛА: *(Процењује да ли је ово ѿоследње довољно озбиљно изречено)*
Јеште. Па шу шви Шрби швета пошлали паре да ше купи, том дивном човеку нови бубрег. Не! Него вештачки бубрег жа оболелу децу, мале Шрпчиће.
- ШУМАДИНАЦ: *(Обуздавајући смех)*
Мале Шрпчиће?
- КНЕДЛА: *(Енергично)*
Јеште. Довицења докторе Шумадинац. Ја морам да радим!
- ШУМАДИНАЦ: И ја!
- КНЕДЛА: Чекај! Откуд ова животиња овде?
(Показује на медвећу кожу)
Шамо плаши мале Шрпчиче.
- ШУМАДИНАЦ: Убио га председник Јово у акцији 88 медведа жа друга Тита.
(Излазећи, ѿублици)
Шрпчиче...

КНЕДЛА: *(Увежбава ѓовор)*
 Српче ѓаче, зове мајче. Шрпче њаче, жове мајче!
 Не! Шрпче цаче, жове мајче, а Шрпчичи цачичи
 жевају ко пачичи... Ја шам бре геније иж Кеније!...

Улази у њлакар, зајивара за собом враӣа. Чује се само ѓриѓушено бројање.

КНЕДЛА: Што, двешта, тришта, четиршто. петшто... хиљада!

Сцена 4.
 (У салону)

Оља и Ружа, зајим Аца и Пејар.

Кроз роӣациона враӣа уӣадају најире Ружа и Оља држећи се за руке. За њима улећу Аца и Пејар, као ѓрирейци. Оља не може да скине ѓољед са ѓӣӣанске мужевности која се оцр̄ӣава у наборима Ацине одеће. Оља и Ружа с̄ӣају на две ваѓе које су у ѓрвом ѓлану.

ОЉА: Роуз, јеси ли приметила ново мушкооо – о, хо – хо!

РУЖА: *(Уображено)*
 Ништа нарочито.

ОЉА: *(Заус̄ӣи да још неш̄ӣо каже, али се ѓредомисли и ѓромени ѓему)*
 Пријатељице моја драга...

РУЖА: Кажи срећице.

ОЉА: Још увек не могу да поверујем да си министарка.

РУЖА: Повероваћеш.

ОЉА: *(Оѓровно)*
 Нећеш веровати, али ја и доктор Мирослав Жгањац...

РУЖА: Шта ви?

ОЉА: Нас двоје смо имали незаборавну ноћ.

РУЖА: Срамота! Тако озбиљна жена. Ти си намерно то урадила.! Само да поквариш његову везу са мојом Алис!

Аца и Пејар се ш̄ӣрецају ѓри ѓомињању Алис.

ОЉА: Ма нее. Ја сам то искористила да кажем коју лепу реч за твоју Алис.

РУЖА: Ти и ја од данас нисмо пријатељице! Срам те било! Ти ћеш моју Алис? Из ових стопа идем да рашчистим ситуацију! Не може то тако! Пљујем ја на његове везикуле!

Ружа улеће код Кнедле у кабинет. Не зајкеавши ѓа у кабинету (јер је овај у љлакару), одмах излеће и одлази некуд на сираи.

РУЖА: *(Одлазећи, добацује)*
Платићеш ми Ољо – цмољо!

ОЉА: Па баш да ти и не платим.

Аца и Петар ирилазе Ољи; љоје се од љубазности. Оља иреузима иницијативу; љојуј мачке, очеши се крајем хаљине о Ацу.

ОЉА: Ах, ви сте нови мушкарци.

АЦА: Јесмо. А шта је са оном... госпођом?

ОЉА: Нашла се ћурка у подварку царског ручка.

АЦА: А?... Не разумем.

ОЉА: Нашла се вила у чем није била.

АЦА: А, то.

ОЉА: Јесте. То што сте видели, ТО је постало министарка.

АЦА: Јесам ли ја глуп, или ви имате специјалну способност да збуњујете људе? Петре, шта је госпођа хтела да каже са оним."министарка"?

ПЕТАР: Не знам, мајке ми не знам.

ОЉА: То вам је Ружа Попара. Ноћас је сазнала да јој је муж, некакав бизгов, постао министар за КИТУ.

АЦА: *(Бесно)*
Ко је бизгов, мамицу ти... !!

Петар једва усјева да ѓа ирекине у насјују беса; шайуће му нешто на уво. Аца се мршији још неко време, а зајим навлачи осмех на лице.

АЦА: Јесте, сигурно је бизгов, чим је постао министар за, ту, КИТУ...

ОЉА: За капиталне инвестиције, туризам и угоститељство.

АЦА: Петре! Јеси ли ти знао да сам ја, да је тај бизгов постао министар?!

ПЕТАР: Нисам знао.

- АЦА: Како си смео да не знаш! Ево, ова дама све зна.
Молим вас...
- ОЉА: Оља Бабицки, модискиња.
- АЦА: А. Топузић, песник.
(Показује на Пејџа)
Пуј, српски афористичар.
- ПЕТАР: Петар Уроша Јовановић, скраћено ПУЈ.
- АЦА: Драго ми је, драго му је. Молим вас, како сам ја,
уствари, како је ОН постао министар?
- ОЉА: Лако. Само овако...
(Тресе руком)
истресли су га, плоћ...
- АЦА: Плоћ?
- ОЉА: Плоћ, ко масно гованце...
- АЦА: (Заурла)
Е па за ово мора да се... !

Вади њишићољчину. Пејџа скаче, хвања га за руку.

Истиовремено у кабинету: Кнедла, са подигнутим рукама излази из њакара; бојажљиво послушкује њиша се дешава у суседној њросџорији...

- АЦА: Ацо, Попаро! Срећне ти министарске ране!
(Пуца у ваздух)
Браво мајсторе! Виски пио и сто година министар
био!
- ОЉА: Господине Топозићу, како сте ви страствен човек.
Како ви бурно реагујете?
(Оћијава га)
- АЦА: (Врисне на оћијавање)
Јесте!! Ја се својој, “туђој” срећи, више радујем
него својој. Еј, човек – плоћ! И постаде министар.
- ОЉА: (Ледено)
Није још... Док не изађе у службеном листу, није
министар. А каква је наша влада, пре ће да дође до
реконструкције, него што ће службени лист да
изађе...
- АЦА: (Ољи, ѡрећећи)
А каква је, то, наша, влада? Петре, је ли то истина?
- ПЕТАР: ... Јесте. Али и тај други није Министар док слу-
жбени лист не изађе. Па је овај први, Попара
Александар, министар између два изласка слу-

- жбеног листа. То је најмање, дан – два, па и више, ако се потрефе празници.
- АЦА: *(Забринутио)*
Кад пада први мај?
- ПЕТАР: Као и увек, првог маја.
- АЦА: Мислио сам на дане. Ако пада у... у?
- ПЕТАР: Уторак. А пада. А данас је четвртак. Службени лист не може да изађе у петак, а ни у понедељак, јер се спајају дани, и нико не ради до четвртка...
- АЦА: То! Па док се одморе од празника, па у петак наместе ротацију, па...
- ПЕТАР: Службени лист не може да изађе пре понедељка, седмог маја.
- АЦА: *(Бројећи на прстије)*
Што значи да сам, да је ОН министар најмање десет дана. Десет дана! Десет дана који су потресли цео свет.

Сцена 5.

Пређашњи, Ружа.

Истиовремено, улеће Ружа њојуи њарне локомотииве.

- РУЖА: Ја ћу њега да потресем! Не треба ми цео свет! Где је доктор Мирослав Жгањац!?

Аца шири руке, задивљено гледа у Ружу, креће ка њој. Ружа узмиче нападнo гледајући у набреклину истод Ациних њанијалона.

- АЦА: Госпођо Розита, дозволите да вам честитам министарско намештење вашег мужа Александра Попаре!
(Нагло хвања Ружу за руку и љуби је у надлактицу)
Препоручујем се, српски песник, А. Топузић, хаику – етно поезија, члан Удружења књижевника Србије.
- РУЖА: *(Тоји се од милине због њољуица у руку; одмах је нуди и Петру и Ољи)*
Хиии, немојте... Драго ми је. Боже, морам да вам упамтим имена. Оља, срећице, молим те запиши ми имена ове дивне господе.

- ПЕТАР: *(Љуби је у руку)*
Петар Уроша Јовановић – ПУЈ, афористичар, такође угледан члан удружења.
- РУЖА: Што сте ми познати, нарочито ваши гласови...
Мора да сте неки велики писци?
- Насијане мук. Оља шушка љаширом. Пејтар сјасава сјвар.*
- ПЕТАР: Сигурно сте слушали РАДИО – вечери поезије, које редовно преноси први програм.
- РУЖА: *(Помало збуњена)*
Сигурно јесам, велики писци...
- АЦА: *(Улажујући се)*
Госпођо министарка, ако је већ реч о величини, онда је она примеренија вашем мужу Александру Попари, министру за...
- РУЖА: Кажите слободно... “киту”, капиталне инвестиције, туризам, угоститељство. А оно велики, тек треба да заслужи. Да га нисам ја гурала, ја саветовала, ја помагала рођачким везама, никада он, како је неспособан и глупав, не би постао ни буца од буџице, а камо ли министар. Ја, ја сам та жена која стоји иза сваког успешног мушкарца!
- Аца једва суздржава бес. У шоме му љомаже Пејтар љовлачећи га за руку. Наравно, Оља користи ситуацију да досоли сјвар, као, сведочећи у Ружину користи.*
- ОЉА: *(Ошровно)*
Срећице, па да тебе није било, то планинско говече још увек би мукало уз гусле.
- АЦА: *(У сјрану, само за Пејтра и љублику)*
Мајко моја Милице! Како ћу ову жену да оплавим, од главе до пете! Уф, што сам љут!
- РУЖА: *(Нагло)*
Извин’те, ја морам да мислим на своју ћерку Алис. Она је сад министарска ћерка и заслужује да буде удата, најмање за доктора...
- У кабинеју: Кнедла, љовлачећи се уназад, љресне љреко медвеђе љлаве – коже расјросјрише љо љоду.*
- РУЖА: *(Показује рукама да се сјишају... креће ка врашима кабинеја)*
– Извин’те.
- АЦА: Извин’те ви, треба ли вам некаква помоћ?

- РУЖА: *(Са ѓрезрењем)*
Никаква.
(Груне на врайџа кабинетџа, уздигнуџа носа)
- АЦА: Петре, прилепак!
- ПЕТАР: Али, кога?
- АЦА: *(Одводи Пеџра у сџрану)*
Петре, јебиветре, ниси ти овде због “али”, него да пазиш на Алис. Твоја дужност је да се прилепиш уз њу, као прилепак. Ко зна где сад она шврља.
- ПЕТАР: Разумем, прилепићу се уз њу.
(Излази)

Клоџарају роџациона врайџа за Пеџром. Оља укочено ѓледа у Аџину мужевности.

Инџензиџеџи свеџлосџи се у салону смањује а у кабинетџу џојачава.

Сцена 6.

Ружа, Кнедла; нешџо касније, Аџа и Оља.

Кнедла седи на фоџељи чијим наслоном су џодуџрџа врайџа од џлакара. У руџи држи џеџни сџџ окачен о ланаџ – њиме маше као шеџалиџом сџџа; џруди се да изгледа као хиџноџизер.

- РУЖА: Докторе!...
(А онда сџласне као да јој нешџо одузима снажу)
- КНЕДЛА: *(Суѓесџивним ѓласом)*
Госпоџо. Шедите. Ви шедате...
(Показује јој џросед)
Ту, ту, ви шедате... ви ште шели...
(За себе)
Јебо те, па ово пали. Затвор – моји универзитети.

Ружа је џоџџуно обузеџа џим блађим ѓласом. Седа на ивиџу џроседа, џоџџуно је заборавила збођ чеђа је дошла. Понаша се као заљубљена жена. Хиџноза је само делимично усџела.

- РУЖА: Хвала докторе. Ја, ааа, дошла сам да...
- КНЕДЛА: Кажи буџава. Овај, шта могу да учиним жа ваш, гошпоџо?
- РУЖА: Роуз. Роуз, докторе.

- КНЕДЛА: *(У њублику)*
Шрање, ижгледа да хипножа пали. Глупа је ко жлатна рибица.
- РУЖА: *(Вайај)*
Докторе! Петнаести је дан како гладујем, а чини ми се да сам све дебља.
- КНЕДЛА: Зар? Жар?
- РУЖА: Јесте. Као да сам у другом стању.
- КНЕДЛА: Опа! А ша ким?
- РУЖА: Ви сте криви за све! Ја само вас слушам, у вас гледам, вас поштујем, верујем свакој вашој речи, иако сам постала “министарка”... Ето, својој ћерки, Алис, непрекидно понављам све ваше врлине. Она, тако млада, а ви тако богати и паметни...
(Уздахне)
Знате, мој муж је постао министар за капиталне инвестиције. Ради се о капиталном капиталу. Ми би смо могли, знате, да финансирамо ваша даља научна истраживања... Разумете? Само кад би сте ви, кад би Алис...
- Кнедла изненада њосџаје заинџересован; седа њоред Руже, сџавља руку на њено колена.*
- КНЕДЛА: Роуж...
- РУЖА: *(Преџварајући се да је ужаснуџа)*
Шта ће ту ваша рука?
- КНЕДЛА: Роуж, најпре оно о вашем “штању” – Прижнајте, ви кришом једете.
- Ружа се брани неуведљиво, њокушава да оџклони докџорову руку са своџа колена.*
- РУЖА: Крекер. Само кре, кре, крекер.
- КНЕДЛА: *(Оџџавајући Ружину буџину)*
Моџи пршти ошећају, ви једете.
- Ружа се издиже у џроседу њокушавајући да њобеџне неумољивој руци и Кнедлином даху на свом враџу.*
- РУЖА: Као птичица. Као птичица једем, докторе...
(Теџко дише)
- КНЕДЛА: Жнам. Ви једете...
(Гура јој руку дубље њод сукњу)
Мешо!

(За себе)

Шине, какво мешо.

(Тихо, Ружи)

Ви ипак једете.

Ружа, шешико дишући, сјавља своју руку преко Кнедлине; више је задржава нешто што је ошклања.

РУЖА: Нее. Мирославеее. Јао, ух, Јаооо...

КНЕДЛА: Рооо,ууу, жжж...
(Са анималном сјрасји)
Месо!

РУЖА: (Као да се нагло пробудила)
Станите!!! И ја сам само од крви и меса!

Ружа је тако нагло повукла Кнедлу за ревере, да је овај прелетио преко ње и зајео за наслон проседа. Бајрџајући се на наслону, повукао је ка себи Ружу. Од њиховог бајрџања и тежине просед се преврће ка зиду, и уз пресак и јук завршавају на поду. Ружа се хвата за главу и зуби свесј.

Истиога момената Аца и Оља наваљују на врата кабинета. Аца удара песницама. Оља прислања уво. Сваки ударац јој заљушује слух.

ОЉА: Човече, престаните да ударате, ништа не чујем!

АЦА: Отварај! Отварај или проваљујем!

ОЉА: Мислите да се тамо, нешто необично дешава?

АЦА: Него шта! Отварај курвин сине!

Кнедла успева да сјвари доведу у ред пре нешто што Аца провали у кабинет. Диже просед. Сјењући диже онесвештену Ружу са пода и сјавља је у седећи положај на просед; улеће у фошељу... Аца са криком проваљује врата и заједно са њима пада на под кабинета.

АЦА: (Угледавши Ружу са заваљеном главом на проседу)
Знао сам! Жртва је задављена!

КНЕДЛА: (Мирно)
Од глади.

АЦА: (Хватајући Кнедлу за главу)
Убице! Убио си министарку!

КНЕДЛА: (Крклајући)
Од глад... Гошподине, проверите дишање... Да ли дише?

Аца, не испушијајући Кнедлин враӣ, прилази Ружи (вуче за собом Кнедлу), сивавља главу на ружине груди и послушкује их...

АЦА: Дише. Шта да радим?

КНЕДЛА: Пуштите мој врат... Уф, ал имаш јаке руке. Налупајте јој шамаре.

АЦА: ... Шамаре? Министарки?

КНЕДЛА: И то бржо.

Аца брзо лупа Ружи шамаре. Чак нам се чини да њо ради сувише ду̀зи и ревносно и да наишо мрмља...

РУЖА: *(Долазећи к' себи)*
А, ааа, ааах!

АЦА: Оживела је...
(Кнедли)
Шта је, шта ме гледаш?

КНЕДЛА: Први пут те видим. Чији ши ти пацијент?

АЦА: Ја сам друг... овај, ја сам... Где си сад Петре јеби-ветре?
(Тражи њомоћ од Оље)

ОЉА: *(Зацвркуће)*
Топузић.

АЦА: Јесте. Ја сам Алекса Топузић, песник.

КНЕДЛА: Тих, шта ваш је пешника. Пун ми ваш је инштитут

АЦА: *(Одсечно)*
Шта се десило, докторе, мојој, пардон – овој жени?

КНЕДЛА: Ово, жена?

Ружа се буди из несвессти, усривља се...

АЦА: Да докторе, то је жена.

КНЕДЛА: Пешниче Попушићу, Топужићу, гошпоца Роуж је мој пацијент. Она је ишцрпљена од глади. А и ти ћеш ушкоро да ми пужиш од глади!

АЦА: Песник Топузић не пузи!

КНЕДЛА: Ништа ме ше не тиче! Ја диктирам правила игре у овом инштитуту! Хоћу, жа петминута, жа минут, хоћу да шви будете у жатворшком дворишту! Дана наш окрећем нови лист.

АЦА: Рекли сте, “затворско двориште”?

- КНЕДЛА: Ко рекао? Ја рекао? Ко је рекао затвор?!
(У сирану)
Топужићу, Топужићу, прошеташ ми по главићу.
- ОЉА: Докторе, баш сте слатки кад сте збуњени.
- КНЕДЛА: Жбуњен, а? Кажеш жбуњен?...
(Удахне њуним њлућима и заурла)
Болешници! Збооор! Болешници! За минут хоћу
шве да ваш видим у шалону! Шмешта!

Почиње ошшиа тирка.

Сцена 7.

Исји, Пејар, Алис, Брацо, Шумадинац. Касније, Беба.

*У салону: Сви се њосијројавају исјред Кнедле. Пејар ударио њри-
лејак уз Алис.*

- КНЕДЛА: Мирно!... Од данаш, ја ћу кожу да вам дерем. На
нови, научни начин, ја шам, од данаш, шуров и
неумољив. Говорићу вам језиком лопова и жатво-
реника. Јер, овај метод, примењује ше у Канто-
налном жатвору у кантоналној Швајцарској. Чу-
чни, шад! Уштани, шад! Чучни, шад. Уштани, шад!
(Само Шумадинцу)
Жнаш ли ти ове жатворшке вежбе? Чучни, шад!
- ШУМАДИНАЦ: Знам! Сад!
- КНЕДЛА: Откуд жнаш? Уштани, шад!
(Шумадинцу)
Жабела, Митровица, Лепоглава, Крушка?
- ШУМАДИНАЦ: Сад вас не разумем. Сад!
- КНЕДЛА: Чучни, шад! Ништа ти не разумеш. Трком, иди,
пронаци шве који ше извлаче од вежбања... Ушта-
ни, шад!
- ШУМАДИНАЦ: Разумем. Шад! Лепојка, шад!
- КНЕДЛА: Чучни, шад!
(Примећује Ацу како одваја Пејра од Алис, њри-
њреји њрсјом)
Топужичу, Топужичу, прошеташ ми по...

*Шумадинац зажди кроз ројациона врајиа. Исјовремено, врајиа
избацују Бебу Гребу са ДВД камером у руци... Она њрињрчава,
снима и довикује:*

- БЕБА: Долази!
(Уноси се Ружи камером у лице)
- КНЕДЛА: Ко долази? Чучни, шад!
- БЕБА: Он!
- КНЕДЛА: Ко, он?
- СВИ У ГЛАС: Па ОН!!! “Чучни шад”!
- КНЕДЛА: Штоп, шад!
(Сви сīану. Тишина. Кнедла заурла на Бебу)
Ко је то, ОООН?!!
- БЕБА: Председник општине, Јован Купусич, само што није стигао.
- КНЕДЛА: Одлично! Њега чекам!
(Само Беби)
По чему ћу да га познам?
- БЕБА: Има велики младеж на образу... Хе, хе, ђаволе, провераваш да ли знам и за, “онај”.
(Гесī исїод сїрука)
- Како беба почне да се дошайїава са Кнедлом, тїако се сви исїежу врайїове окрећући уши ка њима... Беба нагло окреће камеру. Аца и Пеїпар крију лица. Ружа се намеће исїурајући Алис исїред себе...*
- БЕБА: (Само Ружи)
Госпођо министарка, ја сам Беба Ост...
- БРАЦО: (Добацује)
Беба Гребан! Локална!
- РУЖА: Јел’ то за телевизију?
- БЕБА: (Говори рафално)
Јесте. Гледајте овде, изнад објектива. Телевизија Српска Бања, а са њом и здружени систем независних телевизија Србије – АНЕМ! Како је бити министарка?
- РУЖА: И ју, баш сте ме затекли са тим питањем. Ево, уопште нисам размишљала о себи. Прво ми је, прва мисао ми је била... мој српски народ.
- БЕБА: На пример?
- РУЖА: На пример, Живкица! Јесте, она је део народа и она је Српкиња. Од тог народа, ја, верујте, свакодневно примам беле коверте са антраксивним, пардон, са атрактивним порукама подршке и... шта

оно још? Море ћу да кажем! Какав народ, такве поруке! Јел смем да псујем?

Запушћује рођациона враћа. Уз грмљавину и севање муња, Улази најпре Јован, а затим и Мишар... Прекидају Ружу у излагању.

Сцена 8.

Исћи, Јован и Мишар.

У салон руку Јован и Мишар. Јован са ордењем. Мишар са кожном торбом чија је ручица лисицама повезана за зглавак Мишарове руке.. После драмске паузе; Кнедла, једва суздржавајући смех, театрално поздравља Јована.

КНЕДЛА: *(С обожавањем)*
Јоване Купушићу, ти?! Добро нам дошао Јоване!
Јер, како народ каже: “Коме младеж на ображу
раште, томе дупе у путеру плива!

ЈОВАН: *(Трејће, не разуме торуку)*
Каква је ово неслана шала? Ја не допуштам да се
шегачите!

КНЕДЛА: Мала шала. Вама у прилог. Ражумете? Шви, вама,
хоп! ... Па у, путер.

ЈОВАН: Хе,хе. Немојте, нисам ја тако велик.
(Окреће се ка Аци)
Има ту много већих...

Аца и Мишар тесничулацијом стављају до знања Јовану да прекине...

Јован се пошвидко, стилно гледа Ацине реакције. Кнедла га иријателски грли око струка.

КНЕДЛА: ХЕ, ХЕ. Колико ваш није било, предшедниче? Реците, колико?

ЈОВАН: *(Одговара, али стилно гледа у Ацу)*
Три месеца. Послови; транзиција, демократија,
“инвестиције”!

КНЕДЛА: Луштрација, помиловање.

ЈОВАН: *(Одсушно)*
Да, јесте... Извинте..

Јован се пошивно окреће ка Аци, шири руке и креће му у сусрећ. Наравно, Аца је кренуо са намером да га сиречи у намери – показује му рукама “не”.

- ЈОВАН: Јесте ли то ви?!...
- МИТАР: *(Ускаче)*
А. Топузић, песник!
- ЈОВАН: Јесте ли то ви, драги мој песниче, Топузићу!?
(Грли ља и љуби у усћа)
Од кад се нисмо видели!
(Одводи ља у сцрану, шајуће – само за љублику)
Господине министре, као сам ја срећан, како је народ Српске Бање срећан што сте ви са нама. Песст! Знам, апсолутна законспирисаност.
(Поново проговара љромким љласом)
Боже, не могу да вас се нагледам! Морам још једном да вас пољубим!
(Љуби Ацу у усћа)
- АЦА: *(Бранећи се од љубљења)*
Шта вам је, човече? Обуздајте своје животињске страсти!!!

Беба крене са камером ка Аци и Јовану, али је Ружа вуче ка себи...

- КНЕДЛА: Дожволите да ше умешам. Ја вам, као доктор, гарантујем да гошподин Јован није педер. Он је шамо шрдачан и гоштољубив, како шамо може бити гоштољубив шрпшки домаћин... Уошталом. шви ви знате да ше мушкарци у Црној Гори љубе у ушта; па жар шу шви они педери!?

Овај краћи љовор изазива айлауз и одобравање. Заћуће у љледају у Ацу. Кнедла даје знак Аци да има иницијайиву. Аца се искашљава... Беба Греба нейрекидно снима. Аца крије лице. Ружа се исцура и љоштура Алис. Оља љрави роѓове иза Ружине љлаве...

- АЦА: *(Чинећи широке љокреће)*
Јоване, опроштено вам је!
- ЈОВАН: *(Дирнућ)*
Докторе, људи!...
(Залеће се и снажно љуби Ацу у усћа. Аца се љрејусћио судбини)
- КНЕДЛА: Како је ово дирљиво. Погледајте, љубав, братштво и јединштво. Жаишта шам ганут, у ту чашт, и у жнак поштовања наше Минштарке, поживам ваш шве, вечераш на малу жакушку ша пригодним програмом. Имаћемо на трпежи, “кнедле ша шљивама”! Кнедлбал! Да не жаборавим, шви ће бити у коштимима – униформно. Биће то кошtimi жа-

творшког типа; али, да не откривам, нека то буде ижненацење!

ЈОВАН: *(Айлауз око њеџа)*
Нема смисла, нисам ја то заслужио.

КНЕДЛА: Од шрца председниче. Ви ште наш најмилији гошт, и ја ваш молим да погледате нашу кухињу. То није кухиња, то је шрце од кухиње. А када ше па шрцем крчка, крчкају ше кнедле од доручка до ручка... Ижволите. Брацо, молим ваш, поведите наш до кухиње.

БЕБА: *(Показује ѿајм – ауѿ)*
Дозволите, само пар кадрова са госпођом Попара у салону, одмах долазимо.

КНЕДЛА: Добро, али одмах.
(Брзо закључава кабинетѿ)

Сви излазе. Осѿају Ружа – која не ѿушѿа Алис из руке и Беба.

Сцена 9.

Ружа, Алис, Беба.

БЕБА: *(Говори брзо, као сви новинари који желе да збрзају инѿервјуисаноџ)*
– Баш су нас прекинули на најинтересантијем месту. Рекли сте: “Смем ли да псујем”? Смете. Станите овде, поред ваге, као симбола да ће свака ваша реч бити добро одвагана и промишљена. На питање новинара: Зашто је полицијски стручњак изабран за ресор, капиталних инвестиција? Одговор је дао министар за информације Немања Ковачевић, цитирам: “Да би се у овом, за Србију тако важном ресору, у још важнијим историјским околностима, прекинуо ланац крађа и успоставила контрола над токовима новца, изабран је прави човек”. Ко је и какав је нови министар, најбоље казује његов надимак, Аџа Звер...
(Наџло џурне микрофон Ружѿ ѿод нос)
Да ли је важ муж, Александар Попара – министар, онакав – какав му је и надимак?

- РУЖА: *(Хва̑а̑ајући чвр̑с̑ио микрофон)*
Надимак, ко надимак. Добио га је још у првом разреду средње школе кад се озверио од ракије, једва је преживео. Сва срећа, иначе наша девојчица Алис не би никада била ни рођена. Чедо моје. Стани овде, да се и ти сликаш...
- Ружа је вуче. Алис се о̑и́ре. Беба чучне да њо̑ снимѝ из до̑е̑е̑ у̑ла.*
- АЛИС: Нећу. Погледај ми лице, сво се осуло, бубуљице само што нису изашле.
- БЕБА: Кажу да се бубуљице ложе на црвено. Ставиш црвени шал и капу на главу, и оне изађу за дан – два.
- РУЖА: *(Рези̑̀нирано)*
Никада оне неће изаћи. Ђерко, то су бубуљице – нељубице.
- АЛИС: *(Бризне у ѝлач)*
Зашто ми то радиш? Шта сам ти скривила?...
- И, док Алис јеца, Ружа, сасвим хладно нас̑̑авља ин̑̑ервју.*
- РУЖА: Где смо оно стале?
- БЕБА: Боље да почнемо од почетка.
- РУЖА: Боље.
- БЕБА: Ваш муж је министар за капиталне инвестиције. Како ви видите будућност оваквих пројеката као што су Институт доктора Штрукла и слични. Треба ли улагати у њих? Нон манђаре, ерго сум.
- РУЖА: *(Те̑шко се концен̑̑рише јер Алис јеца – ѝојачавајући кукњаву на сваку Ружину ѓлу̑ос̑и)*
Мислим, да је будућност у... ево, баш оваквим пројектима. Србија – бања: Бања за нероткиње, за кљакаве, за трбух, за живчане, за дебеле и мршаве – бар овде има шта да се једе. Пре само пола сата, имала сам озбиљан разговор са Доктором, договорили смо се да ја погурам неке инвеститоре из Београда...
(Раз̑̀говор ѝрекида ѝисак мобилно̑ ѝелефона у Ружиној дру̑ој руци.)
... Ало, Живкице, ти си? Јесте. Нема шта да бринеш!
(Дере се)
Доктор је из прве руке... мој будући зет! Ко? Ти и

Божа – дерикожа! И Драгица – гагрица... да, и она, и... И Мира сиса?! Браво! Сав новац скупите на гомилу, доћи ће поверљиви човек, јави ћу... Прекидам, Алис ми је нешто болесна. Не! Није гравидна!...

(За себе, искључујући мобилац)

Келаторка матора, где нађе само израз “гравидна”.

(Алис)

А ти си у мозак гравидна. ’Ајдемо!

(Одлазећи)

Јавите ми се други пут за интервју, ова цмизља ми помера дупе...

Ружа и Алис зруну на врати. Беба испраћа камером њихов одлазак, стићића камеру на сто, стијаје испред ње са микрофоном и зовори у објектив.

БЕБА: Поштовани гледаоци канала “Жива истина”, док ви још увек гледате ротациона врата која се окрећу и окрећу, ја вас подсећам, да се не зна јесу ли она више ђубрета избацила или убацила у ваше животе: Сетите се само како су кроз њих пролазили и такви ликови који се данас налазе на првим страницама новина... А, ево, неко долази. Пажња, постајемо скривена камера...

Беба се крије испод гимнастичког стола...

Сцена 10.

Беба, зајим Лейојка и Шумадинац. Нешто касније; Кнедла, Аца, Јован, Миџар, Брацо, Ружа, Оља.

У салон улазе Лейојка и Шумадинац. Трче, усипљених стирасић, до шведског стола. Шумадинац баца закикоћану Лейојку на кожну подлогу гимнастичког стола. Скаче на њу, задигне јој ноге, раскопчава свој манџил... Обузећи стирасићима, од Лейојкиног јечања не чују и не примећују како се осипали актери окућљају у салону. Забезекнући сведоци полако прилазе столу. Окућљање користи Беба, која је под столом, да се придружи забезекнућом скућу... Коначно, неко се накашљао. Шумадинац, видеши да је у зовнима, покушава све да исфолира. Лейојка најрасно збуи свесћ. Брацо, разваљених вилица, прилази...

ШУМАДИНАЦ: *(Обраћајући се Кнедли)*

Докторе, све сам покушао. Масажа, вештачко дисање, масажа срца. Она је још увек у несвести, само повремено јечи.

ЛЕПОЈКА: *(Као, долази свесћии)*

Аааах, ах, ах!

ШУМАДИНАЦ: Хвала богу, буди се... Знате, у кухињи је јака врућина. Јара! Њој је позлило, и ја сам је пренео овамо. Био је то топлотни удар.

КНЕДЛА: *(Прихваћајући иџру)*

И ми шмо побегли иж кухиње од тог, "топлотног удара", врућина. Врућина!

ШУМАДИНАЦ: *(Даје сћейтоској Кнедли)*

Молим вас, послушните је ви...

И, док се Кнедла намешћиа да дејсћивује као докћитор, Беба усћева да изручи свој оћиров – ѓовори у иоверењу Ружи.

БЕБА: *(Говори мићраљеском брзином)*

Какава мајка, такав син. Први арапин који је ступио ногом у Српску Бању, направио је овог Шумадинца, и то ником другом, него жени Јована – председника. За њих важи да немају децу. Она се кришом породила и родила ово арапче. После су, она и њен муж Јово, наводно, из политичких разлога и каријере, као, бајаги усвојили једно дете из несврстаних земаља. Само гледајте.

КНЕДЛА: *(Узима само микрофон, осћављајући слушалице у Шумадинчевим ушима)*

Дисање је у границама нормале... пулс појачан... рад срца интензиван... сатурнација кисеоника 92. Биће добро!

Мајсћитор Браци се коначно мало разбисћирила ѓлава. Он се баца крај Лейојке и закука:

БРАЦО: Лепојка! Не дај се Лепојка! Немој да останем сам на овом' свету! Куку мене, где ћу ја без своје жене!!

ШУМАДИНАЦ: Мајсторе, најгоре је прошло.

БРАЦО: Лепојка, дај ми руку, кажи нешто!

ЈОВАН: Мајсторе Брацо, све је добро, биће добро...

Сви су на ивици да заћлачу.

ЛЕПОЈКА: *(Изнемоћним гласом, усипајући, навлачећи срозане
заће)*
Јао! Шта је то са мном? Боже! Брацо! Брацо, мили
мој!

Брацо, кроз сузе говори тихо, али га сви чују.

БРАЦО: Ту је твој Брацо... не бој се., ту је твој мили Брацо...

ЈОВАН: Како сте ви, мајсторе, нежан муж.

БРАЦО: *(Кроз сузе)*
Јесам мили председниче, ова жена је добра и верна.
Не знам шта би било, да је каква веће несрећа
притиснула моју Лепојкицу, од тог “гоплотног уда-
ра”... Ја то не бих преживео... Морам да плачем, од
среће... Хвала докторе Шумадинац...

*Тек по њојме тихо Брацо, само за публику у сали, кришом рипне
Шумадинца ножом у њур, знамо да је све то предсјава пошћуне
хийокризије. Брацо се расјлаче из све снаге. Сви се расјлачу; лију
сузе ко из кабла.*

*Митар, ућлаканих очију, одводи Кнедлу на њросценијум; брише
марамцом сузе, даје му велику кожно шаину.*

МИТАР: Овде су паре, 88 милиона, не, 28 милиона. Како
министарка каже, тако нек буду уложене... Капи-
тална инвестиција.
(Још увек љлаче)

КНЕДЛА. *(Шмрцајући)*
Ово је толико дирљиво; та дирљива љубав мужа и
жене, па ове дирљиве парее
(Ту се пошћуно расјлаче ѡреузимајући ѡорбу)

МИТАР: Дирљиво, дирљиво докторе. Од педесет и треће
нисам овако искрено плакао... Но, манимо се мра-
чне прошлости, окренимо се садашњости, која је –
још мрачнија!

*Ту се Митар пошћуно расјекмези. Кнедла га ѡрли и гласно зајлаче,
доводећи љлач до карикајуре... Сви љлачу...*

ЗАВЕСА

ЧЕТВРТИ ЧИН

Сцена је истиа као и у првом чину. Дан.

Сцена 1.

Алис, Ружа, Аца.

Најре, са црвеним качкејом на глави, на сцену груне Алис. За њом ирчи Ружа носећи у једној руци мобилни, у дружој женско – робијашко одело; на себи има одећу зашворенице (појречне ширафће), прилагођену иренујку и времену: Ревери горњег дела су оишивени срјском иробојком; сукња је разрезана са сјране и оишивена на-браним иродужејком – шакође у бојама срјске иробојке. Исто-времено ирмеђујемо Ацу који се скрива иза палме и све слуша; на себи има панталоне и манџил у робијашком дезену.

АЛИС: Нећу! Нећу! И нећу!

РУЖА: *(Хвајјајући дах)*
Стани! Стани девојчуро, да те добро излупам!

АЛИС: Нема шансе! Нећу да обучем то што је смислио слинави доктор!

РУЖА: Ти си слинава. Доктор Мирослав је прописао терапију...
(Гура јој робијашку униформу у руке)
узми је.

АЛИС: Мајко, ти си потпуно саката код очију. Зар не видиш да је доктор Жгањац најобичнији варалица и преварант? Ове крпе му је позајмио Митар, из општинског затвора.

РУЖА: Шта причаш, дете?

АЛИС: Ко још лечи пацијенте методом облачења у робијашка одела? Мајмун један.

РУЖА: Ђути! Терапија, “Робија плацентис дијарејис”, је нај бржи пут за разграђивање масних везикула. Морко једна.

АЛИС: *(Карикирајући речи итераије)*
“Роообија плацеентис дијарееејис”, у преводу – робијашка усрана постеља.

- РУЖА: *(Цикне)*
Не! Не дирај ми доктора! Ти, ти, ти њега не схваташ! Ништа ти не разумеш!
- АЛИС: Свака будала зна, да ако не једе ништа, мора да ослаби!
- РУЖА: Не!
- АЛИС: Опсенар. Крије се иза маске некаквог специјалисте из кантоналне Швајцарске!
- РУЖА: Не дозвољавам! Трунчица!
- АЛИС: Какве везикуле, какви бакрачи, све је то магла!! Кад сам га видела, како ноћас излази из твоје собе, све ми се смучило.

Овога њуџа Ружа дуже ћуџи и њосмаџра Алис, а заџим, као коначну ѡресуду саоџиџава:

- РУЖА: Ти не знаш шта говориш. Доктор је оличење сензибилитета, памети и, “поштења”. Намерно наглашавам “поштења”.
(Нађло сиуџиџа глас, саоџиџавајуџи у ѡверењу)
Знаш ли ти колико је тежак доктор? Не знаш. Преко двадесет милиона швајцарских франака; толико вреде његове инвестиције и памет. Захваљујући његовој предусретљивости и мом министарском кредибилитету ушли смо у заједничка улагања. Ту смо Ја...
- АЛИС: Шта, ти? Ми немамо ни динара, пас нема за шта да нас...
- РУЖА: Има, и да му застане у грлу!
(Ружа се несвесно удара ѡ задњици)
Нећу сад да ти детаљно објашњавам. Ја сам контактирала са министром финансија, наравно, по министарској линији, “Мистер 20%”; а онда су, Живкица, Божа – дерикожа и Рада – сиса погурали ствар са кешом; Јова и Митар улећу са општинским фондом; цирка пет милиона евра. Капитална инвестиција!
- АЛИС: Магла!
- РУЖА: Магла, не магла, он је, ћерко моја, имао намеру вечерас теби да учини... да ти учини једну сасвим необичну посету. Ма шта ја замотавам? Човек хоће да те проси!

АЛИС: Измишљаш.
 РУЖА: Ништа ја не измишљам. Доктор Мирослав је, услед превеликог, узбуђења ноћас, забуном, упао у моју собу... И, кад је видео какву је грешку починио, он, он – његова танана и благочестива душа, није издржала. Он се изгубио. Ја му опраштам. Он је у мојим очима чист; чист као само Сунце и Месец и Марс.

АЛИС: Ти си мајко болесна.
 РУЖА: Стидећеш се. Стидећеш се вечерас, кад доктор Мирослав дође са букетом ружа и, и од мене затражи твоју руку... Држи ово!
(Гура јој у руке робијашку одећу)

Алис, поједино дошучена Ружиним речима и ујорношћу, резигнирано узима одећу.

АЛИС: Теби је, изгледа и масно мождано ткиво почело да се топи?... Поједи нешто, и баци тај телефон из руке.

Алис нагло одлази. Ружа, зашечена и повређена, пресџаје да се надвикује са ћерком; џовори за себе.

РУЖА: Немојте да ме правите лудом. Није Ружа још скренула. Неће мене нико да учи животу, поготово не моја рођена ћерка. Ја сам је родила, ја ћу и да јој...

Тоџ иренушќа зашшшш мобилни. Ружа џа укључује...

Сцена 2.

Ружа, Аца.

У овој сцени Ружа и Аца разђоварају преко мобилних шелефона, као да су километрима далеко. Гледалац их види заједно на сцени. Ружа шејќа по сцени. Аца је иприкривен иза палме...

РУЖА: Ало. Ацо! Ацика! Министру мој!! Два дана не могу да те добијем! Честитам министарско намештење! Како није сигурно?!

АЦА: Ружо, молим те немој да вичеш. Док указ о намештењу не изађе у службеном листу, све је “плоћ”.

РУЖА: Нема плоћ! Има само бућ! Скочио си у министарску реку и сад пливај! Права је штета што сад ниси овде, да рођеним очима видиш како народ

- воли свога министра. Ево, сви те поздрављају и шаљу ти пољупце
(*Ружа измењеним џласом ѡздравља на више начина, а зајим љуби себи руку, мобилни, виче “цмок – цмок”*)
- АЦА: (*На ѡрен ѡверује у оно шѡо чује ѡреко мобилноѡ, извирује да види*)
Жено божија, ти ништа не разумеш! Службени лист је важан!
- РУЖА: Ти ништа не разумеш! Новине, ко новине – изађу, а онда у њих увијамо ђубре! Ја сам већ прешла у акцију. Капиталне инвестиције су покренуте, министарство за “КИТУ” ради!
- АЦА: (*Виче љуѡиѡѡ*)
Чуо сам! Ја све знам! Подводиш ћерку! Нудиш новац доктору Штруклу! Организујеш иза мојих леђа финансијску заверу са Божом – дерикожом, Живкицом, Радом – сисом, и ко зна још са ким! Оплавићу те од батина!
- РУЖА: (*Одмаче мобилни од себе*)
Боже, кол’ко се тај човек дере! Чује се чак овде и без телефона.
(*Ослушкује ѡросѡор*)
- АЦА: Нећу да те оплавим. Оцрнићу те! Глупачо, не ради ништа, не говори ништа, не седај са мушкима, јер сваки здрав и нездрав Србин више воли да заскочи министарку, него леба једе! Јеси ли ме чула?!!
- РУЖА: Јесам! Толико вичеш, да ми мобилни уопште и не треба. Где си ти сада?!
- АЦА: (*Почиње ѡише да ѡвори*)
То, где сам ја сада, је тајна. Заправо, није тајна, али није за јавност.
- РУЖА: Значи, у клозету си.
- АЦА: Ружо, ово је сада службени телефон, пази мало шта причаш. Све се снима.
- РУЖА: Добро, и где си сада? Опет чучиш у салону оне проститутке!
- АЦА: Не! Код Слузане нисам био две године! Ако баш хоћеш да знаш, налазим се 25 метара под земљом...
- РУЖА: Тамо ти је и место!

- АЦА: То су трезори Народне банке Србије. Ево слушај, управо је у току претовар металног новца...
(Аца брзо вади из џепа шаку новчића, пресија их из једне руке у другу, држећи мобилни у презибу враћа)
Чујеш како звекећу?
- РУЖА: *(Уздхнуло)*
Звучи, као да су златници. А, јесу ли златници? Велики?
- АЦА: *(Пресијајући)*
То си ти рекла...
- РУЖА: Морала сам. Дукатићи и кумићи не иду једни без других. Ево, од јутрос имам шеснаест молби за кумовање. Најпре Живкица, хоће да јој кртим све три ћерке у цркви Свете Петке...
(За себе)
Ајд што се чује његово драње, него се чује и звекет дуката...

Ружа повремено одмаче мобилни од ова и ослушкују шумове из простиора. Сумњичаво загледа.

- АЦА: Шта су досад чекале? Свака од њих је стара бар по четврт века.
- РУЖА: За то је крив комунизам и друг Тито. И твоја сестра ме је звала, да ти кртим сестриће. Па је звала нека Радојла из твог места, хоће све да их кртим. А, да, да не заборавим, звала ме је и твоја секретарица Слузана, хоће и она да се крсти. Па нека! Ако хоће Ружу, добиће Ружу! Већ сам звала попа Ђоку, све ћемо их набити у цркву и кртити о једном трошку. Ако треба, шкروпићем их ватрогасним цревом. Све ћу ја то, цап – царап!
- АЦА: Ја ћу тебе, цап – царап! Никоме не смеш да кумујеш! Све је то из интереса: Донела кума – кумици, кило масти у гузици!

Тој иренујка му исклизне мобилни испод браде и пада на под. Аца махиално пође руком да га ухвати, али распе новчиће по њу. Брзо се сагиње окрећући задњицу љублици. Клечи, скуйља новчиће и говори у мобилни који је на њу...

- РУЖА: Ацо, шта се десило?! Ацо!?

- АЦА: Ништа се није десило!
(Тихим гласом)
И ако се десило, то није за јавност. Здраво! Прекидам линију!
- РУЖА: (Сва услахирена јури по сцени)
Не прекидај! Нисам ја “јавност”, ја сам твоја жена и имам право да знам шта се дешава са мојим мужем министром, 25 метара под земљом! Ало! Ало! Прекиде. А нисам му ни казала, да ме је лично звала госпођа Дафина, да јој кумујем. Удаје се седми пут! А неко, ни један пут. Е, туго моја...
- Ружа се сајлеће о Ацине ноге. Аца се брзо усјравља узимајући новчић са ње.*
- РУЖА: Боже, како неки људи имају ружан обичај да вам се врзмају испред ногу.
- АЦА: Шигумицу гимнастика! Испусти новчић, подигни новчић. Испусти новчић, подигни новчић. Везикуле се саме топе, пет килограма за седам дана.
- РУЖА: Шигумицу, а? Мене сте нашли? Цицу – мицу, шигумицу. Срам вас било!
(За себе)
Лепо мени Ацика каже: “Сваки здрав и нездрав Србин хоће министарку да”...

Сцена 3.

Пређашњи, Брацо.

Улеће Брацо са засјавама. Маше њима и пева. На себи има радничко одело.

- БРАЦО: Подригнимо у вис чела, ми хероји рада свог! Наша биће земља цела! да нам живи, живи, раааад!
(Угледавши Ацу и Ружу)
Лако је вама; кркај, кркај, па гладуј! За нас, раднике, пролетере и сиротињу, Први мај је највећи празник! Нема већег ни дужег. Не ради се, брате, девет дана. Ајд, помозите да окачим државне заставе...
- РУЖА И АЦА: (Истовремено)
Шта вам пада на памет!

Одлазе на различите стране.

БРАЦО: *(Сам за себе, качи засїаве)*
 Обрни је, окрени је, та из нашег села није! Да га јебем, ако знам како иду боје. Српска застава је, црвена као крв српских јунака, плава – под плавим српским небом, и бела, бела, ко српски сир, ко српске невинне душе... Ово није српска, мора да је црногорска. Е баш ћу да ставим црногорску! И онако су и Јован и Митар и они песник Ацо, и шта ти га ја знам ко све не, Црногорци пореклом. Једино онај јадничак Шумадинац, не може да се каже да га је правила црногорска рука. Хвала, богу.
(Крстїи се)

Сцена 4.

Брацо, Кнедла. Кроз роїациона вратиа улеће Кнедла.

КНЕДЛА: Мајшторе, шта радите ша тим жаштавама?
 БРАЦО: Сутра је Први мај.
 КНЕДЛА: Ајде?! А жашто ниши у коштиму?
 БРАЦО: Ја сам радник, и ово је мој костим.
 КНЕДЛА: Шта хоћеш тиме да кажеш? Да робијашни нишу радници? И они шу радничка клаша, шамо у шпецїјалним ушловима. Ражумеш? Ништа ти не ражумеш. И одкуд та рупа баш по шред шреде шрпшке жаштаве?
 БРАЦО: Штоје, стоје у подруму.
 КНЕДЛА: Па шта? И треба да штоје у подруму.
 БРАЦО: Да, али у подруму нису само српске заставе него су и српски пацови, оволики су...
(Шири руке да њокаже)
 ко овце. Док ови горе гладују, пацови доле ждери, гризу српске заставе, мумлају и гоје се. Оволики су! Ко овнови. Боље да их шишамо него убивамо.
 КНЕДЛА: Тебе ћу ја да ошишам.
(Карикирајући)
 “Оволики су”! Мумлају! Мене си нашао?
 БРАЦО: Можда сам ја попио, али нисам блесав. Добро видим, а још боље чујем.

- КНЕДЛА: Апшолутни шлух?
 БРАЦО: Апсолутни. Не само да мумлају к’о људи, него и стењу и запомажу: “поможите, помогите”...
 КНЕДЛА: Шта причаш?
 БРАЦО: Ако не верујете мени, верујте својим ушима. Прислоните уво уз подрумски капак, куцнете и чућете...

Кнедла прилази кайку и тпруине ноћом о њега... Из подрума доицре изнемогао глас.

- ГЛАС ИЗ ПОДРУМА: Поможите, помогите...
 БРАЦО: А,ха!
 КНЕДЛА: (Скачући ногама по кайку, тпруикајући из све снаге)
 Шта, а – ха! Ништа ше не чује!
 БРАЦО: Чуло се “поможите”.
 КНЕДЛА: Није ше чуло! Ја шам рекао помогите! Ја! Ша “ж”!
 БРАЦА: Нисте ви! Он је рекао “поможите”! Пацов!
 КНЕДЛА: Ја шам! Пацов је! Нема ту никаквог “Пооможите”, нити поможи боже!
 (Према публици)
 Убићу га ако жив!

Кнедла удара из све снаге цицелама по кайку. Тпруикање привлачи остале акћере. На сцену излазе: Оља, Аца, Лейојка, Ружа и Шумадинац. Сви су у робијашким костимима. Оља је разрезала сукњу са сцране – све до кука; на глави има шешир и дућу мушћиклу у рукама са шћирафћасћим рукавицама. Шумадинац има на глави шћирафћасћу шајкачу, слушалице око врати. Лейојка је оћасала шћирафћасћу кецељу, сисе само шћо јој нису исћале из блузе, на глави кайу “Зечице”. Аца и Ружа имају исћо шћо и на поћешћу чейврћоћ чина.

Сцена 5.

Кнедла, Брацо, Оља, Аца, Ружа, Лейојка и Шумадинац.

Сви гледају у Кнедлу. Кнедла пресћаје да скаче, нагло оћвара кайак од подрума и ускаче у оћвор... Из оћвора се чују шћешћи ударци, крици, цијук, шћрескање... а онда све ућихне. После дужећ шћичекивања, из подрума најире излећи оћромно шћруило пацова –

Њо величини више налик на осредњеџ вука. Сви усїџукну ѓред ѓризором мрївоџ ѓацовчине. Недуџо заїїм, излази Кнедла лежерно оїїирући ѓрашину са себе. Искаче из оїџвора, са ѓреском сїушїїа каїак и сїаје на њеџа. Са ѓобедничким изразом саоїїшїава:

КНЕДЛА: Шредїо шам жвер. А и ваш ћу ишто тако. Бићете ми к’о манекени. Брацо, одмах однеши ову животињу код “Три шпшка папка”, гаџда Рака прави одличан гулаш. И, немој да бришеш руке о шрпшку жаштаву!

БРАЦА: Извинте, зноје ми се од узбуђења. Одмах ћу.

КНЕДЛА: А, јеште ли видели?

ОЉА: Грозно. До смрти нећу моћи да једем.

АЦА: Дезинфекција, дезинсекција и дератизација. Честитам!

РУЖА: Шта ту има да се честита? Видела сам ја и веће. Код нас, у министарству, по поду салона башкари се кожа бизонског пацова. Оволики је... Ко бизон!

КНЕДЛА: Бижон?

Брацо ѓребацује ѓируїло ѓацова ѓреко рамена; одлазећи, удара Шумадинчеву руку која се залїїла за Лейџојкину задњицу и добацује:

БРАЦО: Ја сам бизон. Лепџка, марш у кухињу!
(Хваїа је за зечије уши)

ШУМАДИНАЦ: Нисам имао никакве намере, само ми се ознојила рука од узбуђења.

КНЕДЛА: Молим мало оџбиљношти. Шве ваш похваљујем што ше шпремате жа вечерашњи кнедлбал. Пошебно гошпоцу Роуж; детаљи ша шпрпшком тробојком шу тако, шрпшки. Наравно, гошпоцица Оља ше показала у швом најбољем шветлу.

РУЖА: Ко из куплераја.

КНЕДЛА: Иж жатвора, гошпоцо! Дошта пецкања, хоћу шве да ваш видим вечераш, лепе, мршаве и нашмејане. Раџиџимо ше!

РУЖА: (Користїи разилазак да се дискреїтно обраїи Кнедли)
Докторе, забринута сам за новац који треба да стигне из Београда.

КНЕДЛА: Ни бриге. Ни бриге. Мој курир, Оштоја иж Јагодине, шве држи у својим рукама... Ни бриге.

Кнедла нагло излази. На сцени остају само Оља и Ружа. Заправо, Оља је руком задржала Ружу.

Сцена 6.

Оља и Ружа, зајим Беба.

ОЉА: Ти мени тако? Проститутка.

РУЖА: Хтела сам да кажем интелектуалка, а излетела ми реч “проститутка”.

ОЉА: Па, да, то је за тебе исто.

Улеће Беба – гребан. Напада камером и бујицом речи.

БЕБА: Одличан шлагворт – проститутка! Шта мислите о легализацији проституције у Србији? Најпре ви госпођо Попара. Хоће ли се ваш муж, као нови министар у влади Србије, заложити за легализацију проституције и стављање под контролу могућег ширења сиде и кожно – венеричних болести?

РУЖА: Шта вам пада на памет! Мој Аца и јавне куће? Па он, док је био начелник одељења за сузбијање неморала, проституције и трговине белим робљем, лично је затворио и порушио 357. илегалних јавних кућа. Ништа као куплераји не понижава српску жену и српску мајку. Да се ја питам, све те, проститутке би послала у наше манастире, па нека се тамо лепо моле Богу да им опрости, и нека тамо, да извинете, рађају мале Српчиће и мале Српкињице. Јесте, наши попови треба да се побрину за то. Куд ће им душе?

ОЉА: *(Крсти се)*
Куд’ ће им душе?

БЕБА: Ако ми дозволите, једно индискретно питање?

РУЖА: Не дозвољавам!

БЕБА: Али ви и не знате шта ћу ја да вас питам?

РУЖА: Знам. Чим се помене та реч. идиско – конкретно, ја знам да ће те да ме питате за године, број ципела, и, и кад сам изгубила невиност. Не може!

БЕБА: Нисам хтела то да вас питам.

- РУЖА: Нисте? Е па онда може индиско – конкретно.
- БЕБА: Да ли би сте волели да, као Жаклина Оназис, будете предмет интересовања папараца?
- РУЖА: Шта? Шта за мене има да се интересује некакав, тај Раца?
- ОЉА: *(Убацује се)*
Новинарка је мислила на светске фотографије који кришом сликају славне личности.
- РУЖА: *(Беби)*
Је л' то?... Светске личности? Е па онда може.
- БЕБА: Како желите да вас снимим?
- РУЖА: Исто као Жаклину Оназис.
- ОЉА: Па сад, немамо француску ривијеру, али имамо Мораву.
- РУЖА: Јесте. Шта је француска ривијера боља од наше српске Мораве? Ништа.
- БЕБА: Значи, ви би сте као Жаклина?
- РУЖА: Да, да и да.
- БЕБА: Па то је феноменално! Ви сте тако отворени за медије. О вама ће причати целокупна јавност.
- ОЉА: И сви таблоиди.
- РУЖА: Нека. За добрим коњем диже се прашина.
- БЕБА: Ви сте геније. Одмах иза зграде института протиче река Запирница, са дивним слаповима, направимо снимак за историју. Можемо да кренемо?
- РУЖА: Је л' треба нешто да понесем, обучем?
- БЕБА: Не. Све што нама треба долази на с неба. Природа.
- ОЉА: *(Ойровно)*
Да, природа у свом најогољенијем виду.

Разилазе се. Сцена њоне у мрак. После двадесетак секунди њолако се усјосјавља вечерње осветљење...

Сцена 7.

Алис и Пејтар, зајим Шумадинац. Сцена добија свечарски шћимунџ. Све је сћремено за "кнедабал". Чује се шћиха музика за иџру. Свечано шћосјављен сћио са чинијама шћуним кнедли украшених лисћивима салатје, цвећем. Алис и Пејтар леже на клуји, љубакају се.

- АЛИС: Чекај... Нешто сам чула...
- ПЕТАР: (Цмок)
Ништа то није.
- АЛИС: (Цмок)
А шта ако нас тата шпијунира?
- ПЕТАР: (Цмок)
Нема шансе, ено га, маскира се за кнедлбал.
- АЛИС: (Цмок)
Знаш, волела би да и ти једном будеш љубоморан
као мој тата.
(Цмок)
То би значило да ме волиш.
- Цмокају се и надаље, док не буду прекинути.*
- ПЕТАР: Зна ли Ружа за Ацу?
- АЛИС: Нема појма. Чак јој се Топузић свиђа.
- ПЕТАР: Баш блесаво.
- АЛИС: Ружа није боље ни заслужила. Откако је тата
постао министар, она сања како поставља и сме-
њује амбасадоре, отпушта и запошљава, потписује
помиловања и седи у свечаној ложи са енглеским
принцем и руским председником.
- ПЕТАР: Само да нам тикет извуче седам погодака...
(*Петар и Алис заједнички набрајају, после сваког
броја се љубе*)
- ПЕТАР
И АЛИС: Два, пет, седам, дванаест, петнаест, деветнаест,
двадесеттри, тридесетдва...
- У башићу улеће Шумадинац са звоном у рукама. Звони дуго и јако.*
- ШУМАДИНАЦ: (*Весело*)
Цин, цин, цин! Ко у трави лежи, нека одмах бежи!

Сцена 8.

Предходни, Оља и Ружа.

Петар и Алис скачу са клуџе. Крију се од Руже и Оље које већ наваљују кроз вратица. На иренушиак ирошрчи Лейојка обучена као зечица у робијашком дезену, чак су јој и зечије уши на љави шифрафшасије. Шумадинац шаље пољуице Лейојки. Оља и Ружа

мисле да су намењени њима. Оћїпоздрављају. Шумадинац шмућне за Зечщом.

- РУЖА: Па шта ако сам јој разбила нос!? Она ће мени да препоручује љубавнике и сликање без гаћа! Тре-
бала сам да је гурнем у ту Запирницу па нек се
удави забирајући своја погана уста!
- ОЉА: Није девојка крива. Ти си сама рекла да хоћеш као
Жаклина Оназис.
- РУЖА: Немој да је браниш!
- ОЉА: Браним тебе. Да она није предложила то шта је
предложила, мени уопште не би пало на памет да
можеш да имаш љубавника.
- РУЖА: Наравно да могу...
(Сумњичаво)
А зашто ја не би могла да га имам? Зато што сам
ружна?
- ОЉА: НЕ! Никако. Сасвим супротно. Хтела сам да ка-
жем како сам глупа, па се сама нисам сетила. Чак и
писац Бранислав Нушић, у својој Госпођи Мини-
старки, препоручује да свака министарка мора да
има љубавника.
- РУЖА: Паметан човек. То ћу и лично да му кажем...
(Оља се ућризе за језик.)
... Уф, није лако бити јавна личност.

Оља нежно хваћиа Ружу за руке, уноси јој се у лице.

- ОЉА: Роуз, ја сам одлучила. Песник Топузић је ноћас
мој.
- РУЖА: (Никако да ћреломи)
... Ноћас је доктор мој!
- ОЉА: А Алис?
- РУЖА: Доктор хоће мене.
- ОЉА: (Показује зубе)
О, истина?
- РУЖА: Министарска истина. Види, написала сам писмо.
- ОЉА: (Кикоће се)
И ја!

Показују једна другој коверће.

- РУЖА: Имаш пољубац.
(Љуби је)
А како да им дотуримо ова писма?
- ОЉА: Једноставно, сјко мој. Шумадинац је мој дужник...
Само гледај и учи. Шумадинац, имаш мало времена за мене?
- ШУМАДИНАЦ: Увек. Шта кажете на кнедле?
- РУЖА: Богате, пуне шаке.
- ОЉА: (Извлачећи Шумадинца у њредњи део сцене)
Бићеш нам љубавни гласник. Зипа, немој неко...
- ШУМАДИНАЦ: Дискреција загарантована.
Ружа, иза њихових леђа, гура кнедлу у усња од узбуђења.
- ОЉА: Ево ти два писма. Зипа: Лево писмо у левом џепу је за Топузића, а десно писмо у десном џепу је за доктора. Значи, лево Топузић, десно докторчић.
- ШУМАДИНАЦ: Зипа: Лево писмо у левом џепу Топузић. Десно писмо у десном џепу докторчић.
Ставља писма у џепове, налеће на Пејра, сударе се.
- ПЕТАР: Опс!
- ШУМАДИНАЦ: Пује, може ли вечерас да падне који “пујовски” афоризам.
(Намешта микрофон)
- ПЕТАР: Пада, и то десет. “Боље прасе на столу, него свиња у души”.
- ШУМАДИНАЦ: (Мрмља)
Лево Топузић, десно докторчић.
- ПЕТАР: То! Није важно шта се каже, важно је да се римује. Десно – Топузић, лево – докторчић! Па ово чак има смисла.
- ШУМАДИНАЦ: (Збуњен)
Рекао сам десно – Топузић?
- ПЕТАР: (Бесјоговорно)
Да. Десно – Топузић, лево – докторчић. То асоцира на две ствари. У десници снага – топуз. На левици доктор, болесна је. Шта зна левица шта је десница! Ха, ха, ха!
(Тајше збуњено Шумадинца по рамену)

ШУМАДИНАЦ: *(Одлази мрмљајући)*

Десно, лево. Десно, лево. Топуз, доктор. Топуз, доктор...

Кроз роџациона вратӣа т̄руну Аца, Кнедла, Брацо, Лейојка и Алис – њоново. Лейојка намешӣа Алис на т̄лаву уши “зечице”. У њоку сцене, и Ружа и Аца и Пејтар њокушаваће Алис да скину зечије уши са т̄лаве.

Сцена 9.

Преџходни, Аца, Кнедла, Брацо, Лейојка и Алис.

Оља и Ружа шацју Ацу и Кнедлу. Гледају мушкосӣ. Обе џрџају кнедле у усџа.

РУЖА: Стварно се клати ко светосавско звоно. Ех, кад би онај мој.

Аца и Кнедла одлазе на рамџу.

АЦА: *(Само Кнедли)*
Докторе, у поверењу, хтео би да чујем ваше мишљење о госпођи Роуз. Може ли се ту радити?

КНЕДЛА: *(Публици)*
Мене је нашао, као да је не жнам ко је?
(Лукаво, Аци)
Никако пешниче Топужићу. Никако.

АЦА: Молим, а због чега?

КНЕДЛА: Како да кажем? Жнаш, Ружа је жена једног примитивца. Тешка шириовина, Шрбенда, балканац. Љубоморан као жвер. Жамишли, тај дркација, пиштољ ноши. Жамишли?
(Аца се једва суздржава)
И то жбог кога? Жбог некакве иждрдане, буцаве, нафракане, накљукане, шељачке пашуљаре. Која, жамишлите молим ваш, гура швоју ћерку мени у кревет.

АЦА: *(У џрену џуца)*
Јебем ти матер!

КНЕДЛА: Ко ме?

АЦА: Њему, том типу. Оппростите, ја сам песник и немам обичај да се изражавам, узбуђују ме такве ствари.

КНЕДЛА: *(Наслађујући се Ациним мукама)*
Жнаш, тај караока? Он је, пшшт...
(Шуићи мудоžo на уво, и ѿо све ѓласније)

АЦА: Иди?!!

КНЕДЛА: Дааа. По жавичајној линији. А та ше линија протеже шве до, до жежгра.

АЦА: Хм, да. А госпођа Оља? Шта је са њом?

КНЕДЛА: Јебе ше ко штука.

Аца ѿоскочи. Кнедла користи Ацино зевање у Ољу да ѓа се реши. Али ѓа ѿресређе Шумадинац,

ШУМАДИНАЦ: *(Мрмља)*
Лева, десна...

Шумадинац зѳра Кнедли коверати у руке. Овај ѓа ѿкреиом искусног ѿейароша смотиа. Аца сам ѿрилази Шумадинцу.

АЦА: За кад је предвиђен мој рецитал?

ШУМАДИНАЦ: Десно Топузићу, десно. Овај, ви сте први. Ви отварате “Кнедлбал”.

АЦА: Одлично! А одакле сте ви младићу?

ШУМАДИНАЦ: *(Гурајући Аци коверати у руке)*
Из централне Сакурије.

Аца не ѿримерује додавање, и коверати ѿада на ѿло – исѿред њежових ноћу.

АЦА: Имамо ли тамо амбасадора?

ШУМАДИНАЦ: *(Показујући дискреио и рукама и ѓлавом на коверати)*
Коверат...

АЦА: Знам га. Јоле Коверат. Наш човек. Ко би рекао да ће да догура до те Сакурије.

ШУМАДИНАЦ: Писмо, писмо за вас...

Аца коначно схватиа да је наѓазисо ѿисмо. Изводи чиѿиаву вратиоломију: Најѿре ѿуѿиѿа марамицу да ѿадне ѿреко ѿисма, а заѿиѿим, заједно са марамицом диже ѿисмо. Усѿуѿи му исѿада ѿиѿиѿољчина. Аца ѓа брзо зѳраби, исѿрси се машући њиме; исѿаљује један од својих сѿиѿхова.

АЦА: Нико неће да ме врне у сред пркна Горе Црне!
(Хватиа дах)
Нико неће и не смије да нас дјели од Србије!

Зачује се айлауз са улазних врати. На њима сїоје Јован, Миїар, Моца и Боца; сви у костимима са робијашким дезеном. Јован – са ловачким деїаљима, Миїар – са ђедеруиом и првомајским бецевима, Моца и Боца – са црним наочарима и ѿорбицама око сїрука.

Пошїо Јова уїорно ѓљеска, ѓраїе ѓа и сви осїали. Айлауз мучно и дуѓо ѿраје... Аца се клања. Коначно, айлауз ѿрекида Кнедла, који се залеће да ѓоздрави Јована – ѓуби ѓа ѓри ѓуїа.

КНЕДЛА: Јоване Купушовићу, ви!! Најмилији гоште!

ЈОВАН: Са уживањем сам слушао стихове. Друже Топузићу, импресиониран сам... .

Јован се залеће да ѓуби Ацу. Аца брзо ѿрїа кнедлу у усїа како би сїречио ѓубљење. Кнедла доводи сївар до ѓроїеске, залеће се и ѓуби Тоїузића у усїа надувена кнедлом. При ѿом се обоїци одлеїе веїїачки бркови и замене се на њиховим лицима. Обоїца исїрављају сївар.

КНЕДЛА: Импрешиониран шам.

ЈОВАН: Каква је то врста поезије, Топузићу, друже?

АЦА: То вам је хаику форма – примењена на револуционарно казивање.

ЈОВАН: Молим вас, хоћемо ли чути још који стих?

АЦА: *(Све снажније и снажније)*
Хоћемо! Нема борбе, нема рата, без Јасера Арафата!
(Айлауз)
Бин Ладена стего гушу и Путину па и Бушу!!
(Айлауз)
Од Балкана па до Пакистана биће земља талибана!!!

Громак айлауз... Кнедла ѓура зечице; Лейојку и Алис да ѓослуже кнедле.

КНЕДЛА: Ценим карактерне ошобе.

У оїшїем кркању кнедли наши јунаци ѓрилазе рамїи измењујући реїлике.

ЈОВАН: Докторе, шта са мојих 88 милиона, где су паре?

КНЕДЛА: *(Значајним ѓласом)*
Покривено.

РУЖА: Докторе, капиталне инвестиције, “оно”?

КНЕДЛА: Покривено.

МИТАР: Доцо, како наша ствар?

КНЕДЛА: Покривена, што – пошто.

Изненада, најпре заишћии Кнедлим мобилни, а заићим сви осћали. Сви ваде мобилне и зледају да се одмакну једао од другоз, како би обавили раззвор. У оишћој зраји и дерњави чујемо:

ГРАЈА: Живкице!... 300000 евра! Сигурно, сигурно! Све јер покривено! Капитална инвестиција!! КИТА! Тита? Не, Кита!... ..

Сви се разилазе. Сцена осћаје празна. Пада мрак... .

Сцена 10.

Истии као у преходној сцени. Касније Беба, заићим и Василије Осћојић.

Просценију је у мраку. Свећла на чећири велика прозора се йале. Све ићо се збива иза њих је у йризушеном свећлу. Собе су у низу; с лева на десно: Алисина соба, Ружина соба, Ољина соба, Кнедлин кабиней.

У мраку просценијума се мувају чећири физуре: Јован, Мићар, Моца и Боца. Јован има ловачку йушку, осћали колћове. Ослушкју, Из оћворених прозора дойире само йиха музика и љубавни уздаси...

МИТАР: Председниче, не бих ја вас узнемиравао да ми није Рака дојавио: “Ноћас пада влада због финансиске афере”. Какве? Не зна. Само зна да је некако уплетен и онај “Кнедла”.

ЈОВАН: Добро је Митре. Ко сам паре чува, и Бог их чува. Зашто смо у робијашким костимима?

Одговор на ово йићање не сћиже јер се изненада йали свећло у Ружиној соби; чује се Ацин урлик, видимо за како маши... Рве се са Ружом.

Призор зледан кроз оквир прозора:

АЦА: Ружо, шта ћеш ти овде?!

РУЖА: Ацо!?

АЦА: Блуднице!
(Треска јој йисмо у лице)

РУЖА: Курвару! Откуд теби моје писмо?

АЦА: Мене си наша да вараш!

РУЖА: Хоћеш Ољу – дрољу!
 АЦА: Курво!
 РУЖА: Вараш ме!
 АЦА: С тобом, будало!
 РУЖА: И ја са тобом!
 АЦА: Убићу!
 РУЖА: Упомоћ! Убијају министарку!
 АЦА: Где ти је ћерка?! Курво!
 РУЖА: Упомоћ!
 АЦА: Курве! побићу вас све!

Аца исплаљује свих шестī меџака у ваздух.

Јован, са зрујом, зруне из мрака просценијума. Они зрају презраду која изиграва зид са прозорима (зид је на шочковима); зрају је у дубину сцене и вичу "јурити". Сада је сцена јединствена. Сви актери и све ствари из соба обједињени су једним просцором и под њим светлом. Одмах се примећује да је на месту кабинетиа све празно, ња и оворена каса. Нема Кнедле.

МИТАР: Не дај се министре, стижемо!

Пејар, кад види да га Аца зледа у кревету са Алис, баца се око Ациних ногу и моли га за ошоритијај.

ПЕТАР: Опрости ми Александре!

Јован, мислећи да Пера најада Ацу, удара кундаком њушке Перу у главу.

ЈОВАН: Нећеш ти на мога министра!

АЛИС: Убице! Ви сте убили једног оца!
(Баца се преко Пејрово з шела)
 Оца мога детета!

АЦА: *(Најпре згранути, а затим раззоројаћен)*
 Јоване Купусићу, ако си убио оца мога унука, уништићу те!

РУЖА: *(Прислонила уво уз Пејрове зруди)*
 Дише!

СВИ ВИКНУ: Дише!!!

Тек сад видимо да су у креветима Оља и Брацо, Шумадинац и Лейојка. Брацо и Лейојка крену у окришај; чујање, шутирање, љување.

ЈОВАН: *(Зајрми)*
Стој! Ми смо покрадени! Каса је празна, доктора нема!

РУЖА: Куку Ружо, одоше твоје капиталне инвестиције!

ЈОВАН: Јој, мојих 88 милиона, јој! Митре, ти ћеш да ми платиш!

Зашишће мобилни... Сви говоре у мобилне...

РУЖА: Ало! Јесте, овде Ружа министарка. Пала влада! Како бре пала, па зар уочи Првог маја?

АЦА: Јављају, плоћ. Службени лист је изашао...

ЈОВАН: Жено божија, знам да није више министар! Ни ми више нисмо богати!

ПЕТАР: *(Одводи Алис у сйрану, искључује мобилни)*
Извлачење је завршено. Немамо седмицу... али имамо две шестице, за почетак – доста.

Сви полако заћуће, гледају се. Не знају да ли да навлаче или свлаче робијашке костиме. Онако раздрљени и раскојчани показују сва помагала која су служила за засмејавање публике... Гојово ритуално узимају са стола по једну кнедлу и прљају их у усња. Даве се кнедлама... Тишину нарушава један ошћегнући звук... Шкрија кайка на подруму. Све очи су уперене у тај кайак. Из ошћора се полако извлачи изубијани Докћор Мирослав... Прва дрекне Ружа...

РУЖА: Ево га! Он је крив за све! Где су бре наше паре?

ЈОВАН: Моцо, Боцо, хапсите га! То је Кнедла! Одбегли лопов!

Сви се бацају на јодног докћора.

СВИ: Паре, где су паре?

Тишина.

На сцену улеће Беба са фласћером преко носа и камером у рукама. На камери бљешћу рефлекћор...

ДОКТОР: *(Једва говори)*
Гошподо, нишам ја одбегли робијаш. Ви ште. Ви ште сви у робијашким оделима. Шамо ја нишам. Ја шам Доктор Мирошлав Штрукл, иж кантоналне Швајцашке... Ја шам ваш доктор...

ЈОВАН: Не сери.
(Моци и Боци)
Водите га у бувару!

ДОКТОР: Нишам, нишам ја...

Оља сажаливо храни докѿора кнедлама и ѿоји ѓа водом.

ЈОВАН: Господо, сада имамо кривца, али немамо пара.
(Засузи сѿискајући ѿрсѿима очи... крене раширених руку и ѿогнуѿе ѓлаве ка Шумадинцу)
Сине!

ШУМАДИНАЦ: Тата!

Паѿеѿику сцене ѿрекида улазак скромниѓ човека – Василије из Јаѓодине...

ВАСИЛИЈЕ: Добро вече, добри људи. Ја сам Василије Остојић из Јагодине. Тражим своју ћерку Слободанку, Бобу, Бебу – отишла је од куће пре три месеца, па је нема. Хоћу да јој кажем, продао сам и други бубрег, има пара, нека се врати кући, купићемо све...

ЈОВАН: Е мој добри Василије, нема овде ни ваше ћерке ни пара.

РУЖА: Има! Има пара! Све је саздано из власти и масти! Предлажем да се угледамо на овог Остоју из Јагодине. Осниваћемо партију Сви српски бубрези! Ако сваки Србин прода само по један бубрег на запад, то је најмање пет милиона бубрега за трансплатацију. Помножимо то са 20000 марака и добићемо цифру од 100 милијарди марака... Не може нам нико ништа док имамо бубрега... Ја се не предајем! Ја имам четири бубрега! Ја се не предајем!

ЈОВАН: Па да оснујемо ту партију Српских бубрега. Само да не буде по добром старом српском обичају: “Продавали муда за бубреге”!

ЗАВЕСА

Шећерна водица
Позоришће у осам слика

ЛИЦА

БУРА, Бранка Ђурић

РОДОЉУБ Ђурић, отац, мајор

АНА, као друга мајка

НЕСА, први дечко

ДЕКИ, други дечко

ЦИЦА, сапатница

ДР ДАЈЧ

ПИЈА, медицинска сестра

ЦРНИ, шанкер

ЈАЦА, манекен

ДАЦА, манекен

КЕЛНЕРИЦА

ЕГЗИБИЦИОНИСТА

 ПРВА СЛИКА

Ђура, Деки, Цица, Дајч, Пија.

Ординација др Дајча. Тийична ординација у белој и свејло зеленој боји; писаћи стоо са комјијуиером, телефоном, апарайом за мерење приииска и моделом главе која има деформисан нос. Исјред стоола роиациона стоолица, иза докјорска фојела. Десно од стоола су кревети и љараван. Ту је рефлектор; стоочић са никленим инсјурменцима, бљеишавим бочицама, белим завојима и буреком у масној хартији. На зиду тийичне аналгомске майе. Поред зида љуваоница, ваџа са висиномером, у ћошку косјур и џаиенити канџа за оиџајке. Венџилајор зуји.

Бранка Ђурић, звана Ђура љровирује кроз врајиа; видевиши да нема никоџа, брзо зајвара врајиа за собом, нагло седа у докјорску фојелу, џуши, љуџка у љуваоницу и са љрезиром џосмајра сивари око себе. На њеном лицу, насађена као каква џечурка, шџрчи носина. Њено џонашање и њен изљед одаје муџкобањасити каракјер. Тийична тинејџерка: уске фармерке, цинс јакна, карирана кошуља и џајџке, крајџка коса сва у фронцлама, на ушима слушалице вокмена. Хвајиа слушалицу телефона и окреће број; док чека везу, диже ноге на стоо, исџеже се, узима бурек са стоочића...

ЂУРА: Ало! Ђао матори. Па добро бре, где си ти? Родољубе, пет, десет минута ја чекам, појела сам два кила бурека од нервозе. Јесте, бурек је здрав, сир је здрав, српски је сир. А који би други био? Слушај матори, немој да долазиш... Знам, родитељска њубав и остала сра... Нећу да псујем, само немој да долазиш! То је обична екскурзија и кој ћеш ми мој, само да ме брукаш! Враћам се за десет дана! Десет дана, ни дана више! Ајде, видимо се. А? Само ти Родољубе полако спусти слушалицу, непријатељ вреба са свих страна, и прислушкује...

(У међувремену је најџре љровирио, а зајим и ушао у ординацију Дејан – Деки; стоорјски тийи са крвавим завојем љреко вилице и џемена. Ђура му џоказује да сачека...)

Ајде, ђао матори!

(Декију)

А – уф! Што је овај човек досадан, креше ме двадесет година

(Превлачи ивицом длана љреко врајиа)

– овде.

ДЕКИ: *(Говори исѝрекидано ѝрѝећи бол сломљене вилице)*
Па сад, чудно, место, за кресање.

БУРА: Будало, то ми је отац.

ДЕКИ: Ја сам, мислио, да си ти, баш, онако –
(Извија ѝелом, ѝреѝе)
– ах!

БУРА: Не сери.

ДЕКИ: *(Показујући књижицу)*
Извин’те?

БУРА. Остави књижицу и тутањ кроз врата.

Ђура насѝавља да ѝелефонира. Деки излази; ѝре неѓо шѝо ће изаћи, засѝаје, вади из ѝеѝа ѝаѝирић, ѝужва ѝа у лойѝицу и, ѝоѝуѝи искусноѝ кошаркаша ѝа баца ѝраво на сѝо исѝред Ђуре.

ДЕКИ: Трица!

Ђура сачека да Деки изађе... размоѝава ѝаѝирић, ѝоново ѝа ѝужва у лойѝицу и корѝу за оѝѝаѝке.

БУРА: Кретен!
(Виче ка враѝима)
Мени си наш’о да шаљеш број телефона са заокруженом двадесетпетицом! То дај мами!... Ало! Не кажем теби. Неком кретену. Знаш шта Нешко, звала сам те да те питам да ли ћеш бити у кафићу, ја бих дошла, имам нешто важно, да се испричамо... па јесте, нико ми не стоји на путу. Доћи ћу, а можда и нећу. Знаш, не бих волела да тамо затекнем неке... Па добро, онда ћу видети, па ћу можда доћи... ајд, здраво.

Улеће Деки са цвейѝом у руци. Сѝабљика је дуѓа и ѝовијена, цвейѝ виси ѝоѓнуѝо и ѝужно. Сѝавља цвейѝ исѝред Ђуре.

ДЕКИ: Извињавам се за оно “ах” и за... ону “трицу”.

БУРА: *(Подиже цвейѝ ѝледајући ѝа ѝрезриво како виси)*
Какав ти је ово црвуљак – глистуљак? Бљах!

ДЕКИ: *(Увређен, одмахује руком)*

Наѓло се окреће и брзо излази. На враѝима се судара са Цицом.

ЦИЦА: *(Декију)*
Олади бре, Смрдоје!
(Ђури)
Да оставим књижицу?... Може мали кењ?

- БУРА: Може мали кењ.
 ЦИЦА: Јеси видела овог куротресину? Кошаркаш. Јебо те, стално га срећем, увек сврши на мене.
 БУРА: Готово! То је био мали кењ.
 ЦИЦА: Е, може још мало?
 БУРА: Не може. Мали кењ је мали кењ. Бриши.
 ЦИЦА: Их, што си нека.

У ординацију улеће др Дајч урлајући.

- ДАЈЧ: Сестро Пија! Какав је ово кокошарник у мој ординацији?! Иш! Иш! Иш – сви! Сестро Пија, платићете ми за ово...

Истерује Буру и Цицу, њреска врајима за њима. На њренуџак се хвајта за срце, њрилази сџочиху, врховима њрсџију хвајта и исџушџа осџајке бурека.

- ДАЈЧ: (Урлајући)
Сестро Пија!!!

У ординацију улази, њишући куковима, дуџоноџа, џузайта, сисајта болничарка; за собом осџавља оџворена врајта. Са неверовајном мирноћом и еројском суџериорношћу џосмајра докџора не скидајући осмех са лица. Кроз оџворена врајта џровирује Бура. Дајч џолако џрилази врајима џравећи круџ око Пије и, џре него шџи ће заџворити врајта, џишџа Буру:

- ДАЈЧ: (Бури)
А, шта кажеш?
 БУРА: Што јес, јес – најбољи је сисотрес...
Дајч наџло џресне врајима, а зајџим се издире на Пију.
 ДАЈЧ: Ко је пождерао мој бурек?!
 ПИЈА: (Мирно)
Не знам докторе.
 ДАЈЧ: Како не знате, кад морате да знате!
 ПИЈА: Тако лепо. Као што ви никада не знате моје име, Милица, него ме упорно зовете “Пија”.
 ДАЈЧ: Сестро, ви баш хоћете да се ја наљутим? Јебем – ти, знате и сами да ја већ 28. година све сестре зовем “Пија”, јер се моја прва часна сестра тако звала. И, то је службени назив за све сестре.
 ПИЈА: Едварде, ми нисмо само у службеном односу. Ми смо, мачак мој, у...

- ДАЈЧ: Баш зато. Нека се зна да доктор Дајч не меша своје слабости са професијом.
- ПИЈА: Значи тако? Ја сам само твоја слабост.
- ДАЈЧ: Пизда ти матерна! Шта хоћеш ти од мене?
- ПИЈА: Ето, ако треба, ја нећу ништа.
- ДАЈЧ: Шта хоћеш од мене? Ја сам већ, да га јебем, старац. А ти, само што не експлодираш од набрекнућа!
- ПИЈА: Добро. Ако ти мислиш да ја, да ја хоћу нешто, неку корист? Онда ја немам више шта да кажем. Мени не треба ништа, апсолутно ништа.
- ДАЈЧ: Јуриш ти мене, јуриш.
- ПИЈА: Курац ја тебе јурим! Ја сам будала. То сам ја, будала, без везе, идиот.
(Плаче)
Отвориш срце, и онда ти се посеру на њега... нека, нисам боље ни заслужила. Јао, као сам ја гадна и одвратна, Сама се себе гадим. Не треба нико ништа да ми каже, ја најбоље знам како ми је...
- ДАЈЧ: Милице, зашто ми то радиш?... Одговори. Одговори кад те питам!
- ПИЈА: Не знам шта. Како? Као ја или као Пија?
- ДАЈЧ: Поставићу ти једно питање, и од твог одговора све зависи... Јеси ли спремна?...
- ПИЈА: (На њола усана, оштурући сузе)
Јесам...
- ДАЈЧ: Ко је појео мој бурек!
- Пија њошћуно њукне, крикне. Починье да удара њесницама Дајча њо жрудима.*
- ПИЈА: Мрзим те, мрзим те, мрзим те!
- Дајч не може да обузда смех. Привија је на жруди... Она се њрво ошима, а зашћим њрихваиџа загрљај.*
- ДАЈЧ: Будало једна, па ти знаш колико те ја волим... Цела клиника то зна. Већ сам смешан себи што уопште морам то да ти... Знаш шта кажу? “Види маторог како је подетињџо због Пије”, “Не скида се ко дете кад се попне на трешњу”... и све те глупости. ’Ајде, немој да плачеш, сва ти је блуза мокра од суза, па се залепила за сисе. Како ћеш сад да изађеш? Има пацијенти да нам

поцркају од срца кад те виде. Мораћу да ти позајмим
мој мантил... Смејеш се? Ајде, пољуби ме. Хоћу да ме
пољубиш ту, у уста...

*Дајч је испири усне и зајворио очи... Пија брише образе и њолако
спушта своје усне на Дајчове. Крајак њољубац и брзо тичање ка
враћима.*

ДАЈЧ: Чекај! Узми мој шешир, и држи га, тако ту,
(*Спавља јој шешир на сисе*)
да покријеш, док пролазиш кроз ходник... Донеси ми
бурек, кад стигнеш.

ПИЈА: Биће ’ладан.

ДАЈЧ: Ја волим ’ладан.

*Пија ћутике излази; на враћима му упућује њољубац. Дајч јој узвра-
ћа. Кад се зајворе враћа, он седа у своју фојелу, хваћа се за срце,
масира корен носа, спавља наочаре, узима књижицу са спола,
ошвара је и, чачкајући нос, прозива...*

ДАЈЧ: Ђурић! Бранка Ђурић!!

Улази Ђура.

ЂУРА: Добар дан.

ДАЈЧ: Аууу, то си ти...
(*Смешкајући се*)
Ајде “сисотрес”, стани тамо, иза црте.

ЂУРА: Које црте?

ДАЈЧ: Замишљене. Упут!

*Ђура вади из џепа згужвани комад харџије и баца је као кошар-
кашку лопту испред Дајча.*

ЂУРА: Трица!

ДАЈЧ: (*Размоштава упућ*)
Овде не пише ништа. Шта је са вама? Због чега сте
дошли?

ЂУРА: (*Вадећи жваку из усња*)
Како због чега?
(*Окреће докџору њрофил њоказујући нос*)
Па, ако се то не види на мени, онда је све ово без везе.

ДАЈЧ: Будите одређенији, моли вас. Не морам ја ништа да
видим.

- БУРА: *(Смејено маше рукама њо ваздуху држећи жваку између два њрсѝа)*
Па, не свиђа ми се мој изглед. Шалим се, он се мени свиђа али се другима не свиђа. У томе је мој проблем, па бих ја хтела, да ми ви скратите ово.
(Показује нос)
- ДАЈЧ: *(Пресѝајући да чачка нос)*
Које? А, да. Имате сметње при дисању?
- БУРА: А, не, не, не! Мој проблем је, ове, естетске природе.
- ДАЈЧ: Ајде! А како се манифестују те ваше естетске сметње?
- БУРА: Тако! Имам 22 године, докторе. Још увек сам девојка...
- ДАЈЧ: Хоћеш да кажеш да си *virgo in takta*?
(Усѝаје са сѝолице, њружа јој руку)
Честитам, седите.
- БУРА: *(Седа ударајући ѓа њо руци)*
Шта ту има да се честита!
(Диге једну нођу на сѝо)
Види, види патике које носим. Пијем, пијем, пушим ко Турчин. Докторе, идем на пецање. А, види тај нос! Коскетина огромна! Све неки лишаји и набори са свих страна. Отац има исти такав. Ружна сам ко пас. Види патике бре, па то је 43 број!... Можете ли ви да замислите мог носатог и кракатог родитеља – Родољуба? Душа од човека. Можете ли да га замислите како малој Бранкици купује патикице и води је у цик зоре на балет код Равијојле Плисецкаје, да развлачи шпаге и уврће пируете. Немаш ти појма какве су то мале патикице биле, оволицне
(Показује са два њрсѝа између којих се развлачи жвака)
– ногице ко у препелице, па гази – гази, мала ситно ножицама... Погледај сад, то је бре, 44. број!
- ДАЈЧ: Слушај, сине... има много жена које то исто раде, пецају и то остало, па не мисле да је тиме угрожена њихова, та женственост.
- БУРА: А знате како ме зову? На факултету, и свуда.
- ДАЈЧ: Како?
- БУРА: Здраво Ђуро! Где си Ђуро! Бранка Ђурић – Ђура.

- ДАЈЧ: Знаш шта? Има људи, па и жена, који неће да признају никако да сви неуспеси долазе због тога што у себи носе проблем, у психи, и мисле, ако промене спољашни изглед, да ће онда да се све то реши.
- БУРА: Мој проблем није у мени, у “мојој псиси”, мој проблем је искључиво на мени. Знате ли ви да су ме прошле године изабрали за најмужевнијег колегу на факултету?
- ДАЈЧ: *(Дочачкава нос)*
Видим. Слушај, знаш, било је случајева да су многи долазили да им променим лице. А после се пишмане и дођу и траже старо лице!
- БУРА: Е, не, не, не, не! Не докторе. Ја сам сигурна у себе. Сваки сантиметар који одсечете са мога носа, па то је за мене, бре –
(Показује ђесѝ ѝроклизаванња десне ѝодлакѝице ѝреко длана леве руке)
то је за мене сто километара наде да ће се мени нешто изменити у животу и!...
(Не налази даље речи)
Ја бих заиста хтела да ми смањите мој нос.
- ДАЈЧ: Добро. Убедила си ме. Скидај се.
- БУРА: Гаће нећу да скидам!
- ДАЈЧ: Хајде, само разголити једну руку.
- БУРА: Е? А неће да боли?
- ДАЈЧ: Притисак. Измерићемо ти притисак...
Дајч јој навлачи ѝовез на мишицу, најумѝава ѓа, сѝавља слушалице. Повеסקа хоће да се расѝадне. Дајч јој ѝоказује како да је држи.
- ДАЈЧ: Држи овде! Не мрдај! Не диши ми у лице!... Одлично, 110/80. Знаш шта? Извршићемо корекцију целог лица.
- БУРА: А уши? Овде мало да прилепимо. А браду, докторе да направимо? Да направимо овде једну малу рупицу ? Ону као што има Кирк Даглас!
- ДАЈЧ. Знам, гледао сам га. Направићемо две рупице.
- БУРА: А, докторе? Шалите се, докторе?
- ДАЈЧ: *(Сѝороѓо, усѝајући)*
Ко се шали?! Слушај мала, ја могу да будем и неугодан! То да знаш!

БУРА: Добро. Извините. Шта је сад, до ђавола!

ДАЈЧ: *(Помази је)*
 'Ајде, дођи у понедељак... Чекај!

*Заусџавља је на врајима. Гужва ујуи и кошаркашким захвајом
 ѓа баца према Бури. Бура ѓа хвајиа... Излази.*

ДАЈЧ: Трица!
Бура излази, Цица улази.

ЦИЦА: Докторе, шта ће те њој да радите? Хоћу и ја исто!

ДАЈЧ: Скидај гаће! Шалим се. Изађи напоље и чекај да те
 позовем...
(Заурла)
 Сестро Пија!

*И, џаман се Дајч ѓријремιο за друѓо урлање, кад, Пија долеће са
 буреком. Брзо ѓа осџавља на сџо и врџећи задњицом излази...
 Усџуи закачи Цицу.*

ДАЈЧ: *(Цици, ѓоказујући на Пијину задњицу)*
 А, шта кажеш?

ЦИЦА: Пих! Ја сам болесна!

ДАЈЧ: Изађи из ординације и чекај да прозовем!
Тресне врајима. Седа на фојтељу, размоџава бурек...

ДАЈЧ: *(Померајући модел носаџе ѓлаве на сџолу, обраћа јој
 се)*
 Јеси вид'о? Не може човек бурек да поједе а да се неко
 не разболи. Какав сте ви то народ, бре Срби?

*Трџа бурек у усџа... Полако жваће слушајући моноџони звук вен-
 џилајџора.*

ЗАТАМЊЕЊЕ

ДРУГА СЛИКА

Неша, Јаца, Даца, Циџа, Келнерица, Ђура, Зврца, Мишко, Жиле, Еџзбиционистиџа.

Кафић. Шанк и башиџа. Шанк се налази у делу који љредсџавља најкрровљени део. Башиџа је у љродужеџку, за сџеџеницу нижа. Два – џири сџола исџред шанка и џири – чеџири сџола у башиџи. Башиџа је ограђена ниским ѕидом у висини сџолова. На ѕиду велике саксџе са биљкама. У кафићу флиџер аџарай и џубокс. Свуда, као део декора, висе разнобојни хула – хоџ обручи. Део кафића заузима буџиш са џаџикама, кайама, џрезерваџивима, џамџонима, дезодоранс сџрејевима и џиџареџама; у џоку је снимање рекламноџ сџоџа за буџиш и кафић “Неша”. Треџиџи музика. За шанком Циџа, у башиџи Келнерица. Исџред кафића моџторџкл.

У буџику Неша снима сџоџ са ДВД камером. Манекенке су Јаца и Даца. Неша џоказује Јаци како да се намесџи док држи између џрсџију руку џо џири окрвоља џаковања кондома.

НЕША: Намести се, само овако.
(Показује јој својим џелом)
Истури сисе, истури дупе. Само овако! Па сад, мало ближе, у камеру, још ближе... Тако. Сад, кажи текст... Кажи текст!

ЈАЦА: Ако вам је стварно преша, за кондоме, ту је Неша!

НЕША: Одлично.
(Даци)
Ајд сад ти, кажи оно... У камеру гледај!

ДАЦА: Ако вам је преша, преша, за улошке ту је Неша!

НЕША: Фантастично! Сад заједно, сисе напред, гузе, тако, после пољубац у објектив... Сад!

ЈАЦА И

ДАЦА: У љубави кад је тешко, за нас брине кафић Нешко!

НЕША: Супер!... Јао, јао што је добро!

Јаца и Даца најџре љубе објекџив, а заџиш навале да љубе Нешу. Циџа. Смех. Неша је џрихваџио иџру вађарења, џолицања, смеха и џике...

У џоку снимања сџоџа, џоџиџуно нечујно, дошуњала се Ђура. На себи има исџо иџџо и у џредходној сџени; додаџак је џорба џреко рамена. Сџаје иза сџуба и џосмаџра иџџа се дешава... Нервозно жвађе жваку.

Ђура с полако покреће, улази у буџик и посматра ћуџике Нешу, Јацу и Дацу... Неша покушава зубима да скине шорц Даца.

НЕША: Плииз, јел' може један гузогрииз?

Јаца и Даца заспају приметивши да их Ђура зледа. Неша се полако окреће и зледа у Ђуру која ујорно ћуџи.

НЕША: Хоћеш да уђеш?

ЂУРА: Већ сам ушла. Здраво... Шта радиш?

НЕША: Правим паре.

ЂУРА: *(Са нелагодношћу)*

Је ли? Дошла сам, ако имаш мало слободног времена...

НЕША: Нема проблема, само реци.

ЂУРА: ... Хтела бих нешто лично.

ЈАЦА И

ДАЦА: Је л' треба ми да одемо?

НЕША: Останите ви овде. Ми идемо у баштицу...

(Узима неколико кондома и даје их Ђури)

Понеси са собом ако хоћеш.

ЂУРА: А, не, не. Мени не треба. Не, Ђури то не треба.

(Креће у баштиу бацајући иза себе кондоме. Онако, усипуи добацује)

Сека Јаца, сека Даца, попише по сто кураца!

У баштии: Неша креће за њом, хваџа је за руку.

НЕША: Кој ти је курац?

ЂУРА: ... Ништа... Еј, шта ти ово?

(Узима један хула – хой)

НЕША: Хула хоп хистерија. Не ти. Хула хоп хистерија. Почело

је у кафићу код Неше и освојиће цео свет.

Неша сџавља један обруч на кукове и почиње да га окреће.

ЂУРА: Какво глупо окретање!

НЕША: Па, није да сам ја геније, него је ствар проверена. Пре четрдесет и пет година хула хоп је на бум освојио нашу лепу социјалистичку домовину, па ће и нашу демократску. Наш народ више воли да врти и да трти него леба да једе.

ЂУРА: То си све ти смислио, а?

НЕША: Да.

ЂУРА: И зарадићеш милионе, а?

- НЕСША: Тачно.
- БУРА: Па ћеш све те паре да уложиш у нове обруче, па ћеш да им мазнеш милијарде?
- НЕСША: Да. И онда више ништа нећу морати да радим. Само по нека мала гуза.
(Штићине Ђуру)
- БУРА: Ненаде!
- НЕСША: Шта, Ненаде?
- БУРА: ... Ништа. Смрдиш на...
- НЕСША: На паре?
- БУРА: Нисам хтела то...
(Примиче џлаву њеџовој раздрљеној кошуљи и њушка)
Сека Јаца, сека Даца, попише по сто...
- НЕСША: Немој много да мрдаш тим носем јер ће ти остати у кривини.
- БУРА: Е, јеби га. Баш си зао.
- НЕСША: Изнервирала си ме. Оне су моје, другарице.
- БУРА: Јесмо ли нас двоје другови, или нисмо?
- НЕСША: Па, јесмо другови... Али само то и ништа више.
- БУРА: Ништа више, а? Знаш, ја желим нешто да ти кажем...
- НЕСША: Кажи.
- Ђура, као да одлаже почетијак разговора. Одлази до најудаљенијеј сџола у башџи. Сџо се налази џоџово на џросценијуму; исџред њеџа је зид. Неша иде за њом. Ђура најџре седа на наслон сџолице, са ноџама на седишџу. Баца џорбу на сџо...*
- ЂУРА: Ја...
(После дужеџ ћуџања)
Ја сам одлучила да се променим... Да изменим свој изглед... То је, мислим да је ово што ћу сад да ти кажем, јако важно...
- НЕСША: Је л' могу да забележим камером?
- ЂУРА: (Неодлучна, одложила би искреносџи)
Мислим да би могло...
- НЕСША: Одмах се враћам, само да узмем
(Показује џесџом "камеру")
Си?
- ЂУРА: Молим те, ако може без сека Јаце и...

НЕСША: Нема проблема, минут, два...

БУРА: Молим те...

Неша одлази. Бура забацује ѓлаву ѓреко наслона сѓиолице, заѓвара очи, ѓуши... Тиха музика из цубокса...

Дуж ѓросценијума, нечујним кораком, ѓримиче се Бурином сѓиолу човек са ѓамним наочарима, у маниѓилу – Еѓзибиционисѓа... За сѓаје крај зидића који дели Бурин сѓио од ѓросценијума, осврће се, а заѓим, наѓло скаче на зидић, ширећи ноге и маниѓил – ѓоѓуѓи ишишмиша; виче “Аааааа”! Показује ужаснуѓој Бури свој уд, а ѓублици раширени маниѓил и раскречене ноге између којих се види Бурино лице. Бура урличе од сѓираха...

Келнерица јури ѓрема Еѓзибиционисѓи ѓађајући ѓа ѓацном. Шанкер Циѓа скаче ѓреко шанка. Јаца и Даца машу у сѓилу “баш је сладак”... Доѓрчава Неша.

НЕСША: Шта радиш то, идиоте један! Манијаче!!

Еѓзибиционисѓа бежи, несѓаје иза кулиса. Неша јури за ѓим.

НЕСША: Стани! Стани педерчино! Стани, јебем ли ти бога педерског! Стани! Еѓзибиционисто!

Неша несѓаје иза кулиса, само се чује ѓреѓходно ѓсовање.. Јаца и Даца излазе на ѓросценијум.

ЈАЦА: Јеб’ те, баш је сладак.

ДАЦА: Суперишка од мишка.

КЕЛНЕРИЦА: (Јаца и Даца)

Сераторке... Вас две нисте скоро штиркане?

Јаца и Даца се карикаѓурално зѓледају у сѓилу: “која је ово ишизика”?, а заѓим се нервирајуће кикоћу и дошаѓѓавају. Келнерица ѓодидже бачену ѓацну, чистѓи је кеѓељицом, одлази са сцене. Циѓа ћуѓи, ѓледа ѓрема месѓу куда је ѓобеђао Еѓзибиционисѓа, на-мешѓа ѓанѓѓалоне врађајући ѓиѓѓѓољ за ѓојас иза леђа, одлази до шанка и мења музику – сенѓиши.

За све ово време Бура је седела ѓоѓѓуно укочено, као шокирана... Враћа се Неша, ѓолако ѓрилази Бури, сѓавља јој руку на раме. Додир Неѓине руке изазива код Буре врисак и ѓодрхѓавање целим ѓелом. Неша је ѓривица уз себе...

НЕСША: Хеј, то сам ја.

БУРА: ... Ваљда сам и ово ја, а?

НЕСША: Хоћеш нешто, за смирење?

(Бура одмахује ѓлавом)

Сок, кафу?

- БУРА: ... Пиво.
- НЕСА: *(Тражећи њољедом Келнерицу обраћа се Циџи)*
Циго, дај нам...
- ЦИГА: Два пива?
- НЕСА: *(Ђури)*
Слушај, упамтио сам му број кола. Вечерас има да се упиша низ ногавицу.
- ЦИГА: *(Доносећи њива)*
Ладна ко змије. Да кинеш кад ужватиш.
- НЕСА: Је ли, је л' ради онај твој кљун на саобраћајкама?
- ЦИГА: Ко? Мислиш Миле?
- НЕСА: Да, Миле.
- ЦИГА: Треба ти. Нешто није у реду?
- НЕСА: Све је у реду. Него ми треба власник "Југића", регистарски број : 414 – 528, БГ.
- ЦИГА: А, то!? Нема проблема. Имаћете име и адресу за десетак минута. само ако је на дежурству.
- НЕСА: Погледај молим те, страшно ми је важно.
- ЦИГА: За друга све. Манијак, а?
- НЕСА: Да. Ово је Бранка.
- БУРА: Ђура. Сви ме зову Ђура.
- ЦИГА: Драго ми је. Цига.
- НЕСА: *(Циџи)*
Зови Милета, да наватамо педерчину док је врућа.
- ЦИГА: Одмах, друже.
(Одлази)
- БУРА: *(Неши)*
Манијак! Он мени да показује... Сад сам у стању да га удавим, муда да му одсечем!
- НЕСА: Полако. Имаћемо адресу и вечерас му не гине казна.
- БУРА: Треба га, бре, полити бензином и потпуно га спалити! Говнима га намазати и споља и изнутра! Пичка ли му матерна!
(Пошћуно изнервирана)
Нема ноћас те ствари које не могу да урадим том гаду!
- НЕСА: Смири се. Смислићемо нешто.

БУРА: Убити дркацију!...
(Удара се по челу)
 Зашто бре мене? Зашто увек мене!? Кој сам ја црни
 курац у животу згрешила па да се свака будала истреса
 на моју главу!?

Циџа маше слушалицом са шанка и дозива Нешу.

ЦИГА: Нешо! За тебе је! Миле!

НЕША: *(Ђури)*
 Е, одмах се враћам...

*Неша одлази за шанк, разговара телефоном... Ђура најпре седи
 нейомично, а затим се извлачи из столице, прелази зид, седа на
 паркирани моторцикл... Сивања слушалице вокмена на уши, нер-
 возно моја њрсиом косу... Неша се враћа, сиваје испред Ђуре. Она
 не диже главу...*

НЕША: Дрмнуло те све ово, а?
(Подиже јој главу, њрсиом скида сузу са образа)
 Какве су то сузе?

БУРА: *(Скидајући слушалице)*
 Ма, ништа... Ветар и прашина. Све је ветар и прашина.

*Ђура се њрави као да је све ок. По ѡдрхивавању руку и извешта-
 ченом "баи ме бриџа" ѡнашању ѡрмеђујемо да је на ивици слома.*

НЕША: Како ти кажеш, сине. А где су ти заштитне наочале?

БУРА: Нема. Појела маца.

НЕША: Набавићу ти друге... Него, знаш шта? Миле ће тек су-
 тра да ми набави адресу манијака, па...

БУРА: Нема везе, боли ме дупе за њега!

НЕША: О кеј, боли те дупе. Друго сам хтео да ти кажем. Сутра
 возим финалну трку, мотори до 350. кубика. Па, ако
 хоћеш да идеш са мном?

БУРА: *(На ѡренуѡак се озари)*
 Стварно ме зовеш?... Јеби га, мислила сам да сутра
 ипак сконем до мог маторог Родољуба, да га посетим,
 жао ми је, брине се због екскурзије... ма ко га шиша,
 лепо сам му рекла да нећу да га видим. Уништиће ме.
 Третира ме ко малу дебилку, само што није и он
 кренуо са мном на ту... Хоћеш да видиш шта сам
 купила за екскурзију?

*Узима ѡорбу и из ње извлачи разне ѡакеѡиће и замоѡуљке. Ђура му
 их ѡод нос. Руке јој ѡдрхивају.*

- БУРА: Секси! Секси! Где је главно?! Секси! А шта је унутра, Нешко? Гаћице, спаваћица, хаљиница. Јој, јој, јој, мала девојчица се обукла.
- НЕША: Сине, па ти к'о да идеш у јавну кућу?!
- БУРА: Много горе. Ја сама, а њих педесет, све го инжињер до инжињера, јебо те.
- НЕША: Знаш шта? А да ти не идеш на ту, екскурзију?
- БУРА: Па, чуј, Нешко! Ја мислим да је то много боље. Него да се гурам са онаничарима по смрдљивом аутобусу, а? *(Трипа њакетиће у њорбу)*
- НЕША: Договорено, сине, а?
- БУРА: Договорено, договорено, боље да се карам без везе, да, боље је карање без везе него да идем без везе, без везе... Јебо те, пукла сам!

Руке јој се шпресу, њакетићи испидају, она их скупиља, нагло седне на земљу и њлаче. Неша је хватила за руке, смирује.

- НЕША: Хеј, полако, смири се.
- БУРА: Пустите ме! Које сам је говно кад свако може да дрка на мене!

Нагло граби њорбу, успијаје и креће.

- НЕША: Стани!... Еј, хтела си нешто важно да ми кажеш !
- БУРА: *(Добацује одлазећи)*
Вечерас!
(Ошире сузе)
Сврати, ноћас.
- НЕША: *(Више за себе)*
Свратићу. Можеш сама?

*Бура ћеспикулацијом њоказује да може и одлази.
Неша седа на мојтор, њали ѓа и њурира...*

ЗАТАМЊЕЊЕ

ТРЕЋА СЛИКА – диптих

Ђура, Ана, Неша.

Ноћ. Ђурина соба; прејознаиљив декори сїуденїске собе – креаиївни хаос и веселе боје, једина необичносї је црїаћи сїо са “Т” лењиром и заїочейом креацијом – “Кућа снова”. Соба је на сїраїцу иїриваїне куће и велики иїрозор гледи на иїравњак освейљен свейлошићу из собе.

Нешио ниже, с десне сїране, одвојена великим враїима је Анина соба; иїиїична соба средовечне уседелице склоне врачању и кућној маїији. Ту су куће за гледиње, хороскопи, иїарої карїе и наравно иїовећа сїаклена кућа – акваријум у коме се налази људска лобања и црна рибица у иїравнаїом аранжману; акваријум је иїросвейљен свейиљком са доње сїране.

Ђура иїје иїиво из лименки. Блесави се са слушаицима на ушима. Скаче иїо соби, дрнда иїо гиїари и урла на неразумљивом енглеском неку реї комбинацију. Исїијене лименке је иїорећала као кеће на иїоду собе...

У доњој соби се иїојављује Ана – добро очувана и негована иїеде-сеїгодишињакиња са иїослужавником на коме се налази иїбрик са кафом, шољице и чаше са кока колом. Ана засїаје иїоред огледала, махинално се доишерује, креће, враћа се, иїрсне мирис на себе и иїоново иде ка враїима Ђурине собе. Засїаје иїеред враїа ослушкујући буку музике. Наїїре куца, али кад схваїи да иїо нико не чује, иїолако оїћвара враїа, улази...

У иїом иїренуїку Ђура, која окренуїа леђима враїима и гомили конзерви на иїоду, иїрави окреї и шуїира конзерве. Конзерве иїо-леїе ка Ани...

ЂУРА: Зговнитак! Зговнитак у серитак! Зговнитак у последњој секунди деведесетог минута! Гооо!!!

АНА: (Избегавајући шуїинуїе конзерве)
... Нека нова, интересантна игра?

ЂУРА: Зговнитак. Игра деценије, игра генерације. Зговњај да не будеш зговњан.

АНА: (Правећи се да не чује одговор)
... Скувала сам кафицу.

ЂУРА: Скувала си ти “кењафицу”. Чујеш ли? Игра се зове “зговнитак” а ти си скувала “кењафицу” јер си кењ, кењ, кењачица!

- АНА: Бранка, сто пута сам ти рекла да ја ружне речи не чујем и не разумем. Свака фина и васпитана девојка не чује и не разуме простаклуке.
- БУРА: Што ти умеш да ми идеш на пичку, то није нормално.
- АНА: Ју! Ју! Како можеш?
- БУРА: Могу. Уопште ми није тешко да серем “простаклуке”, поготово кад видим ко брине бригу о нашој будућности.
- АНА: Кафа може, политика не може.
- БУРА: Добро. Нећемо о политици. Али, увек има једно али, или један мали
(*Чини ћесџи њрсџима*)
– што девојци срећу квари... Имаш поздрав од мога родитеља Родољуба.
- АНА: (*Озарено*)
Стварно?
- БУРА: Јесте. Данас сам телефонисала и,
(*Прелазећи на “ви”*)
знате ли шта је рекао Родољуб? Рекао је да сте ви! Госпођо Ана, готово као моја друга мајка, друга мајка! И да ви, госпођо Ана треба да утичете на мене да понесем топлу одећу на екскурзију јер ја свога оца уопште не слушам, а црногорске планине, нарочито Мојковац, су хладне и влажне.
(*Моџајући циџареџу њо зубима*)
Рекао је и да можете да га зовете телефоном кад год вам падне на памет, у пола ноћи – у пола ноћи.
- АНА: Од куд сад па тај сарказам у теби?
- БУРА: Поручује вам, да му је јако жао што није могао да дође да вас посети, јер ви сте, “госпођо Ана”, пре свега једна фина дама и разумна жена...
(*Брзо, на њола усана*)
И крк у буљу, смотали сте га...
(*Заџризе циџареџу*)
- АНА: (*Узбуђено*)
Је л’ ти стварно мислиш да је... да има неке везе између мене и твога оца?
- БУРА: Ана, ја не мислим, ја знам, он ми је све признао.
(*Смрска ноџом конзерву*)

АНА: *(Трзајући се на звук смрскане конзерве)*
 Ти си једна злоћа која не зна шта говори... То ми је захвалност за све ове године што сам на тебе гледала као на своје дете...
(Расилаче се)
 Што сам целим срцем, и целом душом, водила рачуна о теби, као – нај рођенија мајка...

БУРА: Плачи, плачи, мање ћеш да пишаш.

Ана испушића послужавник на сѝочић, хваѝа се за груди и полако излази. Бура најре одирафљује музику до даске, а заѝим, кад Ана заѝвори враѝа за собом, сѝишава музику и послукује шѝа се дешава иза заѝворених враѝа...

Ана у својој соби; седа у фоѝељу испред акваријума са црном рибицом и загледа се у њеѝа... Оѝише ѝрсѝима сузе... Свеѝло у Аниној соби се заѝамњује. Осѝаје само освейљени акваријум.

На ѝросценијум се ѝојављује Неша са моѝором Сѝаје испод ѝрозора Бурине собе и звижди ѝреѝознаѝљив знак...

Бура ѝѝа ѝреко собе, а онда нагло сѝаје ѝре неѝо шѝо ће се ѝојавиѝи на ѝрозору; ѝрсѝима одбројава до десетѝ, удише ваздух и, као, лежерно ѝребацује ноѝе ѝреко рама ѝрозора – седа на симс са конзервом ѝива у једној и циѝаретѝом у другој руци... клаѝари ноѝама.

БУРА: Тао сине.

НЕСА: Здраво, шта има?

БУРА: Пројектујем “кућу снова”.

НЕСА: А, то...

БУРА: ’О’ш пиву?

НЕСА: Ц!

БУРА: Е јеби га. Боље да миришеш на пиву него на Версаће и Јацине гаће.

НЕСА: Немој да ме нервираш. Зашто сам ја овде?

БУРА: Тако... Дошо си да ме водиш у живот, а? Београд бај најт, манекенке, гузуље – музуље, секс, дрога и рокен – рол...

НЕСА: Дошао сам јер си хтела нешто важно да ми кажеш. Цео дан хоћеш нешто важно да ми кажеш; секретарица је пуна твојих порука, загушила си ми мобилни...

Бура надурено ћури. Неша нервозно вади из бисаѝа моѝора најлон кесу и баца је ка Бури.

НЕСША: Држи! Ово је твоје.

Ђура несјрејно хваћа, ошвару кесу, извлучи из ње оцејљени комад џанишалоу – ногавицу.

ЂУРА: Ово није моје. Шта је?

НЕСША: Ногавица.

ЂУРА: Твоја? Као, поцепала се јер ти је до колена?

НЕСША: Само те гледам. Како ти сереш!

ЂУРА: Добро. Чија је ово ногавица?

НЕСША: Обећао сам ти да ће да пиша низ ногавицу, пишао је.

ЂУРА: Е, Манијак?

(Ђуши ногавицу држећи је са два ѝрсја)

Јеб' те, стварно се упиш'о. Бљах!

(Баца ногавицу на Нешу. Неша екскувиру)

НЕСША: Зашто бацаш? То је сувенир.

ЂУРА: То? Знаш шта Нешко? Прошло ме, уопште ми више није важно.

НЕСША: Како ти није важно?! Цело вече сам зајеб'о јурећи Манијака, а теби није важно.

(Издире се на њу)

Бранка, шта ти је важно?!

ЂУРА: ... Да ли да се умијем или да се убијем...

(Гесџ, као да ће да скочи са ѝрозору)

НЕСША: *(Изнервиран)*

Е, јеби га...

Обоје дуго ћује...

ЂУРА: Јесмо ли нас двоје другови, или нисмо?

НЕСША: Па, јесмо другови, али само то и ништа више.

ЂУРА: ... Знаш, ја желим нешто да ти кажем.

НЕСША: Кажи.

ЂУРА: Ја... Ја сам одлучила да се променим... Да изменим свој изглед. Нико не зна. Ја идем да изменим себе. Ми-слим... Срање... Баш без везе причам, је л' да?

(Загледа се у Нешино лице)

Ма јок... Него, туцала сам се с неким безвезњаком. О Боже, што сам се без везе туцала, одвратно. И цео дан ми је без везе, и овај, грозно ми је, и онда сам морала неком да кажем, па сам се сетила тебе, па сам, ето, овај, желела то да ти кажем... Добро Нешко, ајде, идем ја... Ђао.

- НЕША: Еј! А јел важи онај договор за сутра?
- БУРА: Који договор? А – ха! Си! Нећу на екс, идем са тим, безвезњаком, што ме... ћао...
- НЕША: Еј, нећеш сад да одеш и да плачеш?
- БУРА: Нећу. Пила сам пиве. Ђао Нешо, идем да пишким!
- Ђура брзо несīаје са ѓрозора, ѓрибија се уз орман и ѓодрхїава... Неша дуђо ѓледа у ѓразан рам ѓрозора, ѓодиже са земље нођавицу и качи је на олук. Брзо ѓали моїор и одлази...*
- Ђура неїомично сїоји у мраку, чека да несїане шум моїора... Полако се ѓокрене, ѓрелази собу, качи нођом конзерву... Засїаје крај враїа Анине собе, ослушкује... Полако оїћвара враїа, улази у собу ѓрелази Ани која седи иза акваријума са мрїивачком ѓлавом и црном рибицом...*
- БУРА: Ана. Извини Ана. Опрости ми, молим те. Па нисам ја хтела, бре, била сам ко пас, бре, ѓубоморна, морала сам нешто да ти кажем. Нешто гадно да ти кажем!
- АНА: Немаш разлога да будеш ѓубоморна.
- БУРА: *(Пробућка нежно ѓрсїом ѓо акваријуму)*
Опет си врачала за мене, а? Па ти знаш да ја не верујем у све те твоје црне рибице и глупости. Нисам, бре, ја ѓубоморна на тебе, то, као на локалну вештицу.
- АНА: Па не разумем како си то ѓубоморна?! Ти знаш да твој отац и ја...
- БУРА: *(У ѓласу се осећа као да ће да заїлаче)*
Како, бре, Ана не схваташ? Губоморна сам на жену у теби. Мени нису мушкарци непријатељи. Моји зликовци су жене; лепше су, успешније и гледају ме са подсмехом или сажалењем... Погледај на шта личим. Тај носати кретен од мог оца није нашао за сходно ништа, бре, друго да ми остави, да репродукује, сем тог носа. Добро ми и овде
(Раздрљи кошуљу)
– длаке, све на сисама нису израсле! Идем, бре, да се баѓим са панчевачког моста.
- АНА: Ју! помери са с места! Немој!
- БУРА: *(Резиђнирано)*
На том техничком факултету, за све три године, није се нашао ни један сероња да ме поштено продрнда, да...
- АНА: Па то су ти другови.

- БУРА: Ма боли мене дупе за другарство.
- АНА: Млада си, здрава си, имаш времена.
- БУРА: Кад сам била мала, сви су говорили несрећна си, у пубертету си. Кад изађеш, све ће бити најбоље... А ја сам, Ана, веровала да ће све бити у најбољем, кад ја порастем, иако су сви на улици викали : Носоња? Носоња! А после, после порастеш, порасту ти сисе. И шта? Шта! Ископам тамо из рупе неког мангупа, шта? Па му се дам. Или, ми смо као ортаци, супер, пилуле, трава, и то... Све је, бре, Ана срање. Потпуно срање! И мушкарци су срање! Све је срање, срање, срање...
(Плаче. Ана покушава да је задрли)
Бежи, исцедила си из мене оно што нико не би, са оба ока си ми у души, бежи...
- АНА: Како ти оно кажеш?
(Певајући)
Кока – кола и осмех!
- БУРА: *(Брише надланицом сузе и смеје се)*
Ана, ти стварно понекад умеш да сереш, мед. Мајке ми.
- АНА: Трудим се.
- БУРА: *(Убада Ану њрсѝима голицајући је)*
Ти си један геније из Кеније, да знаш! Признај! Признај, вештице! Признај да ти се свиђа мој матори! Признај!
- АНА: Диван човек! Носат човек!
- Голицају се до изнемоћлосѝи...*

ЗАТАМЊЕЊЕ

ЧЕТВРТА СЛИКА

Ана, Родољуб, Ђура, Циџа, Келнерица, Јаца, Даца, Неша.

Кафић “Неша”. Сунчан дан. За шанком Циџа, служи сисајна Келнерица. Повремено пројирче Јаца и Даца, блесавећи се.

Дуж просценијума, наилазе Ана и Родољуб – Родољуб Ђурић; снажно, носајно, прејланулу и униформисано створење

РОДОЉУБ: Где је?

АНА: Рекла је да полазе из овог кафића, “Неша”...

РОДОЉУБ: Овде нема никога.

АНА: Нема, али доћи ће. Само што је изашла из куће.

РОДОЉУБ: Добро. Молим вас, није важно што сам у униформи, али бих желео да ми предате рапорт, званично... Бранка – шта, где, кад, како и зашто.!

АНА: Знате, Бранка је јако опседнута том екскурзијом. Мислим да ће то за њу јако – много да значи.

РОДОЉУБ: У ком смислу?

АНА: Па, мислим у смислу... жена – мушкарац.

РОДОЉУБ: А – ха. Мислите да ту може да дође до, неког, конкретног?...

(Гесī ирсїима за “конїакї”)

АНА: Да.

РОДОЉУБ: Контактa?

АНА: Не. Мислим, овај, да се учврсти другарство, да се продуби пријатељство, да се шири братство и јединство – сад то јединство више не важи, да упозна неког новог у Републици Српској, у Црној Гори.

РОДОЉУБ: Треба се дружити! Тачно, тачно !

АНА: Тачно.

РОДОЉУБ: Госпођо Ана, ја бих желео да се ви нађете Бранки при руци.

(Хваїа Ану за руку)

То вас моли један забринути отац.

АНА : Не треба да ме молите!

РОДОЉУБ: Ви знате да је моја Бранка расла без мајке.

АНА: Ни бриге немајте! Ви знате да ја од почетка, када сам вас угледала и упознала, нисам имала са Бранкицом однос као газдарица, већ као права мајка. Верујте ми, као права мајка
(*Сћавља руку на срце*)
откад се Бранка спрема на тај пут, мене овде...
(*Сћавља Родољубову руку на своје зруди*)
– овде... тако нешто притиска.

РОДОЉУБ: (*Покушавајући да извуче руку*)
Она је већ одрасла девојка!

АНА: Верујте, тако ми је... јао, осећам се слабо, Родољубе!
(*Пошћуно се припија уз Родољуба*)
... верујте, данас је тако тешко, наћи човека у кога се можеш поуздати... Човека, мушкарца... а ви сте, Родољубе, то.

Родољуб, прејлављен Аниним емоцијама, само шћо није љао у њих... Све љрекида нагли Ђурин долазак, искашљавање.

АНА И

РОДОЉУБ: (*Заћечени, у ѓлас*)
Здраво, Бранкице!

ЂУРА: Носати створе, казуј, откуд ти овде – ин флагранти?!

АНА: (*Као за себе*)
Јао, мени није добро.

РОДОЉУБ: Брано, душо... Твој тата је био забринут. Кад сам видео како су вечери хладне...

ЂУРА: Вашко официрска! Знам ја, све си ти ово смислио, само да ми напакостиш!

РОДОЉУБ: (*Ани*)
Видите шта ми ради?
(*Ђури*)
Брано, сине, треба да понесеш и топло ћебе.

ЂУРА: Тата, бре, не идем на фронт, идем на стручну екскурзију, на црногорско приморје.

РОДОЉУБ: Јесте, сад идеш на црногорско море, али, даће Бог, већ следеће године, кад ослободимо наше, српско приморје, ићи ћеш на српско море.

ЂУРА: Родољубе, теби је опет Србија преча од мене!

РОДОЉУБ: Брано сине, ти знаш да тебе тата воли, али ово не може овако да остане. Србија мора да се призове памети...

БУРА: Родољубе, молим те, не кењај... Јесмо ли се прошли пут посвађали због политике и твоје тврдоглавости?

РОДОЉУБ: Патриотизма, мојег.

БУРА: И нисмо говорили три месеца.

РОДОЉУБ: Нисмо.

БУРА: Хоћеш опет да не говоримо три месеца?

РОДОЉУБ: Нећу. Али...

БУРА: Нема али.

РОДОЉУБ: Хтео сам само да се изљубимо пре пута.

АНА: Јесте, Бранкице.

БУРА: *(Ани)*

Па би и ти да искористиш прилику, а?

(Ана се увеређено њовлачи)

... Их бре Родољубе, колики ти је нос, не може човек поштено да те изљуби!

Љуби ља са свих сїрана, уинаї Ани. Родољуб њокушава да задржи војничко достїојансїво.

РОДОЉУБ: Ма није ваљда?

БУРА: Је л' ти пораст'о бар сантиметар од прошле године?

РОДОЉУБ: Није! Није!

Чује се звук моїора, ѡурирање. Ђура се наљло одваја од Родољуба и ѡера ља од себе.

БУРА: Немој да ме брукаш, бежи од мене! Иди кући! Нећу да те Неша види!

РОДОЉУБ: Који Неша, какав Неша?

АНА: Њен друг, само друг.

РОДОЉУБ: Само друг?!

БУРА: Само друг, и ништа више.

РОДОЉУБ: А, ха, добро... Слушај, сине, тата је дошао само да те испрати

БУРА: Бежи бре од мене! Кога још уопште прате родитељи, овде?

РОДОЉУБ: Али ја тебе волим, сине.

У дну сцене се њојављује Неша са моїором.

БУРА: *(Гурајући Родољуба и Ану са сцене)*
 Родољубе, волим и ја тебе, али је време да твоја носина
 нестане са ове сцене. Хоћеш тотално да ме избрукаш!
 Као да сам ја мала дебилка коју морају да прате...

Ана вуче Родољуба показујући му мимиком да је боље да оду.

РОДОЉУБ: Сине, тата брине зато што је тата... Понеси ове јабуке.
(Гура јој велику кесу са јабукама у руке)

БУРА: Дај јабуке и ајд здраво!

РОДОЉУБ: Здраво...
(Одлазећи изгџуран, проишње се да боље осмотри Нешу)
 И јабуке су здраве! Сваки дан по једну...

БУРА: Уф, како ме овај човек гуши...

Ђура доијрчава до Неше.

БУРА: А, јеси вид'о?

Док ови одлазе, Ђура навалили демонсџрајивно да љуби Нешу.

НЕША: Шта ти је бре? Шта ти је?!

БУРА: За инат, нек мисли шта хоће, па ми уопште није гадно
 да те љубим. Баш си друг, мајке ми!

НЕША: Знам. Друг.

БУРА: Мој матори родитељ се појавио, као вампир. А ја се
 договорила са једним мојим туцачем да идемо на Зла-
 тибор уместо на ту јебену екскурзију, баш ми је било
 фрка.

НЕША: А – ха, да... Је л' могу ја нешто да ти помогнем?...

БУРА: Стварно си друг. Звекни ме мотором до... јебача. Си?

НЕША: Си...

Обоје дижу руке са сџиснуџиом џесницом. Тренуџиак џишине...

НЕША: Да свратим и ја на ту планину?

Ђура вади из кесе јабуку, баца је Нешу.

БУРА: Држи и смири се!

*Неша оџиуре јабуку о кошуљу, заџризе је. Ђура вади јабуку за себе,
 џледа је.*

БУРА: Адаме... је л' ми сад лично на прави јебачки пар, је л'
 да? Адам и Ева, пашће шева, а?

*Ђура зађризе јабуку. Неша не одђовара одмах, ѿолако жваће одђри-
зени комад јабуке.*

НЕША: Знаш, кад те овако слушам како кевћеш, неки пут ми
се чини да си преврнула све што носи панталоне... А
кад те овако погледам,
(Сћавља ѿрсѝе на уши)
кад те погледам без тона, онда ми изгледаш као права
мала лажљивица.

ЂУРА: Па, ти си изгледа постао видовит... Откуд знаш да сам,
невина?

НЕША: Ти ме зезаш?!

ЂУРА: А ти навали па провери.

НЕША: ... Слушај, пре него што, навалим, хтео бих да ти кажем
нешто озбиљно.

*Неша крене ѿолако рукама ка њеним раменима. Ђура ѓа нежно
удара ѿо ѿрсѝима.*

ЂУРА: Знаш, бре, колику рибу имам? Огромну!

НЕША: Је л' да? Е па ја имам исти толики...

ЂУРА: Знала сам да ћеш да се упецаш идиоте, да лупаш
глупости одмах. Ајмо бре! Хоћеш да ме возиш или
нећеш?

НЕША: Стварно хоћу да ти кажем нешто озбиљно.

ЂУРА: Ненаде, не треба мени туцање из милосрђа.

НЕША: Не разумем.

ЂУРА: Боље што не разумеш. Бар ћемо остати другови. Нај-
бољи другови.

*Ђура нађло скаче заузимајући караѝе ѿозу; одради једну каѝу
ѿрема Неши исѝушѝајући снажан "кјаји".*

ЂУРА: *(Изђовара срѝске речи као да су јајанске, брзо)*
Пица којама, ки – та ко салама!!!

*Неша најѿре усѝукне, а заѝим урла на њу ѿокушавајући да је
ухваѝи.*

НЕША: Бранка!

ЂУРА: *(Бранећи се)*
Ша, шта ти је?!

НЕША: Бранка!!

ЂУРА: Нешо, шта ти је? Пусте ме.

- НЕСША: Бранка!
- БУРА: Пусти ме! Ми смо само другови и ништа више.
(*Оћрѣне се*)
- НЕСША: Чекај, бре, носата! Је л' ти знаш уопште шта хоћеш?
- БУРА: Носата, а?
(*Почиње да ѓа удара њо ѓрудима лицу; ѓлас јој је као да ѓлаче*)
Шта тебе брига за мој нос! А? Шта је, бре, ленштино једна! Имаш мотор, а?
(*Јуре се око моћора*)
Отац ти купио мотор, отац ти купио кафић, отац ти наместио рибе!
- НЕСША: (*Обуздавајући јој руке*)
Какве рибе! Какве рибе! Какве рибе!! Које рибе?...
- БУРА: Оне две из бутика...
(*Са ѓола ѓласа*)
Сека Јаца, сека Даца, попиле по сто кураца.
- НЕСША: Те рибе немају везе са животом!
- БУРА: Немам ни ја никакве везе са твојим животом, будало једна!
- НЕСША: Бранка! Бранка! Погледај ме! Слушај, Бранка... Потпуно ми је јасно зашто овако причаш и јасно ми је шта хоћеш, и јасно ми је да то нема везе, бре! И јасно ми је зашто лажеш!... И јасно ми је да причаш овако, зато што немаш кеву.
- БУРА: Кеву, а? Будало једна! Ѓале нек' ти купи кеву!!
Ђура ѓоћћуно ѓобесни. Најћре шућћира Несу, ѓа моћор, ѓа обара моћор, а заћћим оћрчи ѓлачући и урлајући.
- БУРА: Нећу сажаљење!!!
Неша диже моћор, ѓали ѓа; јури је моћором... Несћају иза сцене
- НЕСША: (*Off*)
Чекај, бре Бранка! Бранка, Бранка, чекај!... Ѓуро!!
Чекај!!!

ЗАТАМЊЕЊЕ

 ПЕТА СЛИКА – диптих

Ђура, Дајч, Пија, Деки, Цица.

Део сцене је осветљен – болничка соба: Два кревета са њочкићима. На једном лежи Ђура покривена зеленкастим чаршаво до ѓрла. На другом седи Цица, нећремице ѓледа и ѓризе нокће. У осветљени круѓ улази докѓтор Дајч са маском ѓреко усѓа држећи у руци шѓрици са иѓлом... Ђура се махинално одмиче од иѓле...

ДАЈЧ: *(Кроз маску)*
Ви сте Ђурић Бранка?

ЂУРА: Да. А ти?

ДАЈЧ: *(Скидајући маску са усѓа)*
Што јес, јес, ја сам доктор сисотрес.

ЂУРА: Е, нема ѓутиш.

ДАЈЧ: Нема. Подигните руку, мали боц и све ће бити, у реду.

ЂУРА: *(Завлачећи се дубље ѓод чаршав)*
Јао, колика је!

ДАЈЧ: Шта се завлачиш под чаршав? Није зима.
(Наѓло скида чаршав са Ђуре)
Опа!

Ђура се сѓисла ѓод чаршавом, у једној руци држи јабучицу, нуди је докѓтору. Поред ње, на кревету, још ѓеић – шестī јабука.

ЂУРА: Хоћеш јабучицу?

ДАЈЧ: Ајде?!

ЂУРА: Узми јабучицу.

ДАЈЧ: Зашто се нисте скинули?!

ЂУРА: Јабучицу?

ДАЈЧ: *(Тријајући јабуку у недра)*
Сестро! Сестро Пија! Зашто пацијент није припремљен за операцију?! Сестро Пија!!

Уѓрчава Пија.

ДАЈЧ: *(Бесно)*
Шта сте радили до сада?

ПИЈА: Али, докторе Дајч, ја сам јој рекла да скине све са себе.

ДАЈЧ: А зашто није?

ПИЈА: Ево, сад ѓу ја. Девојко, будите ѓубазни и скините све са себе.

БУРА: Па што да скидам? Нећу да оперишем стомак, хоћу само да оперишем нос.

ПИЈА: Али, такав је пропис.

ДАЈЧ: Сестро Пија, ви не извршавате савесно своје радне обавезе.! Скините јој то... Цела екипа само чека на вас! Јебем ти матер.

ПИЈА: *(Помажући Бури да се скине)*
Ајде, пожурите, забога!

БУРА: Па добро, готово је... Гаће нећу да скидам!

ПИЈА: *(Очајна)*
Шта да радим са овим јабукама?

ДАЈЧ: Добро, добро, поједите их.

ПИЈА: А гаће?

ДАЈЧ: Пустите је, касније ћемо...
(Енергично Бури)
'Ајде, дајте леву руку, олабавите је, тако...
(На додир иџле на мишицу Бура забайрџа ноџама и исџушиџа џихи крик)
... Тако, биће у реду.

БУРА: Ааа, нећу да скинем гаће!

Гура докџору у руке џреосџале јабуке. Овај их баца иза себе и, изнервиран, виче:

ДАЈЧ: Сад ћеш да ми правиш питање ту од, гаћа! Због једног носа! Ја могу три, четири, пет носева, ако хоћеш... кад хоћеш да направим!

Хваџа кревеџ на џочковима, креће енерџично да их окреће у круџ, а заџим џа џура у мрак...

ДАЈЧ: Готово је!

БУРА: Докторе, направите ми леп нос.

ДАЈЧ: Хоћеш неку музику?

БУРА: Хоћу. Сексписсссс...
(Губи свесџ)

ДАЈЧ: *(Кроз зубе, џреџећи)*
Сестро Пија! Јеб...
(Разнежено)
– музику...

Несџају у мраку... Музика. Полако се освейџава џросџор целе сцене...

ДЕКИ : И бркове.

БУРА: Е, јеби га.

Тренуџак нелагодне пиџине... Бура седа на клуџу увлачећи дим из циџаретџе. Деки се као замислио, доџтера колиџа њоред ње... а заџџим лежерно набаџи руку џреко Буриноџ колена.

ДЕКИ: Буро, морам да ти објасним. Знаш... код нас влада један чудан обичај: Кад ти се неко свиџа, а ти га зезај, мислим то...

БУРА: Да. И чланови племена са Нове Гвинеје, они исто ТО, кад им се свиџа нека њихова саплеменуша, све је овако
(Показује на Декију)
– гуркају, шутирају, боцкају, уједају!

На реч “уједају” Деки се одмакне џлашећи се да не буде и уједен.

ДЕКИ: Види мала: Кад боље размислим, једна класична џубавна изјава изазива толико смеха да ми дође да цео живот ћутим и жене, само овако, вучем за руку.

БУРА: Не мислиш да смо изабрали мало блесаву тему за разговор? Боже...
(Гесџ као да је оџрџач џуши)

ДЕКИ: Не мислим. Знаш, једино шта би могао да те питам, шта си то оперисала?

БУРА: А, јеби га. Па, боља је прва тема.

ДЕКИ: А да причамо о сексу?

БУРА: Боже, што сам данас нешто нервозна! Све се, овако
(Маше оџрџачем)
– знојим. Нешто ме глава боли...

ДЕКИ: Да ћутимо о сексу?

БУРА: О, ја о тим стварима уопште не ћутим!

ДЕКИ: Ја ћу да ћутим, а ти причај о сексу.

БУРА: Што си досадан!

ДЕКИ: Не бих рекао. Ја сам упоран.

БУРА: У, што ме глава боли!

На џрозору болничке собе џојављује се Циџа; виче и маше рукама.

ЦИџА: Бранка! Бранка!

БУРА: Шта се дереш!

ЦИџА: Траже те у превџалишту, хитно!

БУРА: Па кажи да ћу одмах да дођем! Кажи да сам у клозету!

ЦИЦА: Добро! Како ти кажеш! Значи, кењаш!!

БУРА: Да, Кењам!

(Декију)

Појешће пичку од љубоморе.

ЦИЦА: И то ћу да му кажем, па ћу ти причати какво је лице направио!

Цица несīаје са ѓрозора.

БУРА: Ма ко их шиша! К’о да ја сад морам да трчим чим ме они зову. Је л’ тако?

ДЕКИ: Апсолутно. Више ценим блејиг – блејање него активност, само, знаш, доктор боље превија од сестре, мање боли.

БУРА: Кад је блејиг нек је блејиг: Деки, имам једну молбу за тебе.

ДЕКИ: Кажи

БУРА: Знаш, моја цимерка је страшно брбљива и она би ме потпуно продала. А ја бих хтела да изведем једну ствар са телефоном...

ДЕКИ: Ту сам.

БУРА: Па, знаш... Али морао би да, да ћутиш. Ако си спреман на доживотно ћутање?

ДЕКИ: Ћутаћу. И онако целог живота ћутим.

Поново се ѓојављује Цицина глава.

ЦИЦА: Бранка! Бранка! Брзо! Доктор је грозно љут!

БУРА: Ево сад ћу, “Цицо”! Одмах долазим, одмах!

ЦИЦА: ’Ајде!

БУРА: Дејане?

ДЕКИ: Молим.

БУРА: Ето. Видимо се, онда, вечерас?

ДЕКИ: Важи.

БУРА: Само ћути. Немој ником да кажеш, молим те, молим те!

ДЕКИ: Ћутаћу.

БУРА: Ајде ћао!

ДЕКИ: Ћао!

Последње “ћао” Деки је *пропраћено* *устијањем* из колица...

БУРА: Јебо те, колики си!

Музика. Запамћење. Ошамћење. Акцентант светила на болесничкој соби.

БОЛЕСНИЧКА СОБА: *Свуда јабуке. Цица лежи у кревету са вокменом на ушима, чииа неку ревију. Улеће Бура. Избија Цици ревију из руку.*

БУРА: Шта си бре напричала тамо, том доктору! Намерно, да ме одвојиш од Декија? Знаш ти, како је он мене намалтретирао, бре?!

ЦИЦА: Деки?

БУРА: Доктор.

Је л'? Рекла сам му само оно за клозет и кењ...

Бура скида вокмен са Цициних ушију. Виче на њу.

БУРА: Је ли богати? А шта ради овај вокмен? Знаш ли ти да су то моје слушалице, бре?... А ти све схваташ буквално, а?

ЦИЦА: Ја схватам онако како ми се каже!

БУРА: Немој! А кад бих ја теби рекла, скочи Цицо у бунар, би ли Цица скочила?

ЦИЦА: Не!

Бура скаче у кревет.

БУРА: А да једеш ти мало говна?

ЦИЦА: То бих теби препустила!

Цица љутишио набија Јасиук јесницама, седа у кревету ослањајући се на јасиук, демонстративно развлачи ревију испред свога лица, сјушиа је, бризе нокте.

Бура се иакође намениа. Славља ња скида вокмен са ушију, зледа према Цици. Назад и проговори.

БУРА: Је л' се ти сад љутиш, Цицо?

ЦИЦА: Не. Само не дозвољавам да ме вређаш.

БУРА: Ја сам, бре, нешто Цицо нервозна и...

ЦИЦА: Ти си се, изгледа, посвађала са целим светом.

БУРА: Откуд ти то сад, Цицо?

ЦИЦА: Па, прошло је већ пет дана од операције... А теби још нико није дошао у посету.

- БУРА: То!? Па је л' сам ти рекла... Сви они моји, сви су они у Лондону.
- ЦИЦА: А тетке? Тече? Друг... момак?
- БУРА: Ма све сам ја то, овако
(Гесѝ руком)
– растерала. Све живо.
- ЦИЦА: Немој да лажеш. Знам ја добро кад је некеме тешко.
- БУРА: (Гађа јабукама Цицу)
– Шта ти знаш, бре?!
- ЦИЦА: Ти си, изгледа, нешто гадно забрљала?
Обе заћуше. Лагано зашамњење...

Сцена је исѝа: Вече. Ходник. Проѝрче сесѝра Пија и др Дајч. Она бежи, он за њом, шѝиѝа је за задњицу. Улећу у собу за дежурне сесѝре. Заѝварају се враѝа за њима.

*Кроз ходник се шуњају Ђура и Деки. Долазе до дневноѝ боравка и ѝелефона на зиду. Преко ѝуѝа њих се види ѝразна соба ѝреви-
јалиѝиѝа и ѝелефон на сѝолу...*

- БУРА: Тихо. Јеси ли понео касетофон?... Пази сад. Ја телефонирам, ти пушташ музику
- ДЕКИ: Који ће ти, бре, све то?
- БУРА: Види, мој отац је неки јако конзервативан. Он не зна да сам ја овде. Он мисли да сам ја на екскурзији, на мору.
- ДЕКИ: Грозан ти ћале?
- БУРА: Па да! О, не, Деки! Он је мој очух. Али ако он мене откуца мојој мами, ја сам га потпуно угасила, потпуно.
- ДЕКИ: Чекај, је л' ти мене зезаш?
- БУРА: Ма, не, Деки! Деки, пази, имам идеју: Сипаћемо воду у лавабо, а ти ћеш онда да бућкаш рукама, па ће све да изгледа као да смо ми на мору... Је л' важи?
- ДЕКИ: Важи... Само нема чеп.
- БУРА: Какав чеп?
- ДЕКИ: Чеп за лавабо, чеп који не пропушта воду.
- БУРА: Скидај чарапу.
- ДЕКИ: Е? Зашто?
- БУРА: Хоћеш гаће?

- ДЕКИ: Па, ако ти...
(*Покрећ̄ као да ће скинутӣи з̄аће*)
- БУРА: (*Ударајући з̄а њо руци*)
Кретену, скини чарапу и запуши лавабо!
- ДЕКИ: Добро...
- БУРА: Знаш ли шта је најважније?
- ДЕКИ: (*Скидајући чарапу*)
Кажџ.
- БУРА: Да га урадимо, да поверује.
- ДЕКИ: Да се урадимо.
- БУРА: Не лупај. Јел пуниш воду?
- ДЕКИ: Пуним. Како ћемо ако Сисотрес истрчи?
- БУРА: Ђути! И сарађуј. То је за добробит целокупне галаксије...
- Ђура окреће бројчаник...*
- БУРА: (*Гласним шайајом*)
Пази, пази, Деки, почиње. Молим те погледај, Сисотрес ако се појави. Повремено погледај.
- БУРА: Хало, тата! Тата! Где си, тата? Код Ане?! Срам те било! Тата, слушај ме пажљиво, еј! Имам мало времена за разговор. Знаш, једва сам добила везу. Кад се веза прекине и ја ћу одмах да прекинем, нећу поново да те зовем, буди кратак, како си?
(*Поклаја̄ руком микрофон, обраћа се Декију*)
Ајде брзо! Бућкај воду, бућкај воду!...
(*Деки бућка*)
... Тата! Хало, слушај...
(*Окреће слушалицу ка касетофону и бућкању воде*)
Овде је дивно! Море је фантастично! Музика је страшна. Тата, иза мене тераса, све млади људи! Они плешу, ја плешем са њима, фантастично!... Таласи? Ноћ је, дува југо, велики су таласи, много су велики таласи... Нећу да се купам! Наравно да нећу да се купам кад су велики таласи!... Ко бре уњка? А теби што је нос пун слина па то чујем чак овде... Ма, кад дођем кући, има да те истучем што се ниси чувао! Срам те било! Нашо мене да прекореваш! Јабуке? Јабуке су отишле свих пет кила.
(*Декију*)

Утишај мало...

(У слушалицу)

Јабучице су су отишле, свих десет кила! Моји другови, сви, тебе обожавају. Мајора Ђурића – Мичурина, овде сви знају! Ево, Деки ће сад све да ти каже... Само нешто крчи ова линија, тата! Крчи линија! Ајде, Деки, ајде брзо!

ДЕКИ: *(Најѝран да ѝреузме слушалицу)*

Добро вече господине... Сви смо здрави и болесни.

ЂУРА: Нисмо болесни!

ДЕКИ: Сви смо...

ЂУРА: Нисмо болесни!

ДЕКИ: Сви смо, здрави смо... Јесте, јабукe и крушке смо, витамини смо, све смо појели

ЂУРА: Јабучице, јабучице!

ДЕКИ: Све смо појели, здрави смо.

ЂУРА: *(Декију)*

Одлично.

(Преузима слушалицу)

Тата, јеси ли чуо? Деки је диван. Он се мени свиђа! Нећемо да претерамо! Него, овде веза нешто крчи! Тата, море је дивно, музика је дивна, ја те много волим! Ајде, ћао тата! Нећу више да те зовем! Крчи, крчи, грозно крчи!

Ђура удара ѝрсѝом ѝо ѝасѝѝеру ѝрекидајући везу. Из сесѝринске собе се чује кикойшање Пије...

ЂУРА: *(Декију)*

Био си одличан.

ДЕКИ: Хвала, хвала ти што су ми се руке смрзле у овој хладној води.

ЂУРА: Еј, не мораш више да бућкаш. А јој боже што си био шашав! Тако си био симпатичан да си заслужио да те пољубим...

(Покушава да ља ухвати за ѝодвезану браду)

Само се бринем због те твоје повређене брадице...

ДЕКИ: А да ја покушам тебе? Само се, овако се окрени...

Деки је намешѝа; ѝокушавају да ускладе додир а да не ѝовреде оѝерисану браду и нос... Ђура је зинула као сом очекујући ѝољубац... Коначно Деки усѝева да изведе ѝољубац. Пољубац ѝраје. Чује се

само оијежано дисање – шишићање. Ђура се извучи из загрљаја неждодујући.

ЂУРА: Деки, немој! Деки, нисмо се договорили са језиком.

ДЕКИ: Мислим, нисам хтео. Спонтано је било.

ЂУРА: Добро, немој сад да се љутиш на мене.

ДЕКИ: Не, не љутим се на тебе. Ево, мислим... ајде да пробамо поново.

ЂУРА: Ајде.
(Намешћа се, поново зинувши као сом)

ДЕКИ: Чекај, неки други штос...

ЂУРА: Ајде...

Дуго се љубе. Ђура нежно одгурне Декија од себе. Оишре усне надланицом.

ЂУРА: Опет си с језиком, Деки...

Заиамњење – Оишамњење.

Светлосћ рефлексора полако осветљава болесничку собу. Видимо Цицу која ослашукје звуке из ходника. Кад чује кораке, покрива се и прави се да спава. Ђура улази у собу, гледа у заспалу Цицу. Шерейски се клибери. Гужва рукама огрџача на грудима; заврће џканину иако да изгледа као да је неко сву изгужвао...

ЂУРА: (Дрмајући Цицу)
Циле! Циле! Је л' спаваш, Циле?

ЦИЦА: (Надурено)
Изгледа да спавам. Где си скитала?

ЂУРА: Бог те мазо сиром по дупету! Знаш оног фрајера, онај спортиста, кошаркаш, звездаш из подмлатка, онај што је поломио вилицу, страшан фрајер, ти га зовеш Смердоје а ја мистер Твентифајф. Изгледа да сам га мазнула!

ЦИЦА: Е?

ЂУРА: Изгледа да сам га мазнула. Само не знам Циле је л' сам ја њега или он мене, али мислим да сам га мазнула.

ЦИЦА: Измишљаш.

ЂУРА: Мајке ми. Ево погледај, сва сам, бре, изгужвана. Извато ме по целом телу, бре! По целом телу ме извато, крилица су ми овлажила.

- ЦИЦА: И, је л' те?
- БУРА: Само на то мислиш! Ма јок, бре, Циле, само ме љубио са језиком...
- ЦИЦА: Како? Како те љубио?
- БУРА: Ништа нисам видела, ал' сам осетила. Знаш, Циле, увек затворим очи кад се нешто важно дешава у мом љубавном животу; жмурим ко сом кад се љубим. Али, умем ја и да гледам! Умем, Циле! Да ти знаш како има дивне очи, па дуге трепавице – морске пијавице, зуби – два низа бисера... Једва чекам да скине маску, знаш, да му видим цело лице. А ја, прво мислила, Циле, да је он један од оних, знаш, ударених мушкараца. Ови овде што долазе да оперишу лице, па скидају са дупета и зашивају на образе да би изгледали што мужевније, знаш. Али није! Срећнице, он је спортиста, поломио је вилицу на утакмици за некакав, похал, бокал, лавор, јебем ли га шта... А за мушкараца уопште није битно да је леп, је л' да? Он може да буде и ружан, само да нема мали нос...
- ЦИЦА: *(Посјано)*
Изгледа да је нешто озбиљно, а?
- БУРА: Озбиљно, бре, Цицо, најозбиљније. Само се много бринем... Знаш, кад ја скинем моју маску, можда сам ја и даље одвратна. Можда му се не свидим. А можда да оставим моју маску све док се он потпуно у мене не заљуби. А, шта ти мислиш о томе, Циле?... Циле?! Је л' спаваш, Циле? Циле! Срање, Циле спаваш.

ЗАТАМЊЕЊЕ

ШЕСТА СЛИКА

Циџа, Келенерица, Неша, Јаца, Даца, Ана, Родољуб.

Кафић “Неша”, вече.

Циџа мућка кокџел, Сисаџа келнерица се ослонила на шанк, исџурила џруди, џуши. Преко џросценијума џролази Неша на моџору, у сендвичу између Јаце и Даце. Даца му држи мобилни крај уха... Заусџавља моџор.

НЕСА: *(У мобилни)*

Ма, нема проблема, бре, нема проблема. Не мораш да објашњаваш где си и ко те туца. Шта? Па знам да си са њим!... Нећу да те провалим! Нормално да нећу да те провалим... Правићу се да ништа не знам... Ајд', ђао.

ЈАЦА: *(Развлачећи)*

Јеб'те, ко је?

НЕСА: ... Ђура.

ДАЦА: Онај опичени носингер?

НЕСА: Не кењај. Мала је потпуно кул.

ДАЦА: Браниш је?

НЕСА: Не. Само кажем да је у реду.

ЈАЦА: А што она прича свашта о нама?

НЕСА: Шта, шта прича?!

ЈАЦА: Па то...

НЕСА: *(Изнервиран)*

Шта? То!!!

ЈАЦА: То! “Сека Јаца, сека Даца, попише по сто кураца”.

НЕСА: А, то. Истина је.

ДАЦА: *(Полуди)*

Шта је истина?! Шта је истина?!

НЕСА: Па то, да прича вицеце на ваш рачун. Духовито.

ДАЦА: Шта кажеш? Духовито. Једи, говна.

ЈАЦА И

ДАЦА: *(У џлас)*

Једи говна!!

Обе скачу са моџора, избебецају Нешу џесницама и одлазе ударајући шџиклама...

Неша, смејући се оном ишѝа ља је снашло, ѝолако одвози моѝор у део сцене која ѝредсѝавља буѝиик...

У кафић улазе Родољуб и Ана. Ана води за Руку Родољуба. Ана ѝрѝиш ѝреко рамена велику кожну ѝорбу

РОДОЉУБ: Госпођо Ана, због чега сте ме довели овде? Је л' Бранка овде залази, у ову јазбину?
(Сумњичаво љледа око себе, ѝољлед му засѝаје на келнерици)

АНА: Да, овде се скупљају млади, омладина. Сећате се, били смо овде по дану, када је Бранкица отишла на екскурзију...
(Родољуб не скида ѝољлед са келнерициних љруди)
Молим вас седите, власник овог кафића је Бранкицин друг Неша.

РОДОЉУБ: Знам га, "само друг и ништа више". Добар и поштен момак, гледа у очи кад прича?

АНА: Хоћете нешто да попијете?

РОДОЉУБ: Неђу. Зашто?

АНА: Можда не би било лоше да нешто, кратко...?

РОДОЉУБ: Бранка?

АНА: *(Ђуѝке обара љлаву)*

РОДОЉУБ: Тек сад ми не треба пиће...

АНА: *(Вадећи из ѝорбе разљледници)*
Шта је, ту је, господине Ђурићу, морате бити храбри...

Ана даје Родољубу разљледницу. Овај је дуљо љледа, окреће...

РОДОЉУБ: Не разумем. пре неки дан сам разговарао са њом, телефоном. Тачно знам, из Будве. Лепо сам чуо таласе, музику. Нисам луд!

АНА: Ево, погледајте још једном ову разгледницу. Адресирано – Бранка Ђурић – Ђура...

РОДОЉУБ: Шта, Ђура. Који Ђура?

АНА: Бранку на факултету зову... Нисте знали? Ђура.

РОДОЉУБ: Свашта. Поред тако лепог имена Бранка, они... свашта.

АНА: Баш свашта. Погледајте шта пишу – "Поздрављамо нашу драгу колегиницу са плавог Јадрана, и жао нам је што није са нама.

РОДОЉУБ: То је забуна. Ту нешто фали.

АНА: Не знам шта фали. Али, ја сам питала на факултету, и они су ми рекли да Бранка није уплатила новац за екскурзију.

РОДОЉУБ: Ма, сигуран сам да је нека забуна.

АНА: Да није киднапована?

РОДОЉУБ: Шта вам је, жено? Какво киднаповање! То се не дешава обичним људима, поштеним и честитим, који живе само од свога рада. Само без панике.

АНА: Јесте, само без панике.

РОДОЉУБ: Јесте. Без панике. Дајте ми ту разгледницу, мора нешто да није ту...

Родољуб проручава разгледницу, њешико дише. Ана њакође држи разгледницу за један крај. Главе им се додирну, а онда, као да их дрмне стируја, расјављају их.

РОДОЉУБ: Шта мислите, да ја ствар предам полицији или да објаве Бранкину слику у новинама?

АНА: Можда је прерано.

РОДОЉУБ: Кад је живот у питању, ништа није прерано.

АНА: Мислите да је живот... угрожен?

РОДОЉУБ: Не мислим, и не смем да мислим. Ана, ја не знам шта да радим, осећам се беспомоћно!

АНА: Ако има правде и добрих људи, све ће добро да се сврши.

(Хвајћа га за руке)

Ја сам вам, ту.

(Шајајћом)

Ту сам.

РОДОЉУБ: Ана, јесам ли ја лош отац? Искрено, јесам ли?

АНА: Родољубе, како вам је то уопште пало на памет? Ви сте предиван човек. Таквог оца би свако дете пожелело, свака мајка!...

(Вади из њорбе њермос)

Ево, припремила сам теј од нане, одличан је за нервозу стомака.

Ана одирафљује чашу са њермоса и сија чај.

РОДОЉУБ: Ана, нисам паметан, нисам. Шта да радим, где да тражим своје дете?

АНА: *(Дуже шољу и ђиноси му је уснама)*
Узмите мало чаја... Тако...

Брише му усне марамицом; све њодсећа на храњење малоџ деџеџа.

АНА: *(Келнерици)*
Девојко, молим вас једну чашу и шећер!

РОДОЉУБ: *(Цокне)*
Баш сте погодили како ја волим.

АНА: *(Скидајући му сако)*
Скините сако и опустите се.

РОДОЉУБ: Како да се опустим?! Ја се осећам беспомоћним. Да, беспомоћним!

АНА: Само се ви опустите, а ја ћу остало. Измасираћу вам врат, циркулација крви помаже да мозак боље ради.

РОДОЉУБ: Немојте, није згодно, нисмо сами, мислим, шта ће људи...

АНА: Али, молим вас, нисмо деца.

РОДОЉУБ: Голицате ме.

АНА: Само се ви опустите, тако... да вам скинем ципеле...

РОДОЉУБ: Не. Сам ћу. Ја то ногама, никада не развезујем пертле.

АНА: Само се ви опустите, живци су вам тако пренатегнути...

РОДОЉУБ: *(Зайћварајући очи)*
Ја то ногама... То... то је добро... Ана, ја морам да верујем да ће се све добро, свршити... тако...

До сџола долази сисаџа Келнерица, ћућке осџавља чашу и шећер, оџме јој се једно "Ха", окреће задњицу и, намерно њишући куковима, џолако одлази.

АНА: *(Више за себе)*
Боже, какве вулгарне сисе.

РОДОЉУБ: *(Прене се)*
Какве сисе?

АНА: Сви се, кажем, сви се бринемо. Сигурно се и Неша брине. Боже, што га нема.

РОДОЉУБ: Чекаћемо га док не дође.

АНА: Док не дође.

РОДОЉУБ: Ја сам Бранкицу са њим последњи пут видео, када је пошла од мене на екскурзију и захтеваћу да ми је он, лично, врати...

АНА: Ено га!

Неша излази из буџика. Родољуб скаче из сиволице.

РОДОЉУБ: Ено га! Нешо! Нешо!

НЕША: Ми се знамо? Мислим, знамо се а нисмо се упознали.

РОДОЉУБ: *(Тврдо)*
Знамо се.

НЕША: Ја сам Неша, Ђу, Бранким друг.

РОДОЉУБ: Родољуб, Ђу, Бранкицин отац.

НЕША: *(Рукујући се)*
Драго ми је.

РОДОЉУБ: Мени није драго. Јеси ли чуо?

НЕША: ... Јесам.

РОДОЉУБ: Морамо да је нађемо.

НЕША: Морамо.

РОДОЉУБ: Шта мислиш, где је, са ким, и зашто?

НЕША: Појма немам. Само знам да ми се јавила данас и рекла да не бринемо.

РОДОЉУБ: Теби се јавила? Мени није!

НЕША: Јесте, и да не брин...

РОДОЉУБ: Како, бре, да не бринемо, јеси ли ти нормалан?

НЕША: Зашто? Она је одрасла, паметна, свој човек. Ваљда зна шта ради.

АНА: Јесте, зна.

РОДОЉУБ: Појма она нема! Појма ви немате! Ја осећам да морамо да је тражимо.

НЕША: А где?

АНА: Јесте, где?

РОДОЉУБ: Не врдај. Ти знаш где се креће омладина, полусвет, некакви уметници, дрогирани, и то што се сада зове европска култура.

НЕСА: Ма откуд знам, мајоре; журеви, диско клубови, кафане, кафићи, јавњаци, откуд знам.

РОДОЉУБ: То. То! Ајдемо!

АНА: Ајдемо!

НЕСА: Станите. Не можете тек тако да идете, грлом, па у...

АНА: Јагоде!

НЕСА: Боље вам је да останете овде. Овде сви долазе. Питаћемо, тражићемо ко зна, ако треба, платићемо...

АНА: Детектива?

НЕСА: Ма не. Платићемо људима пиће и попричати... Овде долазе пинкери...

РОДОЉУБ: Шта су они, ти пинкери, нека банда?

НЕСА: Мајоре, не могу сад да вам објашњавам, ону су фан једне радио станице... нема везе, кад дођу, питаћемо их...

НЕСА: Циго, кад долазе пинкери?

ЦИГА: После поноћи!

РОДОЉУБ: Шта после поноћи?

НЕСА: Тад долазе.

РОДОЉУБ: Вампири. Само вампири долазе после поноћи! Мајку им... јао!

Хваћа се за срце, седа у столицу. Ана му масира груди. Он јој оћклања руке.

АНА: Нешо, учините нешто! Кратко и жестоко!

НЕСА: *(Келнерици)*
Цаки! Донеси два бурбона, дупла!

КЕЛНЕРИЦА: Одмах!
(Келнерица доћрчава са чашама бурбона. Сисе и гүзови се разлейели)

НЕСА: Дајте му да попије.

Келнерица ћрилази Родољубу с леђа; зваљује му своје оћромне сисе око врати и ћриноси му чашу усћима.

АНА: Рекла сам, кратко и жестоко, а не то... Боже какве непристојне груди...

Родољуб је дошао к себи. Келнерица је, уз једно "ћих" ћрема Ани, оћшила.

- НЕСА: Јел сад боље?
- РОДОЉУБ: Боље, монога, много боље...
(*Трља руком врати и љледа за сисама које одлазе*)
- НЕСА: Мајоре, имате ли неку Бранкину фотографију код себе?
- РОДОЉУБ: Наравно да имам! Већ двадесет година носим ја ову слику... Погледај, татина мала пионирка, овом заставицом маше према свечаној ложи, а одмахује јој маршал Тито, са најужим руководством! Дан младости, Титов рођендан, осамдесет и осми.
- НЕСА: Мајоре, ту Бранкица има свега четири године.
- РОДОЉУБ: Јесте, али изгледа као да је већ пошла у школу, зато сам јој везао црвену мараму око врата и, титовка.
- НЕСА: Хтео сам да кажем, потребна нам је Бранкина фотографија из овога времена. Разумете? Да можемо да је покажемо, можда ће је неко препознати и сетити се где је видео.
- АНА: Имам ја! Понела сам ону са последњег летовања. Хтела је да је баци јер на њој изгледа као сврачак, са кљуном... и бачила је, а ја сам је кришом узела из ђубрета и сачувала... Тако ми је на овој слици изгледала тужно и напуштено, баш као покисли сврачак.
- РОДОЉУБ: (*Пријиска љрсјима очи*)
Ја сам крив... ја сам крив.
- АНА: Родољубе, ви плачете.
- РОДОЉУБ: ... Ана, Нешо, ја сам крив што моје дете изгледа као, мали, покисли сврачак... Ја нисам био отац, био сам неспособан да нађем неку нову мајку за моје дете. Боже, шта сам јој урадио!
- НЕСА: Мајоре, сигуран сам да је Бранка жива и здрава, и да ћемо се сви слатко смејати кад нам буде објаснила свој привремени нестанак.
- РОДОЉУБ: (*Узбиљивиши се нагло, хватају Нешу за крагну*)
Шта причаш!? Није Бранка игла па да тек тако нестане! Ја сам видео да је са тобом отишла кад је кренула на екскурзију, хоћу да знам где је! И шта је са њом.
- НЕСА: Мајоре, кунем вам се да је све у реду!

РОДОЉУБ: Ако је све у реду, зашто хоћеш да је тражимо?

НЕСА: Нећу ја. Ви хоћете.

РОДОЉУБ: Хоћу. Ко зна са каквим се гилиптером смуца!... Дајте ми ту фотографију!

НЕСА

И АНА: Где ће те?

РОДОЉУБ: Немам појма. Идем у ноћ! Какви су то Срби који излазе тек после поноћи, вампири!

АНА: Тамна је ноћ, Родољубе!

РОДОЉУБ: Још је тамније у моме срцу! Нешо, јебо те Бог, пали тај мотор! Где ја живим? Ово није Србија!

НЕСА: Европа, Европа генерале.

Неша и Родољуб седају на мојтор и одлазе. Ана маше за њима.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЕДМА СЛИКА – диптих

Ђура, Деки, Цица, Таса.

Сцена је подељена на два дела: Десно – болесничка соба Ђуре и Цице; Лево – дневна соба у Дејановом сџану.

Болесничка соба, вече: Цица лежи у кревету, као чисти Воц, а гледа преко њега... Ђура нервозно шета по соби, сваки час развезује оџришач испод које се види џрадска одећа – фармерке, кошуља.

ЦИЦА: Одакле ти одело?

ЂУРА: Мазнула сам га из гардеробе. Колико је сати?

ЦИЦА: Сати је... два до десет.

ЂУРА: Јао, ако не дође?

ЦИЦА: Можда се негде задржао.

ЂУРА: Рекао је да ће да дође у десет сати. Није у томе ствар, него нико не жели матору кокошку.

ЦИЦА: Није још све изгубљено, тек је десет.

ЂУРА: Немој, бре, Цицо да ми бајеш.

ЦИЦА: Бајала ја, не бајала, биће онако како он жели.

ЂУРА: Шта ти то сад значи?

ЦИЦА: Па, ваљда је тако згодан, млад фрајер, популаран кошаркаш, имао неку рибу пре тебе.

ЂУРА: Немој...

(Замахује руком према Цици као да ће је ошамарићи.)

ЦИЦА: Нема ништа на силу.

ЂУРА: Ко каже? Има бре да их бијем, све ћу да их бијем док га се не окану!

ЦИЦА: Мораћеш много да бијеш.

ЂУРА: Колико је сати?

ЦИЦА: Десет и пет.

ЂУРА: *(Нагло љуби енерџију)*

Неће да дође. Све је лагао, Циле. А што мени да продаје шећерну водицу? Што мене ништа неће...

Леже у кревету, навлачи прекривач до браде и зуре у џаваницу.

ЦИЦА: Зашто не одеш право у његов стан?

ЂУРА: *(Ђући)*

- ЦИЦА: Светосавска број шест, трећи спрат, стан тринаест...
- БУРА: Како знаш?
- ЦИЦА: Ја питала.
- БУРА: ... Ја сама нећу никада да идем.
- ЦИЦА: Због чега?
- БУРА: ... Нећу да изигравам будалу пред вратима.
- ЦИЦА: Не разумем, шта ти то значи, будала пред вратима?
- БУРА: То значи, ја звоним, звоним, звоним... а он унутра са неком другом и не отвара врата...
(Набија слушалице вокмена на уши)
- ЦИЦА: Нећеш?
- БУРА: *(Ћуџи)*
- ЦИЦА: Онда чекај...
- Чује се звиждук, џири џуџи за редом.*
- ЦИЦА: Неко звижди.
- БУРА: *(Ћуџи)*
- ЦИЦА: Чујеш ли, неко звижди.
- БУРА: *(Скидајући једну слушалицу)*
Шта кажеш? Ништа не чујем.
- Поново се чују звиждуци...*
- ЦИЦА: Ево га!
- БУРА: То је он! Дошао је. Да му махнем да силазим?
- ЦИЦА: ... Полако, пази да не испаднеш кроз прозор.
- БУРА: Цицо, ја журим. Ти намести јастук у мој кревет, тако да изгледа као да ја спавам, и ником ни реч.
- ЦИЦА: Кад се враћаш?
- БУРА: Стижем пре јутарње визите.
- ЦИЦА: Пази да те она вештица Пија не примети.
- БУРА: Хоћу... Шта је теби, зашто плачеш?
- ЦИЦА: Тако, радујем се.
- Ђура ѓрли Цицу, љубе се.*
- БУРА: Ђаос!
- ЦИЦА: Здраво и срећно... расплакала сам се безвезе, извини...

Ђура излази. Цица сипавља свој јасијук у Ђурин кревет, намешта и прекривач... узима цвет из вазице, сипавља га на Ђурин кревет, загледа се и почине да йонавља зиждук који смо ујраво чули...

Зайамњење – Ойамњење

Декијев сџан. Вече. Најуре се ойворе врайта сџана и свејлостй из ходника освейли велику дневну собу (као неки айеље), зайим Деки йали свејлостй у сџану. Видимо йраву швалерску јазбину са ко- жним йроседима, сйеро уређајима, баром, йрижушеним свејлом... Ђура ойрезно улази у сџан. Мойри на сваки Дејанов йокреј. Деки закључава врайта...

ЂУРА: А! Па, што закључаваш?

ДЕКИ: Чекај, нећу ваљда да оставим врата отворена? А?

ЂУРА: Ма, да. Швалерска јазбина.

ДЕКИ: Није. Али Бабина пећина. Кад кажем “микице”, и урадим рукама овако, одмах ће да се појаве мојих четрдесет другова, сви голи и спремни да те силују. А?

ЂУРА: Немој да се зезаш. Мени је увек непријатно кад се нађем први пут код неког у стану.

ДЕКИ: Што си се уплашила? Седи где хоћеш. Ево, можеш овде.

(Показује на кожни йросед)

Хоћеш да ти пустим неку музику? Сачекај, само мо- менат...

Деки йушија музику. Ђури је нелагодно, осврће се...

ЂУРА: А где ти је веца?

ДЕКИ: Шта кажеш?

ЂУРА: Клозет, где ти је?

ДЕКИ: Шта је, прпа, а? Ево овде, право ова врата.

Ђура улази у клозейт, йровирује кроз врайта.

ЂУРА: А што нема кључ овде?

ДЕКИ: Нећу ваљда да закључавам своје дупе?

ЂУРА: Еј! Немој да уђеш, молим те.

(Зайвара врайта од клозейта).

ДЕКИ: Нећу!

Како је Ђура ушла у клозетī и заїворила врїа, іако је Деки мало ослушнуо а онда, брзо іочео да размешїа јасїучиће іо іпроседу исїробавајући који му је іоложај најбољи. Смањује инїензиїетї свейла. Мирише се исїод іазуха. Прска сїрејом собу и себе исїод руку.

ДЕКИ: Је ли, овај, хоћеш ли да попијеш нешто?! Хоћеш да поједеш нешто?!

ЂУРА: *(Из клозетїа)*
Кафу, може!

ДЕКИ: Хоћеш нес кафу? Хоћеш турску кафу?

ЂУРА: *(Из клозетїа)*
Мешану!

ДЕКИ: *(За себе, іравећи ѓримасе)*
Ма је л' могуће?
(Коїа іо фиокама мрмљајући)
Куртон, кондом, презерватив... куртончина, балончина, јебачина...

Заїамњење – Оїамњење

Декијева соба. Ноћ. Свейло іриѓушено. Музика, іешко дисање и сїењање. На іпроседу се рву Ђура и Деки.

ЂУРА: Немој! Немој доле руку, молим те, немој.

ДЕКИ: Само мало... Веруј ми, опусти се... склони руке...

ЂУРА: Па, верујем ти, Дејане... али немој. Немој сада, молим те, немој... Не! Не!

Снажно одѓурне Декија рїїнувши ѓа ноћом. Деки іресне на іод... Тишина...

ЂУРА: ... Ти се сада љутиш?

ДЕКИ: Не, бесан сам.

ЂУРА: Па, ја, не могу... знаш.

ДЕКИ: Шта знам?

ЂУРА: Па, оно.

ДЕКИ: Шта, које оно?

ЂУРА : Срамота ме да кажем.

ДЕКИ: Шта, бре, изводиш ти, је ли?

ЂУРА: Па, ја сам девојка.

ДЕКИ: Шта ти то значи – ја сам девојка? Не, ја сам блесав онда.

БУРА: Па, кад ти кажем девојка, мислим на праву девојку, као пре рата.

ДЕКИ: ... Ово је фантастично! Сад нисам други јебач, него сам нулти... А?

БУРА: Дејане, ниси ми чак ни рекао... да ме волиш.

Дејан се хваћа за телефон, окреће бројеве...

ДЕКИ: Ово мора да се обнародује.

БУРА: Дејане! Шта то радиш?

Деки истовремено појачава звук на радио пријемнику, музику смењује глас водитеља Змодлија...

ЗМОДЛИ: *(Off)*
Ево, управо неко зове... Ало, ви сте на таласима.

ДЕКИ: Хало, је л' то летећи диск цокеј Змодли?

ЗМОДЛИ: *(Off)*
Еј, здраво стари друже.

ДЕКИ: Здраво Зоране, ја сам луд.

ЗМОДЛИ: *(Off)*
Сачекај, сачекај!

ДЕКИ: Па, или сам ја луд, или је ова девојка поред мене права девојка.

ЗМОДЛИ: *(Off)*
О, ово је храбро. Друже, идеш уживо.

ДЕКИ: Шта, ја сам у емисији, уживо? Наравно да јесам, чујем свој глас преко радија.

Бура покушава да прекине разговор опћимајући са са Декијем око слушалице.

ЗМОДЛИ: *(Off)*
Хајде, реци нам шта те мучи?

БУРА: Дејане!

ДЕКИ: Види, ова девојка поред мене има 22. године и тврди да је невина!

БУРА : Јебо те, идем да се бацам са панчевачког моста!
(Деки је шћипа)
Будало једна!!

Бура пресне Декију шамар и излази из собе...

ДЕКИ: Ето, имао си прилику да чујеш њен глас. Четврт века, а невино? Јел верујеш ти у то?

Затјамњење – Ојјамњење

Болесничка соба. У џами, Цица седи на кревету, гледа ка месецу и звиждука Декијев звиждук. Груне на врајѝа Бура; ѝали светло, љушке и намријѝено се скида, облачи ѝцици... Цица нејрекидно зури у њу. Бура ѝрође ѝоред ње са гримасом као да ова смрди... Бура се нађло окређе...

БУРА: Шта је? Шта зијаш?

ЦИЦА: ... Боже, само да ти се није нешто десило, да ти нису правили редаљку?

БУРА: Шта ти је то редаљка?

ЦИЦА: Кад се сви изређају на теби.

БУРА: Не лупај.

Бура нервозно насјавља са ѝријрема за сјаванье, ѝере зубе. Цица нејрекидно зури у њу.

ЦИЦА: Како је било?

БУРА: *(Љуѝа)*
Шта, бре, како је било?!

ЦИЦА: Па, ноћ!

БУРА: *(Бацајући са свој креветѝа цвейѝ)*
Шта је ово? Сјајно је било!

Бура се баца на креветѝ и окређе Цици и врајѝима леђа...

ЦИЦА: И? И?! Какав је?!

БУРА: Невероватан је! Седам пута без вађења!

ЦИЦА: Их!

БУРА: Кеве ми! И то два пута!

ЦИЦА: Зезаш.

БУРА: Тип је потпуно невероватан. Уствари, кад погледам са једне стране...

ЦИЦА: Како невероватан? У ком смислу?
(Показује раширеним рукама око ѝридесетѝак санѝи-метѝра, ѝа до ѝола метѝра)

БУРА: Циле, бре, олади мало! Лези и спавај, јебо те!

ЦИЦА: ... Како можеш да спаваш?

БУРА: *(Љуѝи)*

- ЦИЦА: Како можеш?
- БУРА: ... Не могу. Правићу се да спавам.
- ЦИЦА: Знам ја кад је неком тешко... Тога је код мене било...
- БУРА: Шта је, шта је код тебе било?!
- ЦИЦА: То. Погледај...
(*Сјаје не кревет̄ и задуже сјаваћицу*)
ја сам све оперисала, и бутине, и стомак и груди и уши, све... Мислиш да сам неспособна да нађем дечка? Нисам.
- БУРА: Верујем ти, ћути мало.
- ЦИЦА: Нећу да ћутим! Мислиш да само ти имаш право на љубав, имам и ја, и ја сам жена. Јесте, жена сам.

Седа на кревет̄ намес̄тивши се у једну од оних т̄иичних йоза заводљивица које нас гледају са насловних с̄ираница еројских часојиса.

- БУРА: Добро, реци ко је тај срећник, па да спавам.
- ЦИЦА: А, то би ти хтела, па да ми поквариш... седам пута без вађења, а?
- БУРА: Ти баш умеш да продужаваш разговор.
- ЦИЦА: Када је потребно, док се сви не обезнане.
- БУРА: Мислиш, потребно ми је?
- ЦИЦА: (*Ћути*)
- БУРА: Срање, ћутиш Циле... Доста ти је мојих лажи, а?... И мени... Умем ја да говорим и истину, само не звучи тако убедљиво као лаж. Знаш, као ја зовем истину? Купање Родољуба... А Родољуб је мој отац. Он и ја смо остали сами када сам ја имала само осам година. Курва је запалила са љубавником у Аустралију и никада ништа нисмо чули о њој. Родољуб је био очајан, а онда је схватио да сам и ја ту. Безуспешно је покушавао да ме упозна са неким новим кевама... Није имао шансе, љубоморна сам као скот. То је Родољуба, после десет година труда и стрпљења, коначно бацило у говна. Ухватио се за флашу и... једно вече, дође он кући... Видим, нема појма ни ко је, ни шта је, ни где је; толико се унередио од пића. Све на њему исповраћано и говњиво. нисам могла да га гледам. Одведем га у купатило, некако га свучем и убацам у каду. Налијем воду, шампон за купање, орибам га, испустим воду,

обришем, намиришем и, онако бебастог га поспем пудером. Ништа он не капира, не мрда из каде, говори неким бебећим гласом, тапше ручицама и тегли пишу... Запнем из све снаге, и некако га извучем из каде и сместим у кревет. Покријем га чаршавом, донесем из моје собе бејби лампу, ону што свира и баца слике по зидовима. Роћко се гицне ногицама и заспи... Ујутро уђем у његову собу да видим како му је. Он провирује испод чаршава, само гледа некако поред мене и ћути. Ђутим и ја. Већ је видео да је окупан, и не сме ништа да ме пита, не сме ни да ме гледа. Полако навлачи чаршав преко главе, и ја чујем, Родољуб плаче, плаче као дете. Чаршав на његовом лицу скроз мокар од суза... Гледам га и хоћу да умрем од туге. Два дана ме срце болело, кад се тад нисам убила, ваљда нећу ни сад... Родољуб никада више није попио ни кап, и никада ме ништа није питао о купању...

(Брише сузе)

Шта је, није лако са истином, а?

Цица јеца. Ђура је зајрли...

ЦИЦА: ... Пусти ме... ја сам говно... немој, нисам ја заслужила ни да ме погледаш а не... мој највећи проблем, у целом мом смрдљивом животу је био... шта да обучем су-трааааа!

Цица заурла од љача... Ђура је ѿеши, смирује, милује, љуби...

ЂУРА: Смири се Циле, све сам ја то само измислила... Нећу да се убијем, поготово не са панчевачког моста.

ЦИЦА: Ниси, знам да ниси, нико не може, нешто тако, да измисли о оцу... Ја и не знам ко ми је отац, никада га нисам видеала!

(Гуши се у јецајима)

ЂУРА: Шшш, пробудићеш доктора, сестре, болеснике и све, све Циле....Шшшш, хајде да спавамо, и сањамо, живот је и онако само један кратак сан... и ништа више...

ЗАТАМЊЕЊЕ

ОСМА СЛИКА – триптих

Ђура, Дајч, Пија, Ана, Родољуб, Цица, Деки, Неша.

Сцена је у мраку – истиа као у њрећој слици (Анин сѝан).

Просценијум – акценћовано снойом рефлекћора: Просћор симболизује амбуланћу. Једна сћолица и један сћочих са два ѝри инстћурменћиа за ѝромену завоја, завој и фласћер, оћледало. С једне сћиране сћочиха Ђура, са друће – Дајч.

ЂУРА: Звали сте ме.

ДАЈЧ: Време је да вас испратимо кући. Седи!

Ђура седа на роћациону сћоличицу. Дајч налива ѝреко хваћалке алкохол и ѝолако скида завој са Ђуриноћ носа...

ДАЈЧ: Е, сад ћемо да скинемо завој! Да видимо шта смо направили. После можеш да се погледаш у огледало...

Пред нама се указује ново Ђурино лице. Нема више великоћ носа. Докћор чистћи ѝуфером нос. Помери оћледало на флексибилном зћлобу ка Ђурином лицу...

ДАЈЧ: А, шта кажеш? Одлично! Гледај сад. Гледај. А?

ЂУРА: ... Нисам, баш, сигурна, да ми се свића. Немојте да се љутите на мене, ја сам мало нервозна па не могу да се радујем, али... Немам још никакав однос према свом новом лицу., мислим, тај ожиљак...

ДАЈЧ: Биће све, за седам дана биће све у реду, на свом месту. Ставићемо мали фластер, газу и тако, да се то не види, једно време, а?

Дајч крене руком да намесћи мали фласћер са ћазом. Ђура му заусћавља руку, дућо се ћледа у оћледалу...

ДАЈЧ: За недељу дана, ништа се неће приметити.

ЂУРА: *(Пуићјајући му руку)*
Ко ће дочекати.

ДАЈЧ: *(Сћављајући фласћер)*
Дечко.

ЂУРА: Ех!

ДАЈЧ: Нема “ех”, него, дечко за руку.

ЂУРА: Па, кад је тебе успео да мазне сисотрес, ваљда ћу и ја успети да се докопам неког, маторца.

ДАЈЧ: Два маторца. Не, мислио сам, два Дечка! Падам у искушење да ти закажем састанак.

- БУРА: Ех? Сад је стварно “ех”.
- ДАЈЧ: Боље немој да провераваш. Чувај се, и немој да једеш великом кашиком. Ајд!
- БУРА: ... Докторе, ја ипак морам да вас пољубим за, ово, и за она два дечка... а?
- ДАЈЧ: Може, али само у уста.
- БУРА: ... Нећете с језиком?
- ДАЈЧ: *(Љушишћо)*
Дете, шта ти пада на памет! Не видиш? Ја имам бркове.
- БУРА: Немојте да се љутите, наместите се... их, и ви жмурите...
- ДАЈЧ: Ту, право ту, хоћу да ме пољубиш...
- Дајч показује њрситом на усне, жмурећи. Ђура њолако сћушића њољубац на исћурене усне... Пољубац ѡраје. У ѡросћор свећла урањају најјре Пијине велике жруди... Ђура се одмакне од Дајча. Слика се ѡрећвара у слику сенки. Пукне шамар. Гаси се свећлосћ и ми из мрака чујем само урлик:*
- ДАЈЧ: Сестро Пија, јебем ти матер!!!

Заћамњене – Оћамњене

Музика... Полако се освейљава ѡросћор целе сцене... Анина и Ђурина соба у два нивоа, исћред башића (исћто као у ѡрећој слици). Рефлексћори акценћују збивање у Аниној соби...

Родољуб седи на сћолици за љуљање и јечи. Ана му масира враћ.

АНА: Само се ви опустите, ово је одлично за болове, ишијуци масажа, Јапан. Ишијуци.

РОДОЉУБ: *(Очајан)*
Како да се опустим? Моје девојчице нема, ко зна шта се... а ја сам немоћан, немоћан да јој помогнем. Ангажовао сам и војску и полицију, и ништа!

АНА: Смирите се господине Ђурићу. Зашто полицију?

РОДОЉУБ: Не могу Ана! Јао! Опет ме пробада у грудима, ишијуцајте мало лево.

АНА: Где? Полако.... Овде? Родољубе ?

РОДОЉУБ: Гуши ме! Ишијуц... то дете ће да ме убије, јао...

Родољуб жуби свесћ, млићаве руке му ударају о ѡд.

АНА: Родољубе, не напуштај ме!

Брзо му раскопчава кошуљу и њислања љаву уз жруди, послушкује...

АНА: Боже, Боже... Хвала ти Боже, срце му тако нормално куца. Па да, то је од ишијацу, уф, само се онесвестио. Шта да радим? Воде! Мало Воде! Не! Боље је да га ставим у кревет...

(Тихо)

Родољубе, пробудите се. Спава. Јао ал сте тешки, нека, нека одспава овде... Јак човек. Снажан човек...

(Гледа ља са љубављу)

Леп човек... Ево, ово је тренутак да га зачарам...

Осврће се око себе, њочиње да баје рукама изнад Родољубових жруди, засијане, брзо чујне њар длака са њежових њрса, дуне у њих и настави бајање...

АНА: Тридесет мушких длака, два неуспела брака, на моме даху, на његовом праху. Прст на прст, на чело крст, рука на руку, усна на усну, мука на муку. Тридесет мушких длака, два неуспела брака, кад се из сна прене волеће само мене...

Сиљаује длаке... Полако сијавља руку између Родољубових ноју.

АНА: Иш, ђаволе! Длака твоја, мушкост је само моја!... Ох ! О, хо, хо!

РОДОЉУБ: *(Будећи се)*

А, е? Ту!

АНА: Јел вам боље? Јел вам циркулација боље? Она ће да помогне да се дигне, тонус, она, само да ја... ах, како сте ви снажни, Родољубе...

Трља му руком жруди... Родољуб јој заусијавља руку послушкујући шумове који се чују...

РОДЉУБ: Чекајте! Нешто се чује ?

АНА: *(Чујкајући му длачице на жрудима)*

То вода крчи у цевима...

У њај њрен, као фурија, у собу улеће Бура; угледавши оца и Ану у деликајној њози, дрекне на Ану њоказујући карактеристични жесит руком исјод њојаса.

БУРА: Аууу тетка, ал ти оштра четка!

АНА: Није четка, циркулација...

И Ана и Родољуб се укоче као да су замрзнуџи, гледају у Бурино ново лице. Бура настаивља да сија њојрде.

БУРА: Шта је бре? Срам вас било, опет се ватате! А?

АНА: Брано, шта си то урадила са лицем?

- БУРА: Ново лице за све, па и за вас!
- РОДОЉУБ: Брано, сине, па ми смо те... Ко ти је то урадио?
- БУРА: Доктор Дајч, корективна хирургија, операција сурлитис. Жива сам здрава сам...
(Имитирајући њеваљку новоконџионованих народњака)
“Невина сам, па шта могу; кад не дижем лако ногу!”
- АНА: Важно је да си ти нама...
- РОДОЉУБ: А ми смо се толико бринули за тебе!
- БУРА: Охо, већ смо на ми! Стари љубавници, свеле љубичице! Знала сам да ће ова градска змија да те скува и прокува!
- АНА: Господине Ђурићу, ја ово, ја ово не могу, ја се гушим! Бранка, ако се не извини, ја ово не могу...
- БУРА: Добро, ево, Ана, нисам хтела, стварно нисам хтела. Али, пази, само да ти кажем: није фер што си га нагузила у међувремену!
- АНА: Боже! Ево ме, долазим!
- РОДОЉУБ: Ана!
- Ана пада у несвестī. Родољуб је раширио руке покушавајући да је ухвати... На враћима сџана одјекује енерџична звоњава. Ђура користи звоњаву да побегне. Ошвара враћа. На враћима Деки*
- БУРА: Деки, имамо леш!
- ДЕКИ: Какав леш?
- БУРА: Тамо.
- Деки јурне ка Аниној соби. Ђура користи ѓужву да несџане и сакрије се под кревет своје собе.*
- У Аниној соби:*
- ДЕКИ: “Трица”, леш!
- РОДОЉУБ: Није леш, она је у несвести!
- ДЕКИ: (Понавља)
Она је леш у несвести!
- Улеће Цица.*
- ЦИЦА: Трчала сам ко без душе. Где је Бранка?
- РОДОЉУБ: Била је ту, па је нестала.
- ЦИЦА: Хвала богу, већ сам се уплашила... Знате, кад смо се последњи пут виделе, помињала је неко самоубиство и панчевачки мост, и била је тако, несрећна.

ДЕКИ: Тачно. Она често помиње тај панчевачки мост. Кад год јој нешто није по вољи, она каже, идем, бре, да се бацим са панчевачког моста...

ЦИЦА: Не кењај, ти си се показао! Због тебе се сигурно не би убила.

Са њода залелече Ана... диже се.

АНА: Она хоће да се убије! Она хоће да се убије!...

РОДОЉУБ: Жено божија, говори!

АНА: Три дана пре него што је отишла на екскурзију, уствари нестала, имала сам са њом веома, веома мучан разговор... Тада ми је рекла, да јој је најбоље да се, баци, са, тог, панчевачког моста...

(Крикне)

Она хоће да се убије!

СВИ: Она хоће да се убије!!!

РОДОЉУБ: За мноме! Правац панчевачки мост!

Сви се сјуре кроз врати... Једино Ана заостјане на тренутиак, да баја изнад акваријума са црном рибицом... Исцирчава и Ана.

Затамњење – Ошатамњење

Простор Анине собе се затамни. Осветљава се Бурина соба. Дан. Бура се извлачи испод кревета. Тишина. Цвркути тишица. Бура њолако хода њо соби њосмајрајући сивари у новом светлу. Укључује музику. Сјаје испред огледала. Полако скида мали фласкер са носа, њудерише једва њриметине ожилке око носница. Задовољна је својим ликом у огледалу. Облачи белу хаљину. Први њути је видимо у хаљини. Она једном руком хваћа доњи руб хаљине, дружу диже у вис и, њо њакљу музику се окреће око себе. Лагана хаљина се шири и диже... Хармонију игре и музике прекида снажан звук мошора испод Буриног њрозора. Бура њолако њрилази ошвореном њрозору и њутике гледа у Нешу на мошору. Неша дуго гледа у Бурин њрофил урамљен рамом њрозора... Гаси мошор..

БУРА: Нешко. Нешко.

НЕША: Кога тражиш мала?

БУРА: *(Ћути)*

НЕША: Шта се догађа?

БУРА: *(Пружа једну руку кроз њрозор, ка Неши)*
'Ајдемо, Нешо.

НЕША: Хајдемо. Имаш неки план?

БУРА: Да. Са тобом.

НЕСА: (Ћуѝи, ѝоказује ѝрсѝом на себе).

ЋУРА: (Пружајући обе руке ка Неши)
Сад знам шта хоћу...

Неша се ѝење на седишѝе моѝора, сѝавља једну ноћу на исѝусѝи зида и ѝрихваѝа Ћурине руке. Трзај Нешиноѝ ѝела и Ћуриних руку, и обоје се наћу у заћрљају. Први ѝуѝи их видимо у ѝаковој сѝѝуацији. Пољубац дућо ѝраје... Ћура се одваја и креће ка кревету не исѝушѝајући Нешину руку. Обоје сѝоје изнад креветѝа и ћуѝе... Изненада, Неша вади душек из креветѝа и баца ћа на ѝод...

НЕСА: Не волим кад кревет шкрипи.

ЋУРА: ... Ни ја...

Неша ћуѝке додаје Ћури један крај чаршава. Обоје заѝежу чаршав ѝреко душека. Засѝају, ћледају у белину чаршава...

ЋУРА: ... Знаш, нисам замишљала да ће то да буде по дану... А ово је мој пројекат идеалне куће
(Показује велики црѝеж на искошеној ѝабли са ноћарима)
Кад ја будем имала породицу, кућа мора овако да изгледа... А јел ја сад причам глупости?...

Неша ћуѝке ѝрилази ѝрозорима и сѝушѝа ролетѝне. То ради ѝажљиво ѝрудећи се да не изазове неки ошѝирији шум. Сада је соба у ѝријатѝној ѝама. Тишина. Музика. Неша наћло скида одећу са себе и леже на душек. Ћура му окреће лећа ѝоћнуѝе ѕлаве.

НЕСА: Шта је сад?... Зар никада ниси видела голог...

ЋУРА: (Брзо)
Нисам знала да ћеш тако брзо... уствари, то је нормална брзина... Гаће нећу да скидам, да знаш.

НЕСА: Добро, не мораш.

Ћура хваѝа једном руком крај хаљине, диже друћу руку у вис, ѝодиже ћлаву...

ЋУРА: ... Па, Ћуро, крени...

Окреће се око себе ѝо ѝаќиу музике и, као девојчица, скида одећу бацајући је ѝо соби. Наћло сѝане крај креветѝа... Неша јој ѝружа руку, она је ѝрихваѝа и леже ѝоред ѝећа... Музика...

Заѝамњење – Ошамњење.

На ѝросценијуму, осветѝљени крућом светѝлосѝи, заћрљени у бризи за Бранком, сѝоје Ана и Родољуб. Мало даље, као да ћледају ѝреко оћраде мосѝа, сѝоје Цица уи Деки.

ЦИЦА: Не видим ништа. Вода је тако мирна и тиха...
 РОДОЉУБ: Осећам се тако глупо на овом мосту. Сине, опрости тати!... Ана, јесам ли ја лош отац? Како сам само поверовао да ће моја Бранкица да се, убије? Зар толико не познајем своју ћерку?

АНА: Нисте. Ви сте само један забринути отац, а и ја сам само једна забринута жена која воли Бранку као... Где год да је, нека је прати моја љубав.

РОДОЉУБ: Наша љубав, Ана, наша...

Родољуб и Ана се љедају, а зајим љубе.

Кад Цица и Деки ѿо виде; Цица навали на Декија...

Зајимњење – Ојимњење

Ђурина соба. Тама. Музика. Неша лежи. Ђура седи држећи чаршав ѿреко себе...

НЕСА: Зашто ми ниси рекла?

Дуђа ѿишина.

ЂУРА: Као да би веровао... Није ме ништа болело. Стварно ме није болело!... А је л' сам се ја сад нешто променила?... Толико ствари! Прво, све то са носем, мало сам нервозна па морам да причам... Па сад све то са тобом. А све ми изгледа као да се ништа није догодило и као да се ништа није није променило, само ме ту, ево ту, ту мало пече, и то је све... А, јесам ли се ја сад променила?....

НЕСА: *(Ујорно ћући)*

ЂУРА: Па шта је било сад, Нешко?

НЕСА: *(Седајући)*

Па, ништа... Сад си жена.

ЂУРА: Стварно? Пољуби ме онда као што љубиш оне своје... сека Јаца, сека Даца, попиле по... добро, ја сам само један...

НЕСА: *(Стављајући јој ѿрсѿ на усне)*

Шшш... Потпуно си пашава. Волим те!

Пољујцем ѿрекида саваку њену даљу изјаву... Музика... Чују се у даљини ѓласови, довикивање...

ЗАТАМЊЕЊЕ

АНА: *(Off)*

Ено га, Нешин мотор! Она је са њим!!!

Бѣбин доручак

*Позоришни комад за инфантилну
йублику и чѣири инфантилна ѓлумца*

ЛИЦА:

ГЛУМИЦА 1: Мама

ГЛУМИЦА 2: Девојка, Докторка

ГЛУМАЦ 1: Беба, Полицајац

ГЛУМАЦ 2: Момак, Отац

Зеленмаму и Зеленбебу играју грангињол лутке са
електронским гласовима

 ЗАВЕСА ЈЕ ЗАТВОРЕНА

Иза завесе – Сцена представља леињу ириезарију на мансарди неке зграде. Зидови су у сиаклу. Кроз њих се виде ЗВЕЗДЕ И МЕСЕЦ. Кров ириезарије је шакође сиаклен, са решеикасиом констирукцијом. У дубини, у средини, оиворена враиша која воде у ходник. Ходник води лево у сиаан, десно у иредсобље.

У иросиорији имамо: фоиелеу, двосед, ипросед, мали округли сиио, сииочић са ламииом. Лево је регал са великим враиима и двоје малих враиша, уз њега дечији креветиац. На иоду, код кревеца, једна женска шашина . На сииолу ителефон, оловка и укришеница. часоисци: два на двоседу, два на ипроседу, два иод двоседом, два на доњој иолици сииола. Под ламииом: иеиелара, цизаретие, уиалач, иежлица, кашичица. Лево чивилук. На њему висе шешир, кишобран и друа женска шашина.

Сцена 1.

ТРАЖЕЊЕ ФЛАШИЦЕ

ТОН : Музички моио – Оишвара се завеса. Свеили само сииона ламиа. Свемирски звук, надлеиање. (Музички моио у целосии)

СВЕТЛО – иреиераво зеленкасио. Прекида се кад Мајка и Девојка бану на сцену.

Улази Мајка носећи исииод једне мишице добро умоиану бебу, у дружој иорбешину. За њом иде Девојка – бибисийерка са две иуине иорбе и ири најлон кесе. Мајка итражи заишурену флашицу са млеком. Беба иишо кмечи са разласа.

МАЈКА: Страшно! Кад год се ја жури у позориште спрема се киша и та флашица нестане!
(Сиави иорбешину на сред враиша и иређе десно ван сцене)
(Off)
 Као да је у земљу пропала. Петнаест, не, тридесет и седам флашица је до сада нестало.
(Прелази кроз лево кроз ходник)
 Брдо флашица за млеко је просто напросто ишчезло.

ДЕВОЈКА: *(Жваће жваку. Дође до кревета и покаже руком ка кухињи)*

Јее. А јесте ли гледали у кухињи?

МАЈКА: *(Off)*

Побогу, девојко, па одакле ми сад долазимо?
(Ојейи креће десно и заустави се код девојке)
С Марса? Свашта. Ја журим, дете није доручковало, а она ме... Држи га.

Додаје дете и оде ван сцене десно. Девојка само шћо не исћусћи бебу.

ДЕВОЈКА: Ми смо само протрчали кроз кућу, зук.

(Седне на шросед. За себе)

Немогуће да још од јутрос није доручковало, тако се дере...

МАЈКА: *(Конечно улази у собу и претражује креветица)*

Наравно да смо протрчали кад ја журим. Јеси ли тражила флашицу у спаваћој соби?

ДЕВОЈКА: *(Помери дује)*

Уишшш.

МАЈКА: Јао, фризер неће да ме чека... Јеси ли гледала у другој соби?

ДЕВОЈКА: *(Помери дује назад)*

Уишшш.

МАЈКА: Јао, масер неће да ме чека... Јеси ли гледала у трећој соби?

ДЕВОЈКА: Уишшш.

МАЈКА: Јао, сауна неће да ме чека... А да није у салону?
Немој да уишкаш, све је заказано у минут – тачно...
Јао, колико је сати?

Девојка да би погледала на сачи окрене руку и Беба идне на шросед.

ДЕВОЈКА: Пет до пет. Зук!

МАЈКА: *(Приђе до Девојке и цујка ноћом)*

Знаш ли ти неке друге речи осим “зук” и “уишшш”?

ДЕВОЈКА: Знам. Јеее.

- МАЈКА: Јао, ала журим, а морам све ово још и мајци да однесем. Ево ти беба, и снађи се, флашицу, Бѣбин доручак пронађи како знаш и умеш! У, негде их има бар тридесет.
- ДЕВОЈКА: *(Премесити се на двосед)*
А шта ако се ушишки?
- МАЈКА: Ко сарма је умотана, нема ни кап да кане.
(Баца бебу у вис)
То мама своју бебицу умота као сармицу – пове-
зујем му ногице да не буду криве...
(Носи бебу Девојци)
Мој муж каже да су то сељачка посла, а уствари,
(Туйне јој бебу)
он је један обичан сељак и примитивац. Јуче је
дошао из Доњи Зунићи!
*(Прелази лево до ређала и оћвора га. Тражи гар-
деробу и облачи се)*
Знаш шта? Ако тај примитивац навали на врата, не
отварај, а ако провали држи бебу чврсто и не
пуштај је никако. Хоће дете да ми отме!
(Скоро се зајлаче)
Сунце мамино,
(Оћей узме дејше)
... развешће се твоја мамица и то судски, па ћемо ми
лепо, сами, да уживамо...
*(Кева сћоји иза сћолице. Девојка лисћа новине на
ћроседу окренућа леђима. Мајка дрекне, девојка
скочи)*
Шта ту стојиш, као дрво? Помози, видиш колико
ствари имам да понесем! Држи га.
*(Туйне оћей Девојци бебу и оде до ћрићљага. Не
може да се одлучи који ћрво да узме. Девојка
окрене сћолицу ћрема ћублици и лењо седа. Жваће
жваку)*
- ДЕВОЈКА: А ша ако се укакишки?
- МАЈКА: Твој нос ће да се укакишки. Како, кад није ни
доручковао.
- ДЕВОЈКА: Па одакле му толика снага да се дере као магарац.
- МАЈКА: *(Узима Бебу и мирише је)*
Моје чедо мирише на шебој и цикламу. Цветић
мамин, могу у вазну да га ставим.
(Сћавља га на сћо)
- ДЕВОЈКА: Смрдљевак.

- МАЈКА: Бурђевак...
(Загледа се у девојку која жваће)
Можеш ли ти да жваћеш и мислиш у исто време?
- ДЕВОЈКА: (Премешта се на двосед)
Уишшш, ал' ти је фора! Ја сам студенткиња књижевности, ако нисте знали.
- МАЈКА: У, јеее!
(Одлази њо кишобран)
Е, па и ја сам била студенткиња док нисам постала мајка.
- ДЕВОЈКА: У тридесет и осмој, зук.
Мајка долази до сѝола. Луѝи дршком кишобрана о сѝо.
- МАЈКА: У тридесет и шестој, девојко, у најбољим годинама.
Како се њомера ѝако њомера бебу ка ивици сѝола. Беба њада. Девојка је хваѝа.
- МАЈКА: Кад зрели родитељи праве децу онда се деца зрела и рађају. Ко зреле крушке саме падају мајкама у наручје. Како оно ти кажеш, уопс, зук, уишшш.
(Мајка размахнувши кишобраном њочисѝи Бебу са сѝола)
Девојка се баца, хваѝа је као безбол лоѝѝу.
- МАЈКА: Шта ћеш ту на поду, са мојим дететом? У колевку је стави. За бебу је колевка а не под.
- ДЕВОЈКА: (Увређено, на коленима ѝрилази ка кревету)
Госпођо ово је креветац.
(Сѝавља бебу у креветаци)
- МАЈКА: Добро, стави је у креветац Остави дете и помози, за бога. Видиш ли колико торби вучем?
(Товари сав ѝрѝљаѝ на девојку)
Јао! Ја сам већ закаснила. Стићи ћу на крај представе, таман да видим "Министарку" како псује. Брзо, брзо, где ми је шешир? Киша само што није пала.
- ДЕВОЈКА: Која киша? Небо ведро, бог те, уишшш!
- МАЈКА: Зар ниси слушала прогнозу? Где ми је шешир? Где ми је шешир?
- Исѝрчава из собе ѝридржавајући кишобраном шешир на љави. За њом, ѝосрћући њод ѝеретѝом ѝорби, излази девојка.*

Сцена 2.

ТОН – свемирски мојџо. Плач бебе. Свемир, слейџање, кораци ља љо-лако улазе Зелен – беба и Зелен – мама; Телефон, љлач, циликање, џелефон, љлач.

Зеленбеба џовори љишиџаво и у свакој речи користи џ само један самоџласник “и” који замењује све осџале самоџласнике.

СВЕТЛО – џрејераво зеленкасио.

ЗЕЛЕНБЕБА: Ки ти пличи?... Ки ти пличи?... Мили биби пличи изгибили гичи... Нимиј пличиш. Биби, нимиј пличиш. Зилинбиби тиби пиви, мили биби ни пличи. Зилинбиби пиви, мили биби спиви.

ЗЕЛЕНМАМА: Шта хоће моја слатка Зелен беба. Пиле мамино зелено.

ЗЕЛЕНБЕБА: Диј биби мили млики, види кики пличи.

ЗЕЛЕНМАМА: Не може. Пут до Марса је далек. Мораш да штедиш.

ЗЕЛЕНБЕБА: Милим ти.

ЗЕЛЕНМАМА: Не може.

Звони џелефон сумануџо. Марсовци, љрејлашени звуком џелефона, беже најоље.

ТОН – љлач Бебе са касеџофона !!!!

СВЕТЛО

Сцена 3.

МОМАК

ТОН: Нејрекидан љлач Бебе (са касеџофона).

Звони џелефон. Улази девојка, диже слушалицу. Беба све јаче љлаче. Девојка игнорише љлач љако шио слободно уво зајуши једним љрсиом. Све време вуче џелефон љо соби љражећи флашицу са млеком.

ДЕВОЈКА: Хало... А, ти си... Јао ш’о с’м се задихала. Ова жена је потпуно откачена, хаос!... Морала сам д’ јој вуцарам некакве торбе... Ма, ш’а свираш? Како сам

могла одмах д' ти се јавим к'д сам носила... Хеј, сине, овај кевандер ме потпуно бацио у савест. Не знам где су ми уши. Бебиџон вришти ко опозиција, потпуно сам одлепила. Цуцлу не могу д' нађем... Ш'а причаш, д' му дам мој палац?... Цуцлиша, немој д' ме нервираш, какав палац. Једва сам тебе одвика од тога а сад треба бебиџона д' научим, јее, који си ти крелац... Еј, шанеру, олади мало. Стварно ми је фрка. Бебац само што се није фраснуо. Зови ме после... Где си ти?... Како преко пута?... Дођи, кевандер само што је одгиљао... Хало... Хало... Халооо!

Сцена 4.

ТОН – Момак ујада – мојо крајки – љад. Касеџофон још љлаче.

И, још девојка није сјусџила слушалицу, иза њених леђа, као да је љао са неба, ускаче Момак.

МОМАК: Зукиии, бејби!

ДЕВОЈКА: Уишшш.! Кад пре?!

Крену у љољубац, али девојка одусџане.

ДЕВОЈКА: Ш'а хође, зуки бејби?

МОМАК: Цмок и кок.

ДЕВОЈКА: Може само мали цмок.

МОМАК: Мали цмок? Не, – велики цмок и још већи кок.

ДЕВОЈКА: Мали цмокић!

МОМАК: Велики цмокић!

ДЕВОЈКА: Мали цмокић!

МОМАК: Велики цмокић и крке коке кокић!

ДЕВОЈКА: Добро, ајде...

Крену у љољубац, она окрене љлаву и он је љољуби у образ.

ДЕВОЈКА: Мали цмокић.

МОМАК: Уишшш.

ТОН – Гласни љољуйци из озвучења мешају се са љлачом бебе.

Измењају неколико ѿлоубаца. Почне девојка. Момку смеѿа ѿлач бебе. Заѿуше једно дружом уши.

ТОН – ѿаси касѿѿофон!!!

Крену у ѿлоубац, и ѿшаман да се ѿлоубе...

ТОН – свемирски моѿо. Плач бебе. Свемир, слеѿање, кораѿи...

Сцена 5.

СВЕМИРЦИ

Иза ѿихових леђа у собу ѿолако улази Зеленбеба носеѿи зелену флашицу у зубима. Флашица свеѿѿи зеленом свеѿѿлоићу... Како зелена свеѿѿлосѿѿ обасја ѿросѿѿорију, ѿако се Девојка и Момак, разрођачених очију, укоче у ѿокреѿу... Зеленбеба ѿрилази кревецу, ѿеѿа беби и даје јој флашицу... Беба се не види, заклоњена је ођрадом кревеца.

СВЕТЛО – ѿреѿераво зелено

ЗЕЛЕНБЕБА: Нимиј – пличиш – биби... ји – ти – дијим – свији
флишици – пини – млики. Буѿи – буѿи – буѿи...

Иза сцене се зачује снажан ѿисак и ѿлас.

ЗЕЛЕНМАМА: *(Off)*

Биби! Диђи! Диђи – смисти!

Зеленбеба одлази.

Сцена 6.

БЕБЕТИНА

Како Зеленбеба одјури са сцене, ѿако се Момак и Девојка оѿкоче. Ваде једно дружом ѿрсѿе из ушију... Неѿрекидно су им очи разрођачене. Зачуђени су ѿишином... ѿесѿикулацијама ѿокушавају једно дружом да објасне иѿа су видели... Коначно ѿрођоворе, али им се у ѿочѿѿику сви самођласници своде на један – “и”, као кад свемирѿи ѿоворе, да би се ѿосле извеснођ броја изђоворених речи ѿовраѿиѿили и осѿѿали самођласници.

ДЕВОЈКА: Шти ји иви били?

МОМАК: Зилини, мили, свимирци!

ДЕВОЈКА: Нимиј ми кижиш!

МОМАК: Кид ти кижим...

А онда, зачувиши из кревеца чудно сркање и мљацкање које се љојачава до крешченда, усїјају љолако и љрилазе. Заїањени су оним ишїо се дешава у кревецу. Сви њихови коментїари своде се на чудне усклике, узвике и гесїикулацију.

ДЕВОЈКА

И МОМАК: (Заједно)

Јее! О! Уиш! Зукиии! Уопсс! Хаоос! Фрка! Јоо!

Прво излеїи љесница из колевке и љресне Момка љраво у нос, а заїїим, у љуној својој величини, усїравља се велика Беба... Беба је ољромна, длакава. На љлави има беби кайциу, око враїиа смеишну љорїишклицу, љамїерс љаћейїине са великом зихернадлом и на нољама љаїїике. Флаишца у бебиној руци свеїлцуа.

ДЕВОЈКА: Ааа! Колики је!

МОМАК: Ааа!

ДЕВОЈКА: Хаааос! Ово је цин... Погледај, цео је порастао (Заљледа му се у љамїерс љаће) јао како му је све пораслооо – чак су му и патике “Најке” на ногама порасле.

МОМАК: Јао! Мој нос!

ДЕВОЈКА: Пусти сад нос. Пред нама све расте , а – у како је порасто, а ти мислиш само на свој нос! Дај ми тај телефон...

МОМАК: (Меркајући шїелефон који се налази код Бебе) Како ћу, видиш колики му је, овај – колики је.

ДЕВОЈКА: Ш’а је? Фрка, сине?

МОМАК: Теби није?

ДЕВОЈКА: Јој, јесте, баш је велик. Дај ми брзо телефон д’ зовем... Упомоћ!!!

Момак, одјури љо шїелефон. Беба их са занимањем љосмаїра.

МОМАК: Хајде, окрећи!

Беба наїїељне из флаишце.

ТОН – Флаишрање (свеїлцуање флаишце) 20 секунди.

СВЕТЛО – шїрейераво зелено.

То̄ ѿрѣна флашица снажно засвѣѣли... Момак и девојка се укоче у ѿокреѣу.

ДЕВОЈКА: Јао! Ја не могу да се померим. Укочила сам се.

МОМАК: *(Мирно)*
Еее, и ја сам се укочио, еее...

ДЕВОЈКА: Немој тако блесаво д' екћеш, учини нешто!

МОМАК: Шта да учиним? Да га бијем?

ДЕВОЈКА: Д' ниси такоа јадну бебу! Ви'ш како је лепо порасла.

МОМАК: Све и да хоћу, не могу да га такнем. Видиш да смо укочени...

ДЕВОЈКА: А како онда говоримо?

МОМАК: Па, језиком, он је у устима и ту је скривен од те зелене светлости, кретену...

Обоје ѿраве ѿримасу скривања језика. Тон сѣјаје – То̄ ѿрѣна Беба сѣусѣи флашицу, Девојка и Момак се оѣкоче.

СВЕТЛО – нормално

МОМАК: Сад, видиш д' смо откочени, брзо, зови хитну помоћ!

ДЕВОЈКА: Који број, који број?

МОМАК: Деведесет шест, деведесет два! Не, деведесет... Људи, који је број хитне помоћи, не могу д' се сетим! ... деведесет четири? Окрећи!

Беба најѣзне флашицу. Она засвѣѣли. Момак и Девојка се ѿоново коче. Беба, не исѣушѣјајући флашицу из усѣа, ѿраби ѿелефон, ишчуйа жицу, разбија ѿелефон. Вади флашицу из усѣа. Сви се оѣкоче... Момак сѣавља ѿалац у усѣа.

ДЕВОЈКА: Цуцлиша, вади палац из уста! Једва си се одвикао од тога...

МОМАК: Знам, тону бибера и паприке су моји потрошили док нисам престао ... али, ево сада ... морам да сисам палац, ааа...

ДЕВОЈКА: Хааос! Одлепићу. Овај сиса палац, а овај је порастао ... шта се то дешава?...

МОМАК: *(Преко ѿалаца у усѣима)*
Зееена ф'ашица!

- ДЕВОЈКА: Зелена флашица? Никад нисам видела такву флашицу... Б'ш је чудна... Одакле ова флашица овде?... Ко је донео?
- МОМАК: *(Преко њалца у усџима)*
Ма'совци су донели ф'ашицу!
- ДЕВОЈКА: Марсовци су донели флашицу? Е сад га...
- МОМАК: *(Преко њалца у усџима)*
Свеми'ко, кеве ми!
- ДЕВОЈКА: Свемирко? Уишшшш Цуцлиша, ал ти имаш бујну машту...
- МОМАК: *(Преко њалца у усџима)*
Јесте, ми смо то видели! Моје очи, твоје очи! Ја, ја им верујем. Очи чорније кажу да су видели маа – маа – марсовце!
- ДЕВОЈКА: Цуцлиша, вади тај палац из уста, молим те. Јао, не могу више д' издржим, аааа!
(Расџлаче се)
Јеееее, и ја сам виделааа. Али ко ће да нам верујеее! Ево, опет ће да цуцла из флашице, опет ћемо да се укочимооо...
- МОМАК: Шта да радим?
- ДЕВОЈКА: Питај га, питај га нешто... док говори, не може да пије то зелено свемирско млеко...
- МОМАК: Питај га ти.
- ДЕВОЈКА: Не смем.
- МОМАК: Шта да га питам? Ништа ми не пада на памет.
- ДЕВОЈКА: Смисли нешто паметно.
- МОМАК: Бебо, за – за – зашто си разбила телефон?
- ДЕВОЈКА: Јао, ал' ти је питање.
- МОМАК: А, шта кажеш, да га поновим?
- ДЕВОЈКА: Лепо га питај, ментоле.
- МОМАК: Како, лепо?
- ДЕВОЈКА: Тако, питај га као мушкарац – мушкарца.
- МОМАК: Их! Види колки је он мушкарац.
- ДЕВОЈКА: *(Бесно)*
Питај га!!

МОМАК: Ево. Је л' добро овако? Бебо, мушка Бебо, знаш. Кажи нам лепо: Зашто си разбуцала телефон?

Девојка се хваћа за љаву од љујоџ ијишања.

Беба поџађа Момка нечим у љаву. Рафал иџрачака по Момку. Беба излази из кревета.

ТОН – ударац у микрофон.

Беба љуцне из флашице. Како најтежне из флашице, иако се свей-лосиј у флашици пали. Девојка и Момак се коче.... Беба искључиво љовори у иросијим реченицама.

БЕБА: Мрзим телефон. Волим маму. Волим тату.

МОМАК: Ајде!

Девојка ијресне Момка по љлави.

ДЕВОЈКА: Иди одмах по доктора. Ја ћу д' га заговарам. Морамо некако Бебу д' излечимо од те величине, њена мама ће да ме ошиша. Како д' јој вратим оволику бебу кад има тек шест месеци.

МОМАК: Д' те оставим са том величином? Ал смо наивни. Каква Беба од шест месеци? Зар сам ја слеп па не видим? Ова бебетина има три банке и *(Наџиње се да види иреко ивице стиола иза којеџ се скрива)* и две огромне караманке!

ДЕВОЈКА: То је, пст, од зелене флашице... свемир, звезде... знаш?

МОМАК: *(Шајуће)*

Ништа ја не знам. Све је мени овде сумњиво. Ево, чак и ти и ја смо почели да говоримо као маторци.

ДЕВОЈКА: Стварно. Уопште не осећам потребу да причам “уиш”, “зук” и то...

МОМАК: Да нисмо и ми остарили као беба?...

ДЕВОЈКА: Бебо, молим те реци нам, шта си ти.

Беба љовори мазно.

БЕБА: Ја сам Беба.

МОМАК: *(Викне)*

Ако си ти беба, како знаш да говориш?

ДЕВОЈКА: Не вичи на дете.

БЕБА: Не знам како знам. Знам да знам.

ДЕВОЈКА: Знамо ми. Попио си свемирско млеко, а оно, знаш није добро за нас људе.

МОМАК: Како није добро, кад је напунио двадесет година за десет минута... И прича боље него неки академици.

ДЕВОЈКА: Није добро...
(Професорски)
Свака беба треба полако да расте, да ужива у љубави родитеља, да се игра, да има детињство, а не да прескочи све то ... Ја бих била страшно несрећна да нисам имала детињство...
(Момку)
Брзо, иди по доктора!

Беба њолако улази у колевку. Чучне и сїисне се... Расїлаче се.

БЕБА: Ја сам несрећна беба, ја нисам имао детињство. Аааааа.

ДЕВОЈКА: (Гласним шайаїџом)
Цуцлиша, шишај по доктора!

БЕБА: Хоћу маму, хоћу тату. Ја сам сам... Ја сам само једна тужна, усамљена беба коју нико не воли..

МОМАК: Кад си беба, онда буди беба. Хајде, плачи мало...

ДЕВОЈКА: Ти ниси нормалан, расплакао си бебу... Одмах да си отишао по доктора! Зар не видиш како тужно плаче...

МОМАК: Тако је тужно да сам се и ја ево расплакао...
(Расїлаче се)

ДЕВОЈКА: Иди по доктора.

МОМАК: (Нагње се над колевку)
Бууууууу.

Беба га оїали њо носу великим ѡласїичним чекићем са ѡиском.

ТОН – ударац у микрофон

МОМАК: Докторе!... Докторе!...
(Излази)

Сцена 7.

ДЕВОЈКА И БЕБА

ДЕВОЈКА: Бебо, немој да плачеш, немој, молим те, да плачеш... Јао, шта да дам беби да не плаче... шта да дам? Кувану шаргаревицу?... Звечку?

БЕБА: Нећу звечку, нећу шаргаревицу. Хоћу маму, хоћу тату. Бууу....

Девојка доноси шерџицу са њасираном шаргаревицом. Гура кашичицу Беби у усџа... Беба њљује кашицу, уџризе Девојку за њрсџи.

БЕБА: Фуј, гадно! Фуј!

ДЕВОЈКА: Јао! Злоћо мала, велика! Мора шаргаревица да се једе, кашица од шаргареје је добра?... Ето ти.. Не сме Беба никога да уједа!

Беба чуџа Девојку.

ДЕВОЈКА: Еееј, пуштај... Пуштај... Јао, јао, јао, молим те, пусти ме... пусти Бебо своју секу, даће теби твоја сека, и папицу па и млека.

Беба је њусџи.

ДЕВОЈКА: Бебице, Бебице. Није лепо то што си урадила.

БЕБА: Будало једна! Ти ниси лепа. Ти си ружна, ти си жаба крастача!

ДЕВОЈКА: Немој тако. Ја сам лепа, и ти си Бебо лепа. Ружне су ружне речи и псовке... Зар није ружно рећи неком да је будала? И да је жаба крастача?

БЕБА: *(Почиње да џовори бебећи)*

Оцу! Баш оцу да ти казем сваста! Пицка ти мателина, бубо гадна! Нецу да једем салгалепицу! Канице једна.

ДЕВОЈКА: Ово су ружне речи... РУЖНЕ!

(Публици)

Пссст... Приметила сам, док не пије свемирско млеко почиње да се смањује и да прича као беба... Заговарајте је мало, покушаћу да јој узмем флашицу. Јао, само да се Беба смањи! Јесте да је штета да јој се баш све смањи али, смањи се Бебо па макар и псовала.

(Публици)

Свађајте се мало са бебом. Реците јој: не сме да се псује...

Публика и Беба се надвикују. Девојка се шуња иза Бебе.

БЕБА: Оцу да псујем! За инат! За инат! Кромпирова златице.

Девојка зџраби флашицу. Беба дохвати новине.

БЕБА: Дај ми фасицу... Фасица је моја! Вати фасицу...

Беба замахне новинама, девојка дигне руке да се заштити, беба исцрпне флашицу из Девојчине руке. Пређе на сувојну сџрану сцене и крене да њије, али џа девојка џресређе.

ДЕВОЈКА: Неее!!!

ТОН – ФЛАШИРАЊЕ (Беба џуцне из флашице. Како најџење из флашице, џако се свејлост у флашици џали, џрејери зеленкастџо. Сви осим Бебе се коче). – 3 сек.

Сцена 8.

ОТАЦ

Улеђе Оџац.

ОТАЦ: Не мрдајјјј...

Беба најџење.

СВЕТЛО – ФЛАШИРАЊЕ

Исџоџ моментиа Оџац се укочи у речи и џокрејџу. Рука са џишиџољем му осџаје у ваздуху. Беба се, у џуној величини и снази исцравља. Заџеже мишице. Како Беба џресџане са џијењем џако се свејло флашице џаси и сви акџери џосџају џокрејџиви... Девојка и Оџац у џлас.

ОТАЦ: Ко сте ви?

ДЕВОЈКА: Ко сте ви?

ОТАЦ: Ја сам отац!

ДЕВОЈКА: Ја сам бџиситерка!

ОТАЦ: Ко је ова длакава мајмунчина швалерчина са вама? Где је моје дете?!

ДЕВОЈКА: Нећете ми веровати, али то је ваша беба.

- ОТАЦ: *(Претрѣћу ѿшићољем Бѣби).*
Којешта. Слушај ти орангутану један, одмах да си напустио мој стан! Где је моја бѣба?
- ДЕВОЈКА: Али, господине, то је ...
- БЕБА: Девојко, ко је овај , овде са пуц – пуц? Ја га не познајем.
- ДЕВОЈКА: То је твој татица.
- ОТАЦ: Не, ја сам његова баба.
- БЕБА: То мој татица?!...
(Расиллаче се)
А зашто хоће да ме убије?
- Отац сакрије ѿшићољ иза леђа.*
- ОТАЦ: Никога ја нећу да убијем. Ја само хоћу моју бѣбу.
- ДЕВОЈКА: Шта ће вам та пиштољчина, зар не видите да сте расплакали дете...
- ОТАЦ: Које дете, какво дете? Шта зна дете шта је шиндивила од педесет кила! Ја сам чуо да је она моја препустила бригу о детету некаквој, тамо,... шта ти ја знам.
- ДЕВОЈКА: Хвала. Ја сам та – штатијазнам и склоните тај пиштољ испред мога носа.
- ОТАЦ: Нећу, ја сам дошао да отмам своју бѣбу, да је спасем своје зле и покварене жене, и, таквих као што сте ви и овај овде.
- БЕБА: Нећу таквог тату ! Бууу...
- Удара ногама о под.*
- ДЕВОЈКА: Господине, ово је заиста ваша Бѣба... од јутрос пије ово зелено свемирско млеко и непрекидно расте и смањује се... Кад га пије, онда расте и говори нормално, као одрасли, кад не пије, онда почиње да тепа, као и сва мала деца... Ево, питајте њих, нека вам они кажу.
(Публици)
Да ли је ово његова бѣба?
- ОТАЦ: *(Публици)*
Људи, да ли је ово заиста моја Бѣба? ... Не могу да верујем.... Мој мали слатки синчић – па оволики, Боже колики му је!... Ја немам толики, то није мој

- син! Страшно, шта сад да радимо? Ја сам очајан и неутешан... Хоћу са мојим малим да идем у зоолошки врт. Да га водим у Позориштанце.
- ДЕВОЈКА: Немојте сад и ви да се расплачете... Ево, расплакаћете и мене...
- ОТАЦ: Како да се не расплачем? Кад је мени најважнија дечја срећа... Хоћу са својим дететом да играм фудбал, да пецам...
(Раздрњоче се)
Да јуримо женске.
(Отац крене да загрли сина)
Сине...
(Не може да га загрли јер је велики)
- БЕБА: Тата, татице мој.
(Узима оца у наручје)
- ТОН – ВАЛЦЕР, њлус налејљен “Кевин ујад”
Улеће Мајка. Вишла кишобраном.

Сцена 9.

БРАЧНА СВАЂА

- МАЈКА: Шта ћеш ти овде, ларво од човека?! Где је моја беба?
(Гледа у њразну колевку)
Шта тражи овај голи, мужевни, младић у моме стану? Срам вас било девојко! Где је моја беба?
- Отац и Девојка њоказују ѡрсјом на Бебу.
- МАЈКА: Шта ми показујете прстом? Као да никад нисам видела голо мушко. Срам вас било, стингери једни.
- Ушре кишобран девојци у жруди.
- ДЕВОЈКА: Т, т, т, ... то је ваша беба.
- ОТАЦ: Јесте, то је наша Беба....
- МАЈКА: Слушај ти, црву купусни, одмах да си вратио моје дете!
(Ошме му ѡшишљољ и ѡломи му кишобран о главу)
Девојко, шта је овај бедник урадио са мојом бебом?
Јао, сломила сам нокат!

ДЕВОЈКА: Прво је хтео да отме бебу, па је онда видео да је беба порасла зато што је пила зелено млеко, па се онда расплакао, па сам се ја расплакала.... Па, па онда сте ви дошли... па, онда је... Ја ово више не могу да издржим... полудећу!

Девојка излећи из простиорије.

БЕБА: Престаните са виком и свађом! Откако сам се родио ви се само свађате! Не могу више да вас слушам!

ОТАЦ: Је л' чујеш шта ти каже мој син?

МАЈКА: Ако је ово твој син, онда сам ја твоја унука. Амебо, има ли негде да се купи лак за нокте?

ОТАЦ: Нема... Јесте, ово је мој син, моја беба. Кад пије зелено млеко из зелене флашице онда расте и говори нормално, кад не пије онда се смањује и тепа – ево, нека ти каже публика. Кажите овој неразумној и злој жени, чија је ово беба.

МАЈКА: Стварно?... Ви мене лагите... Не лагите?... Сад ћу ја то да проверим.... Моја беба, моја мала беба има ту, ту на гузи, младеж у облику снежне пахуљице... А тако се журим, фризер ме је померио за дванаест. *(Мајка се залепи, завлачећи џлаву иза бѣбиних леђа смакне јој ѓаће, шаман шолико да уљеда младеж)*
... Сине!

БЕБА: *(Свлачећи сама себи ѓаће и ѓледајући се иза леда)*
Тата!

ОТАЦ: *(Пали циђарейу оним љишиљем којим је махао јер је љо љишиљ-уљач)*
Шта сад кажеш, а?

МАЈКА: Немам речи... Јао ка – ка – каквог синчину ја имам! Мајчино срце само што није стало. Јао шта ми то радите, неваљалци једни...
(Пали и она циђарейу)

ОТАЦ: Немој да се пренемажеш, знам ја тебе.... Запустила си ово дете – зато овако и изгледа. Ти си крива.

МАЈКА: Ђути, црвићу мизерни. Ти ниси никакав отац. Ја сам, ја сам добра мајка, и мени је срећа мога детета најважнија.

ОТАЦ: Е, баш није тако, ти си једна себична жена, само на себе мислиш. А мени је, дечја срећа најважнија. Мени ће дете да припадне!

Обоје нервозно љуше сиварајући облак дима. Истовремено прилазе беби, свако је хваћа за њо једну руку... Беба се љуши у диму.

МАЈКА: Никад! Само преко мене мртве можеш да добијеш дете!

ОТАЦ: Сине, хајде са твојим татом. Ја сам добар човек!

МАЈКА: Сине, остани са Мајком. Он није добар човек!

БЕБА: Пустите ми луке! Пустите ми луке!

ОТАЦ: Не пуштај му руку! Чим не пије зеленмлеко почиње да тепа.!

МАЈКА: Добра идеја. Не пуштај га, смањиће се.

БЕБА: Бији, буји, пуштај!

ОТАЦ: Не пуштај, смањује се!

БЕБА: Бојииии! Боји!

ОТАЦ: Смањи се сине!

МАЈКА: Смањи се.

Беба се истргне, они пресну на љузе, љј. дујеића.

БЕБА: Нецу да се смањим, док ви не поластете!

Беба се њење на сиволицу, оићац и Мајка се иридижу на колена и иружају руке ка беби.

ОТАЦ: Сине, дај нам флашицу!

МАЈКА: Даћемо ти сто правих флашица, ту су негде.

БЕБА: Нецу!
(*Наићење из флашице*)

ТОН – ФЛАШИРАЊЕ – 5 секунди.

СВЕТЛО

Зелена светлосћ из флашице заслељује оца и мајку... Оићац и мајка се укоче и увијају од болова. Као да их на иренуићак хваћа сѝруја ... Беба сѝуићиа флашицу, несѝаје светлосћ... Оићац, сав ужаснућ, истрчава из куће.

- БЕБА: *(Дрекне)*
 Ја сам супер бебааа! Ја сам Терминатор!
- ОТАЦ: *(Изразећи на коленима)*
 Полицију, полицију, зовите полицију! Мој син је постао чудовиште!
- ТОН – *Одлазак оца. Средњи мол.*

Сцена 10.

МАЈКА И БЕБА

Мајка осѣивава цигарету, уноси му се у лице и ѿећајућим сленгом говори.

- МАЈКА: Бас је добро сто си отелао ту кукавицу, тог злог оца, који је хтео, тако пицкаст да те отме од мене.. Знас, њему смета сто си постао велики, мени то уопсте не смета, нека си ти мени велики и јак... Ето, ја уопсте не питам: Засто си ти сине поластао тако? Засто?
- БЕБА: Нећу да ти кажем, погоди сама.
- МАЈКА: *(Пресѣјае да ѿећа, озбиљно га убеђује)*
 Једва чекам да тај, твој отац, он ти и није никакав отац, нестане. Суд ће бити на мојој страни. Одмах се види да ти ниси његов син, ако ико зна, ја знам, никада он, ни кад се надува није био таква мушкарчина, увек је то било ко од беде, бедни мекани црвић, амеба... Никада нећемо ми, сине мој, да жалимо за њим. Он је неваљао, и зао! Знаш – уопште није добар, а ја сам јако добра и ја сам теби највише потребна – јер ја сам мајка. Ти ћеш, синчино моја, мушкарчино моја, узданицо моја, то је питање само дана, освојити власт и постати председник ове килаве државе. Сине! Председниче мој!!
- БЕБА: Ја тебе не познајем. Моја мајка не може тако да говори. Какве су то речи: Зао, неваљао, црв мекани, амеба, пицкаст, власт, председник државе...? То су ружне речи. РУЖНЕ. Ти ниси моја мама! Ти ниси моја мама!!! Ја нецу власт, ја нецу да будем пр'дседник! Ја хоћу да будем детеее!!!

МАЈКА: Докторе! Хитно доктора! Мој син је болестан, не познаје своју мајку. Неће власт! неће да буде председник државе! Он је болестан! Доктораааа!!!
(Одлази *џузећке*)

ТОН – Одлазак кеве. Крајџки мол.

Сцена 11.

БЕБА САМА

На столу су остале цигаретџе и уџаљач. Беба радознано џледа у цигаретџе. Одлаже флашицу на сто. Узима цигаретџу, сџавља је у усџа... а заџим је и џали. Пуши... Кашљџе, џљуцка, џџера дим од себе... џоново увлачи димове... шеџа.

БЕБА: *(Од овоџ џренуџка Беба џочиње да џџџа)*
Нецу власт, нецу да будем плецедник килаве длзаве... Бас од'асли имају цудне цуцле! Дими се, смди, и јос се касле од њџ... Какво је то млеко у диму?... Цигајџета? Не знам ја ста је цигајџета. Ја видим плед собом цуцлу без фашице. Кад је цуцлам она се дими и... и хвата ме несвестица... Све ми се влти плед оџима.
Боји гава... Не боји – све ми се цини оцу да полетим.... Да повуцем ја јос један дим, па цу онда да летим, летим... Да повуцем?... Е, бас оцу да повуцем.
(Кија)
Сит! Сит! Сит!

Јако се закашљџе. Насџавља да кашљџе и у следећој сџени.

ТОН – исџрекидано.

Сцена 12.

ДОКТОРКА

Улећу Момак и Докторка. Докторка је сисајла и џузайла – велики вајлон од ситројора.

МОМАК: Ево га, ево га! То је он! Био је овако
(Показује рукама)
као прасенце мали! А сад је ко попино прасе. За, за
пет минута је порастао, оволикооо!

ДОКТОРКА: Интересантно.
(Загледа му се у ѓаће).
Јако интересантно! Страхота једна! Реците ми, ка-
ко је то – за пет минута порастао?

МОМАК: Има зелену флашицу, са зеленим млеком – кад пије
из ње...
(Примећује да Беба нема флашицу у руци)
Сад нема флашицу са зеленим млеком – јер је
зелена флашица са зеленим млеком... тамо...

ДОКТОРКА: Какве сад везе има флашица? Он се гуши од ка-
шља... Има велики кашаљ.

БЕБА: (Кија)
Сит! Сит! Сит!

ДОКТОРКА: Шта каже?

МОМАК: Шит, шит. Пссст... Привуците му пажњу нечим док
се ја дочепам флашице.

ДОКТОРКА: Шта да радим?

МОМАК: Очијукајте се! Намигујте му! Машите му....

ДОКТОРКА: Шта да радим ако навали, таква “страхота”, на
мене?

МОМАК: Ма не зна он то на шта ви мислите, он је беба.
Машите му.

ДОКТОРКА: (За себе)
Ма шта ја знам шта он зна... Уууу! Бууу! Гу – гу!
Буци, буци!

*Момак се прикрада сјолоу и флашици. Беба примећује јоо кре-
тање... нагло се баца према сјолоу, џура Момак и хвата флашицу...
Момак пада на поод.*

- МОМАК: Упомоћ! Смирите га!
- ДОКТОРКА: Како да га смирим?
- МОМАК: Ви сте докторка, а не ја! Стекните његово повеће.
(Гура докѝорку исѝред себе)
Кажите, кажите му да ћете да му помогнете да заустави кашаљ...
- ДОКТОРКА: Бебо, мала бебо...
- БЕБА: *(Кија)*
Сит! Сит! Сит!
- МОМАК: Немојте да му тепате, употребите ауторитет.
- ДОКТОРКА: Употребићу ја вас. Шта ме вучете за мантил?!
- МОМАК: *(Вадећи слушалице из докѝоркиноѝ џеѝа)*
Ставите слушалице и употребите ауторитет.
- ДОКТОРКА: Хм... овај? Знате ли ви, бебо једна, шта је то ауторитет?
- Беба кашље и одмахује ѓлавом.*
- МОМАК: Тако. Само му ви подвикните. Питајте га где је моја девојка.
- ДОКТОРКА: *(Смирујућим ѓласом)*
Ауторитет, бебо моја, није кад се на некога виче... Ауторитет је то, да ми верујете... Ви кашљете, ја сам докторка и ја ћу наћи лека вашем кашљу... Реците ми: Пушили сте?
(Беба ѝоказује руком на ѝигаретѝу на ѝоду)
Ништа се ви, бебо, не брините. Ја ћу сад овим слушалицама да вас мало слушам.... Тако.... Дишите.... Немојте да дишете.... Кашљите... Јако!
(Исѝовремено: Докѝорка се одмакне од Бебе држећи исѝеѓнуѝом руком слушалицу на његовим ѓрудима... Обраћа се Момку, као да Беба не чује)
Брзо, узмите из моје торбе шприц и инјекцију... Ово је случај за науку... Морам да га сачувам за науку, страхаота...
- МОМАК: *(Пеѝљајући ѝо ѝорби)*
Питајте га, шта је урадио са мојом девојком.
- ДОКТОРКА: Дишите! Не дишите! Кашљите! Не кашљите!

Момак је узео шприц са иглом, сав окуражен прилази Докторки и Беби. Прети шприцем.

МОМАК: Сад ћемо да га средимо.

ДОКТОРКА: Пст. Морам да га доведем у погодан положај. Забога, сакријте ту инјекцију... Хајде, нека беба подигне мало ручицу...

Докторка послушује бебу испод мишке и покушава да ња окрене у положај леђима према себи. Беба кашље и смеје се.

БЕБА: Доктолко, немојте, ја сам голицлив... нецу, голицлив сам...

Докторка узима шприц из Момкове руке. Гестовима показује Момку "Зар не видиш да су ми руке заузете, помози". Покушава оном испом руком, у којој држи шприц, да смакне Беби њамперсе са љузе.... Момак коначно схвата да то треба он да уради... Придржава мало смакнуће љашице. Беба се врти смејући се, измиче... Примети инјекцију.

БЕБА: Хи – хи – хи.... Ви ме гилицете... Ста ми то ладите?!
Ја цу вас све!...

Беба хвата Момка за руку у којој држи шприц. Ошимају се. Кад љашице љузи љовуче Момак љојуси и заједно забију докторки инекцију у љузу.

ТОН – ИНЕКЦИЈА – Убод,

Момак, видевши како се игла забија у докторку, љада у несвесии. Докторка љоне у сан.

БЕБА: Јао, ста сам уладио?! Сад цу морати доктолку да носим код доктола... Не, боле да је ја оставим у овај амелицки плакал.

ТОН – ПЛАКАР – љрескање враиима. Дуили мол.

Беба сакрива онесвештену Докторку у љлакар. Момак, који је све време лежао на земљи, љовремено је дизао љлаву и љосмаиљра шииа се збива – кад би му се учинило да ља Беба љосмаиљра, брзо би љокривао љлаву рукама... Беба долази на љросценијум. љаиљење из свемирске флашице, замисли се... оииљава се.

БЕБА: Страхота, како сам ја јак. Све је на мени тако јак и велико...
(Пољледа се испод љамперса).

Титанско! Не могу да верујем да ме тата и мама неће. Они се само свађају и баш их брига за мене. Нико мене не воли, смо ми гурају гадну кашицу од шарагарепице у уста, говоре ружне речи и хоће да

ме боду инјекцијом у гузу. Е нису могли! Постао сам зао и ја сам њих почео да бодем у гузу! Трас! Ружно, баш ружно. Ко је крив што сам ја постао зао?

(Гледа се у огледало)

Јој, колка главуца! Ти си крива за све. Мора да је у теби огроман мозак...

(Гура њрсѝ у уво)

... Ево, могу да га напипам, толико је велики као да хоће да изађе из моје главе...

(Окреће се њрема њублици и њочиње да ѡеѝа јер није ѡио из зелене флашице)

Знате ста, лепо мени казе моја мама, ти цес сине да постанес предцедник килаве државе. Е бас оцу! Ја сад идем да се мало плосетам, да извидим ствал, како цу да узмем ту рузну рец, ВЛАСТ! Хоцу, бас хоцу власт! Власт, власт, власт...

Беба се вреба мало са Момком и оде. Уверивши се да је Беба оѝишила, Момак, ослушкујући, ѡлако усѝаје... Беба се нагло враћа. Момак ѡада ко ѡрошѝац Беба заверенички зледа ѡо ѡросѝорији...

БЕБА: Ако хоцу власт, онда ми тлеба доктолска толба са инекцијама! Све цу ја њих, боц – боц у гузу и, док они лалају, ја цу да узмем власт.

(Излазећи ѡнавља)

Власт, власт, власт...

Момак, ослушкујући, ѡлако усѝаје.

Сцена 13.

ТОН – свемирски моѝо. Свемир, слеѝање, кораци, циликање...

СВЕТЛО – ѡреѝераво зеленкастѝо.

Момак се укуочи.

Брзо улази Зеленбеба, за њом, зѝгајући се, јури Зеленмама; хваѝа Зеленбебу за уво.

ЗЕЛЕНБЕБА: Нимиј вичиш мини иви! Нимиј вичиш мини иви! Ји сим дибри биби!

ЗЕЛЕНМАМА: Мора мама вуче уши, пиле мамино зелено. Да ниси дало своје зелен млеко Беби не било проблема. Видиш шта се деси кад не слуша се мама.

ЗЕЛЕНБЕБА: Видим, видим, писти иви! Били! Били!

ЗЕЛЕНМАМА: Ништа не видиш. Беба опасна, хоће власт, хоће буде председник килаве државе. То свемирски дипломатски инцидент. Наша планета буде крива. Зеленбеба буде крива. Зато вући уши!

ЗЕЛЕНБЕБА: Милим ти, нимиј мини вићи иши. Никид виши нићи бити нивиљили, никид виши!!! Јии, јии!

Зеленмама, шељећи за уво, одвлачи Зеленбебу са сцене. Пресѣјаје зелено свејло и свемирски звукови.

Сцена 14.

МОМАК И ДОКТОРКА

Момак се ойкочи, ослушкујући, йолако устѣјаје.

МОМАК: У – јее! Ово је хаос! Имам утисак као да је три дана прешло преко мене.

(Публици)

Јесте ли видели? Замало да квекнем! Зууук и оде ја. Маме ми, видели сте, овај бѣбислон је могао ко “Биг – меког” да ме спљеска. Како ме је, еј, чука хоће да ми фијукне... Види!

(Задѣже кошуљу)

Сав сам тиркизан по леђима, ко зна шта ми је радио и шта ће тек да ми ради кад постане председник килаве државе...

(Изнанада се окреће йрема йублици)

Јадна докторка, оптужиће је за саучесништво у државном пучу... Бѣбислон је од ње добио торбу са инјекцијама...

Полако йрилази йлакару, одшкрине врайѣа. Кроз одшкринуѣа врайѣа исѣада докѣторкина ѣуза са забијеном инекцијом. Вади инјекцију из ѣузе, окреће се и йрилази ламѣи. Као ойчињен буљи у шѣриц, чѣйѣа:

МОМАК: (Сриче)
Цинцили – мицилин – успавалин...
(Пијне врх)
Јао што је оштро!

*Иза његових леђа, Доктѳорка се разбудила и са сīпрахоїћним изра-
зом на лицу му ѳрилази.*

ДОКТОРКА: Сад ћу да те комирам, транжирам и кремирам ! Дај
овамо ту инекцију, монструме из свемира!!

МОМАК: (Бежећи)
Нисам ја монструм из свемира, ја сам девојчин
дечко.

ДОКТОРКА: Како ниси, имаш четири ока, два носа, четири руке
и две инјекције!

МОМАК: Немам. Имамамаммам само два ока, а ви сте пијани
и видите дууууплооо!

ДОКТОРКА: Ја пијана!? Е сад ћу ја тебе да опијем од батина,
неваспитани свемирски створе! Ја пијана?

Доктѳорка хваїа ѳорївиши. Јуре се.

МОМАК: Нисте, нисте ви пијани , хтео сам да кажем да сте
опијени!

ДОКТОРКА: Опијена, а? Мени, старијој госпођи тако? Опијена,
а? Опијаћу ја тебе!

Трас, ѳрас, ѳрас ѳорївишиом ѳо леђима Мојка.

МОМАК: Јој! Случајно сте пали, јој, госпођо извинте, јој, на
инјекцију, јој... И тако три пута, госпођооо!

*Момак усїева да ухваїи слободном руком врх ѳорївишиа, навлачи
се са доктѳорком.*

ДОКТОРКА: Стој, стани! Дај докторки инјекцију. Докторка нај-
боље зна шта се ради са инјекцијама.

МОМАК: Јесте, кад бих био толико луд. Па да ви мене мало
боц.

ДОКТОРКА: Часна докторска реч, нећу боц. Пустите портвиш.

МОМАК: Добро , а колико ја носева имам?

ДОКТОРКА: Два. И то повећа. Пустите бриска!

МОМАК: (Намизује ѳублици)
А колико инјекција имам у руци?

ДОКТОРКА: Две!

МОМАК: Две?

ДОКТОРКА: Две! Шта се правите лудим! Пуштај рундуљу!!!

МОМАК: Добро, даћу вам једну инјекцију, друга мени.

ДОКТОРКА: Хоћу обе! Ма пусти тај портвиш!!!

Докторка усје да исцрѣне ѿорѣвиши. Јурњава се насѣавља)

МОМАК: А, ту смо значи? Ви би сте мене мало да комирате, кремирате, транжирате!

ДОКТОРКА: Само због науке, мало, неће да боли.

МОМАК: Нимало! Јој!

Врѣе се око једноѣ сѣуба. У једном ѿренуѣку Момак изведе конѣѣра ѣаф – налази се докторки иза леђа, забија јој инекцију у ѣузу. Она се онесвесѣи. Момак је ѣеѣли ка ѣлакару. Почне да ѣиѣиѣи мобилни. Момак заборавља да му је Докторка на рамену, исѣо-временно ѣокушава да се јави на мобилни...

МОМАК: Јао моја чука, госсспођа има пола тоне! Ало, мацо , куцо!

(Удара мобилним о ѣлаву)

Закаснио сам! Можда је у невољи, моја девојка је можда у невољи.? Зуки бејби! Долазим!

Иза кулиса се зачује ѣресак и вика. Снажно ударање ѣо враѣиима. Глас ѣоѣуѣи ѣрмљавине!

ЦАЈКАН: *(Off)*

Отварај! Отварај! Отварај кад кажем!

МАЈКА: *(Off)*

Провалите врата! Моја беба!

МОМАК: Аааа! Ево га опет! Руши, ломи, кида све пред собом... Зукииии! Зукииии! Зукииии!

Момак, све са докторком на леђима, крене да исцрчава кроз салу са ѣубликом... враћа се назад, убацује докторку у ѣлакар, два ѣри ѣуѣа се враћа јер се враѣа од ѣлакара оѣварају ѣод ѣриѣиѣиѣи ѣела... коначно, враѣа од ѣлакара су заѣворена и Момак исцрчава кроз салу.

ТОН – ѣроваљивање враѣа.

Сцена 15.

ЦАЈКАН

Улазе Мајка и доброћудни Цајкан. Цајкан је мало чудан. На ногама има исїе пайїке као и Беба; образи су му румени као и у бебе – уойїїе, да нема на очима пїамне наочаре и велике налеїљене бркове, пїомислили бисмо да је пїо Беба пїрерушена у Цајкана – касније ће се ойкрийїи да је пїо айсолуїно пїачно.

МАЈКА: Зашто смо проваљивали врата кад ја имам кључеве?

ЦАЈКАН: Зашто сам провалио врата, кад ви имате кључеве?

МАЈКА: Шта хоћете тиме да кажете? Да сам вас ја на-терала?

ЦАЈКАН: Ви сте се успаничили: моја Беба, па моја Беба!

МАЈКА: Сигурно да сам се успаничила кад сам видела вас пред својим вратима! Откуд ви овде? Докторка је требало да дође.

ЦАЈКАН: Госпођо, из овог стана су допирали веома сумњиви “шумови”.

МАЈКА: Боже, детета нигде нема. Мог глупог мужа нигде нема. Докторке нигде нема!

У пїоку целої ової свађалачкої дијалога мајка пїо свим ћошковима, исїод сїола, исїод пїроседа, пїражи Бебу. На крају је сїане на сред собе чуїајући косу.

МАЈКА: Јао! Јао, нема ми детета! Нестало је моје дете! Јао, милицијо, шта радиш док ми дете страда, док ми дете краду?!

ЦАЈКАН: *(Почиње да пїрича као беба)*
Господзо, ми смо увек на плавом месту, у плавом тленутку.

МАЈКА: Шта је то са вама? Зашто тако говорите?

ЦАЈКАН: Како ја то говорим?

МАЈКА: Ви се спрдате самном. Зашто тепате кад говорите? Мислите да сам измислила Бебу? Мислите да сам луда!

ЦАЈКАН: Ниста ја не мислим, хоцу циненице.

МАЈКА: Сад сте ме увредили! “Хоцете циненице?”
Мајка крене ка лажном Цајкану – овај се одмиче. Тренућак најтеће ишишине ирекида улазак Оца.

Сцена 16.

ОПЕТ ОТАЦ

ОТАЦ: Ха! Ту сте! Одлично... Баш је добро што сте и ви ту. Цео град је у паници! Беба, наша Беба – наша велика Беба хара по граду, препада људе, нарочито политичаре, боде их инјекцијама, од једног је отео државни печат и виче “Држа-жава то сам ја”!

МАЈКА: Мајкин син!

ОТАЦ: Жене се саме бацају пред њега!

МАЈКА: Нека се бацају, све ће оне гласати за мајкиног сина!

ОТАЦ: Круже гласине. Кажу да је чак и једно униформисано лице успавао и украо му униформу...

Мајка почине сумњичаво да загледа Цајкана. Овај се одмиче.

МАЈКА: Стварно?

ОТАЦ: Тако се прича у народу.

МАЈКА: А да ли се прича, у народу, да то униформисано лице “суска” и тепа?

ЦАЈКАН: *(Изненада)*
Ено! Несто се мице!

ОТАЦ

И МАЈКА: *(Оћиац и мајка у глас)*
Где? Где?

ЦАЈКАН: Тамо! Под клеветом! Длсте га! Пузи под клеветом!

Оћиац и Мајка скачу ка кревету, завлаче се испод њега... Овај иренућак Цајкан корисити да из цеја извади свемирску бочицу са млеко. Скида тамне наочаре са лица, одлеи један брк и намигује љублици.

ЦАЈКАН: Замало да ме отклију.

Најтеже из бочице.

ТОН – Флаширање 5 секунди.

СВЕТЛО – *шрејераво.*

Мајка и Отац се коче под креветом. Беба – Цајкан поново сакрива бочицу у џеџ – говори џублици.

ЦАЈКАН: Пест! Власт само што нисам узео. Ускоро ћу поста-
ти и преседник ове килаве државе. Намерно сам се
прерушио у Полицајца. Хоћу да видим колико и
како ме моји родитељи воле... Све ћу да их испи-
там... Нећете да ме издате?... Ко писне, зна се шта
стисне...

*Мајка и Отац се извлаче испод кревета. Цајкан, поправљајући уни-
форму, наочаре на носу, исјрси се испред њих. Цајкан – Беба, од
овога шренујка игра пако да има и нешрекидно однос шрема
џублици: намиђује, чини жесшове рукама, ногама, шелом. Мајка и
Отац се нешшо дошашшавају и загледају Цајкана.*

ОТАЦ: Испод клевета....

МАЈКА: Нема ниста!

ЗАЈЕДНО: Птицице.

ЦАЈКАН: Шта вам је, саберите се. Није то “клевет” него
кревет, и не каже се “ниста” него ништа и није
птицица него птичица

ОТАЦ: Опростите, не знам шта ми је – то ме је ова моја на-
говорила...

ЦАЈКАН: Шта вас је наговорила?
(Мајци)
Шта сте га наговорили?

ОТАЦ: Па то – “клевет”...

МАЈКА: Ништа га ја нисам наговорила! Обоје смо осетили
да се кочимо, а овај...

ОТАЦ: Јесте, обоје смо осетили како се кочимо.

ЦАЈКАН: Ааа! Зато сам се и ја укочио... Још ме увек кочи у
врату.

МАЈКА: Верујте ми, толико сам постала сумњичава да сам
чак једнога тренутка посумњала у вас....

ЦАЈКАН: У мене? Па зашто у мене?

ОТАЦ: *(Исшрчи се)*
Мислили смо да сте ви наша Беба – прерушена.

- ЦАЈКАН: Господине, госпођо! Па где би ја вама тако нешто урадио. Моја униформа говори све... Слушајте. Ви сте родитељи и ви бисте морали да знате шта је са дететом.
- ОТАЦ: Ми знамо.... Уствари, ми не знамо....
- МАЈКА: Ти не знаш! Ја знам.
- ЦАЈКАН: Стој! Ни речи више... Хоћу прво да чујем како је све почело. Госпођа Мамо, изволите, имате реч.
- МАЈКА: Почело је тако што је опет нестала флашица са млеком и беба није доручковала.
- ЦАЈКАН: Чекајте, ко је нестао? Флашица или Беба?
- МАЈКА: И флашица и... Беба је после нестала – у ствари није, него се претворила у, у велику огромну Бебу...
- ОТАЦ: Тридесет и шест флашица је нестало! Она их је све погубила. Зато је моја сирота Беба, која није доручковала до предвече, морала да пије то зелено, свемирско млеко.
- МАЈКА: Ништа није она морала да пије! Да ти мени ниси “пијо” крв – пијавицо једна!
- ОТАЦ: Ја теби пио крв?! Ти си мени...
- МАЈКА: Јеси, јеси! Када сам се удавала, рекао си – “На рукама ћу да те носим, цвећем ћу да те китим, ни прстом нећеш морати да мрдаш – само ћеш да уживаш и да путујеш по свету!”
- ОТАЦ: Да си заслужила, путовала би.
- МАЈКА: Ја нисам заслужила? Срам те било. Јесам ли ти родила сина?
- ОТАЦ: Ха! Значи син је само мој!
- МАЈКА: *(Бусајући се у ђрудџи)*
Мој је! Само мој!!!
- ОТАЦ: Он је мој и само мој!
- МАЈКА: Ти си украо моје дете!
- ОТАЦ: Ти си украла моје дете!
- МАЈКА: Он је!
- ОТАЦ: Ти си!
- МАЈКА: Он је!! Мени је срећа мога детета најважнија!

- ОТАЦ: Ти си!! Мени је срећа мога детета најважнија!
- ЦАЈКАН: *(Дуне у њишићу)*
Ни реч више нећу да чујем!... Прво ти одговарај. Јеси ли ти, жено овога мужа, украла дете које ја још нисам видео?
- МАЈКА: Нисам. Ја сам мајка.
- ЦАЈКАН: Јеси ли ти, мужу ове жене, украо дете, које ја још нисам видео.
- ОТАЦ: Нисам. Ја сам отац.
- ЦАЈКАН: Овде мене неко масно лаже! Где је то ненормално дете?
- ОТАЦ
И МАЈКА: *(Мајка и Отац у глас)*
Није наше дете ненормално!
- МАЈКА: Моје дете је више него нормално.
- ОТАЦ: Моје дете, је толико нормално да је то ненормално.
- ЦАЈКАН: *(Пошћуно слућен)*
Чекајте! Како може неко бити толико нормалан, да је то ненормално?
- У њом њренућу, иза Цајканових леђа, обасјана зеленкасћом свећлошћу, на њрћима, њоућ балерине, уз њирлићање, њролази Зеленмама. Изговара њексћ не сћајући, и излази на друћу сћрану њростјорије.*
- ЗЕЛЕНМАМА: Нема моје Зеленбиби? Нема Бебе. Нема Флиашице. Врати се Зеленбиби, неће тебе Зеленмама вући уши! Зеленбибии!
- Како је Зеленмама несћала, и са њоме зеленкасћа свећлосћ, њако су се Цајкан, Мајка и Отац оћкочили и њоскочили.*
- ОТАЦ
И МАЈКА: Ено га! Ено га! Ено га!
- ЦАЈКАН: Мене овде неко масно фарба! Сав сам се презнојао од вас и ваше приче! Сав сам се укочио слушајући како вам је неко украо бебу! Где је та беба?
- МАЈКА: Сад је прошла.
- ЦАЈКАН: Ко је “прошла” и ко је “прошло”? Шта је прошло?!!
- МАЈКА: Зелена свемирка која је моје дете зачарала.

ОТАЦ: Зелени свемирац који је мом детету дао зелено млеко.

ЦАЈКАН: *(Заурла)*
Аааа! Бебо зелена! Где си бебо ненормална? Где се кријеш? Под креветом? Дај овамо ту колевку! Дај тај телефон! Где је? Ту је, у фиоци стола? Није! Да није овде? Ха, ево једних врата! Ту је!

Ошвара враиџа од шџајза. Она исџа враиџа иза којих је Момак осџавио онесвешџену докџорку... Како се враиџа ошварају, џако из њих исџада, као сџуб укочена Докџорка. Цајкан једва сџиже да је ухваиџи да не би џала лицем на џод... Сви џровришиџе. Цајкан је на ивици снаџе и живаца... Докџорка – коју иџра Девојка – се буди.

ЦАЈКАН: Јел' ова васа беба?

ОТАЦ

И МАЈКА: *(Мајка и Ошџац у џлас)*
Није! То је, то је докторка.

ЦАЈКАН: Извините, а ста сам ја? Знам, ово није беба. Ста сам ја?

Мајка и Ошџац у џлас.

ОТАЦ

И МАЈКА: Ви, ви... ви сте Цајкан.

ЦАЈКАН: *(Цајкан – сад већ сасвим џовори као Беба)*
Тако знаци? Па ста цу ја код доктола? Ако сам ја цајац, онда ја молам да идем да цувам безбедност насих градзана. Мени не тлеба доктол. Ја сам полицилицајац. Ја нисам зелени, ја сам плави! Коме тлеба зелена беба?
(Цајкан џрво крене ка џублици)
Молам блзо да нестанем! Оце да ме плепознају...

ОТАЦ

И МАЈКА: *(Ошџац и Мајка у џлас)*
Он је? Није! Он је! Он је! Није! Није!

Цајкан исџрчава. Мајка и Ошџац забезекнуџо џледају њеџов излазак, а зџиџим се окоме на Докџорку... Докџорка је већ дошла к себи.

Сцена 17.

ОПЕТ ДОКТОРКА

- ОТАЦ
И МАЈКА: Докторко, где је беба?!
- ДОКТОРКА: То није беба, то је монструм, то је чудовиште. Отела ми је моју докторску торбу пуну инјекција! Може чудо да направи! Какви сте ви то родитељи?
- ОТАЦ: Већ је направио.
- МАЈКА: Ја сам, слушајте ви, мајка.
- ОТАЦ: Ја сам отац. Добар отац!
- ДОКТОРКА: То мајка више не рађа.
- ОТАЦ: То отац више не ствара.
- МАЈКА: Немој да се пуваш, црву бедни, него смисли шта сад да радимо.
- ОТАЦ: Бебу морамо да нађемо и да је излечимо.
- ДОКТОРКА: То никако. Беба је важна за науку и не сме се дирати.
- МАЈКА: Ти ћеш да ми кажеш шта је за моју бебу важно? Да се ниси мрднула одавде док је ја не нађем... Платиће ми! За све ће да ми плати она небиситерка! Она ће да ми плати.
(Мајка исћирчи)
- ОТАЦ: Госпођо докторка, опростите. Ја се извињавам због понашања моје зле жене.
- ДОКТОРКА: Ја нисам заслужила да се на мене виче.
(Шмрца)
- ОТАЦ: Узмите марамицу. Тако. Смирите се... Реците ми, молим вас, на коју страну је отишла, знате, беба?
- ДОКТОРКА: Мислим да је, тамо, тамо отишла.
- ОТАЦ: Како тамо? Па тамо је отишао онај Цајкан.
- ДОКТОРКА: Јесте – Цајкан, који је уствари...
- ОТАЦ: Цајкан.
- ДОКТОРКА: Не. Он је, уствари, Беба.
- ОТАЦ: Како Беба? Кад је у, у, униформи...

- ДОКТОРКА: Па зар нисте приметили како тепа кад говори?
- ОТАЦ: Госпoде Боже, изгледа да је истина, први пут истина, оно шта се прича у народу. Јао мени ако узме власт! Шта сте му то дали?
(Хваїа докїорку за рамена и їресе је)
Шта сте му то дали?!!
- ДОКТОРКА: Ништа. Ништа ја њему нисам дала. Ја сам хтела да му дам инјекцију “цицимицилина”, да му стабилизујем кардиоваскуларни, да га анестезирам и комирам.
- ОТАЦ: Немојте да ја вас комирам. Упропастили сте ми дете!
- ДОКТОРКА: Он је мене упропастио! Он је мени забио инјекцију у... погледајте...
(Задигне на їрен манїил)
Али наћи ћу ја њега и то сместа. Наука не може да чека!
(Докїорка изјури..)
- ОТАЦ: (Оїац истїрчава за њом)
Каква наука, чекајте.
- ТОН – дући мол

Сцена 18.

БЕБА И ДЕВОЈКА

Кроз оївор на крову аїељеа їровирује г̀лава Бебе. Пажљиво силази низ стїејенице скидајући са себе униформу їолицајца. При їом неїрекидно їридржава у једној од руку флашицу и докїорску їорбу. Скинуїу униформу баца кроз оївор на крову.

- БЕБА: Сва је слеца да сам се ја добро плеобуко. Јесте ли видели како ниста нисте видели – уопсте ме нису плепознали. А онај, који је покусао да ме изда, зна се ста глизне!... Неце мене нико да надмудли. Они су хтели мени инекцију, а ја сам све њих – тлас, у гузу! Тлас, тлас! Све цу да их избоцкам... Оцу! У инат оцу! Видели сте моје лодителе? Само се свадзају. Бас их блига за мене. Е, неце им успети да.....

да се лазидзу. Нема лазвода!!! Наредицу им, потпи-
сацу указ, удалицу државни печат!

(Прећреса се...)

Изгубо сам длзавни печат... е, бас ме блига, попицу
зеленмлекце и отецу неки длуги длзавни печат!

Беба најћејне добро из флашице.

ТОН – Флаширање 3 сек.

СВЕТЛО – ћрећераво.

БЕБА: Хааа! Ја сам највећи! Ја сам супер беба! Нико ми
ништа не може – баш сам зао. Ха, ха, ха. Ја сам
најјачи! Ја сам најпаментнији! Ја сам најлепши. Ја
сам ВЛАСТ. Па кад почнем, с позиције власти,
женама да се бавим, саме ће се убијати због мене...
Једва чекам.

ДЕВОЈКА: *(Off)*

Бебооо... Бебицеее.

*Улази бојажљиво Девојка. Беба ћоказује ћублици да ћући и ћочиње
да се ћрећивара као да је добра.*

ДЕВОЈКА: *(Провирујући)*

Бебооо? Ево твоје дадиљице. Дошла сааам!

*Беба леже на ћросед држећи се једном руком за сћомак, у друдој
скрива инјекцију.*

БЕБА: Ааа... Боли тибасаа.

ДЕВОЈКА: Јао! Шта је с тобом, бебо?

БЕБА: Боли тибасаа.

ДЕВОЈКА: Као да сам знала. Као да сам слутила! Опрости ми
Бебо што сам те оставила... Знаш, нисам могла да
отрим оптуђе твоје Маме да сам ја крива за све.

БЕБА: Аааа! Аааа! Јао.....

ДЕВОЈКА: Уфф – уф... Шта те боли, где те боли?

БЕБА: Боли ме пупасаа... пипни, ту пипни...

Показује руком у којој је флашица на ћућак)

ДЕВОЈКА: Јој, не смем. Ти си тако велики.

БЕБА: Пипни пипни, ја сам маји.

ДЕВОЈКА: *(Публици)*
Како мали?

БЕБА: Маји, маји. Пробај.

- ДЕВОЈКА: *(Публици)*
Шта да радим, да пробам?
- БЕБА: Боли тѣбааа.
- ДЕВОЈКА: *(Публици)*
Свака права Српкиња би пробала, па нек кошта шта кошта...
(Беби) Реци ми, шта да урадим да прође тѣба?
- БЕБА: Скини гаћице.
- ДЕВОЈКА: *(Поскочи)*
Уопс! Да скинем гаћице?
- Беба скаче са издижњућом инјекцијом.*
- БЕБА: Скини гаћицу да те боцнем у задњицу!
- ДЕВОЈКА: Ааа! Немој! Немој, молим те!
- Почиње јурњава њо соби... Девојка бежи, Беба је жури,... Руше све њо соби... Беба непрекидно испуштајући најоштрије крике, Девојка испуштајући крике страха и преклињања.*
- Беба ипак успева да Девојку саопшера у уџао, претрпећи издиже инјекцију... Девојка клечи склоњених руку.*
- ДЕВОЈКА: Овако те молим, немој то да чиниш, ти си добро дете...
- БЕБА: Хаа! Преварила си се, ја сам неваљао, ја сам ружна реч – власт.
- ДЕВОЈКА: Није, није истина! Ниси ти неваљао! Бебе не могу да буду неваљале. Само смо ми – одрасли неваљали јер немамо времена да се играмо са вама.
- БЕБА: Баш сам зао и неваљао, ја сам три ружне речи, председник килаве државе. Боцнућу те, боцнућу те, боцнути, ти ћеш мало плакати...
- ДЕВОЈКА: Немој, кад те лепо молим.
- БЕБА: *(Премииља се)*
Добро, моли! Баш волим кад ме неко моли, власт воли кад је неко моли.
- ДЕВОЈКА: Прво да ме не дираш! Тако, остани ту!
- БЕБА: *(Труйка ногама)*
Моли! Моли, моли, моли!
- ДЕВОЈКА: Ево, ако треба клечаћу и молићу три дана, само да поново постанеш слатка мала бебица...

(Падне на колена и оīйузи до ѓросценијума, мрм-ла ка ѓублици)

Боже, дај ми снаге да не поклекнем пред искушењем пред које ме стављаш, да не посрнем сирота, да не задрхти девојачко срце од снаге и мужевности власти...

Беба се ѓрохоīом смеје.

ДЕВОЈКА: Молим те, смањи се... Немој да се смејеш. Буди поново “маји”. Смањи се, љубим те.

БЕБА: *(Почиње да ѓовори бебећи)*
Љубис ме?... Хоѓес да ме полубис?

ДЕВОЈКА: Да се ниси померио с места! Ако обећаш да ћеш да се смањиш, ја ћу те пољубити и у образ.

БЕБА: Ја цу тебе да полубим!... Нецу образ, хоцу цмок!

ДЕВОЈКА: Нисмо се тако договорили.

БЕБА: Ста ме се тице.

ДЕВОЈКА: Добро, пружи ручицу.

БЕБА: Засто?

ДЕВОЈКА: Пружи ручицу, видећеш.

Беба, на ѓрен збуњена, ѓружа руку са инјекцијом... Девојка јој хиіро оīима инјекцију и брани се ѓоме.

ДЕВОЈКА: Само пробај! Јел видиш ову, ову иглу у мојој руци? Убошћу те, пробашћу те – пућићеш као жвака! Уишшш!

БЕБА: Бас ме блига за боц, хоцу цмок.

ТОН – Јурњава. УДАРЦИ У МИКРОФОН дочаравају ударце ѓо шелу.

СВЕТЛО – ѓрејераво.

На крају јурњаве Девојка ѓровири из кревеца – несīане, Беба ѓровири из кревеца – несīане, ѓровире обе ѓлаве с ѓоґледом у ѓублику, ѓоґледају једно ѓрема друґом.

ТОН – СТОП

СВЕТЛО – нормално

Беба крене да ѓољуби Девојку али, између Бебе и девојке, изрони и Момак из кревеца. Беба ѓољуби Момка. Девојка и Момак излазе из кревеца. Беба наґне да ѓије из зелене флашице.

ТОН – Флаширање 10 сек.

СВЕТЛО – шрејераво

Момак ойивара кишобран и брани се од свейлосних зрака.

МОМАК: Зукиии! Стижем у прави час, доносим спас! Погледаај! Свемирско светло се одбија о мој кишобран – уишши! Не бој се! Још мало, и ми смо безбедни! Јеее! Адио килава власти!

Девојка и Момак одлазе.

Сцена 19.

СВЕМИРСКА УСПАВАНКА

Беба йойиуно йолуди. Хисйерично вршиши и удара ногама о йод... Треска флашицу.

БЕБА: Хоцу маму, хоцу тату! Нецу власт!

ТОН – Звинџ, свемирски звуци.

СВЕТЛО – зеленкасто, шийраво.

Улази Зеленмама.

ЗЕЛЕНМАМА: *(Тејајући на свемирском)*

Ти – си ниваљали – дичко! Уши – чипам ниваљили дииичко! Зишто прави ниририид по кући? Зишто боди људи? Зишто туци, зишто љуби дивојки? Уиии. Квре.... Срам те било, нивааљааалци ји-даан.

БЕБА: Јао, јао! Засто ми цупаш уво? Ти ниси моја мама.

ЗЕЛЕНМАМА: *(Говори йравилно, одсечно)*

Нисам – твоја – мама. Ја – сам – Зеленмама.

БЕБА: *(Трљајући уво)*

Пеце. Ја сам Беба.

ЗЕЛЕНМАМА: Тачно. Ти си беба. Ти ниси зеленбеба. Зато ми врати зеленфлашицу.

(Пойравља модулацију ѓласа дуџмићима)

... Где је зелена флашица?...

БЕБА: Тамо...

(Показује йрстојом)

ЗЕЛЕНМАМА: Одмах да си ми донела ту флашицу...

излазе кроз отвор на крову нећрекидно њевајући... Њихова пѣсма се чује и кад несћану иза сцене... Соба се ућаја у ћишину и сумрак и далеку неку свемирску музику... Глава, ноге и руке њолако несћају иза рама колевке... Собу њочине да исћуњава свећлост... Чује се цвркућ ћићичице.

Сцена 20.

ПОСЛЕДЊА БРАЧНА СВАЂА

Улећу мама и ћаћа свађајући се ѡаклено. Мачују се кишобранима.

МАЈКА: Ти си крив за све! Црву безноги! Оговараш ме код власти, код мога сина.

ОТАЦ: Ти си крива! Све ти је важније! И фризер, и масер, аутолакирер, и клавириштимер, и водоинсталатер ти је важнији од твога детета! Где је мој велики син?

МАЈКА: Уишшш! Сад ћу да те смрвим! Овим рукама ћу да те згњечим гњидо набујала и да те набијем у ону колевку! Бићеш мањи од најмање бебе.

Скида цићелу и лућа га ићићклом. Оћац се ѡвлачи ка колевци

ОТАЦ: Немој са мном да се шалиш. Ја сам отац председника!

МАЈКА: Црвуљку бедни! Ја сам мајка председника и ја имам највећи утицај на њега. Одузећемо ти очинство!

ОТАЦ: Не шали се главом, глупа жено!

МАЈКА: Црвоточино мушка! Такав црв није могао да направи онакву мушкарчину. Развластићемо те као оца!

ОТАЦ: Не играј се са животом, кад ти лепо кажем. Ја сам спреман на све.

МАЈКА: Виршло кривонога!

ОТАЦ: Е, сад ми је доста! Довде!!!

Оћац ћиресне кишобраном о сћо и крене ка Мајци.

ТОН – Плакање са касетћофона.

Обоје се укоче у ѡкретћу. Прилазе колевци не верујући својим очима.

ОТАЦ

И МАЈКА: *(У џлас)*
Моја Беба!

Почињу да се ошимају за Бебу.

ОТАЦ: Како се смањило!

МАЈКА: Твој мозак се смањило! Да га нису такле те твоје ручурде.

ОТАЦ: *(Докоџао се деџеџа и бежи џо соби. Мајка јури за њима)* Јао, како се смањило?! Тако мала власт... јао, шта нам радиш сине?

МАЈКА: Смањило се сунце мамино. Смањило. Нека, није твојој мајци жао што није више председниковица мајка

Мајка му ошме бебу. Беба дрњоче.

ОТАЦ: Дај мени бебу. Видиш да код тебе плаче!

МАЈКА: Сигурно да плаче кад му дуваш у лице. Бежи, Човече.

Развлаче бебу као да је од џуме. Исџежу руке, ноге, киџу...

ОТАЦ: Дај бебу!

МАЈКА: Дај бебу.!

ОТАЦ: Дај бебу!

МАЈКА: Дај бебу.!

ОТАЦ: *(Вади џишџољ)*
Дај бебу, или пуцам!

ТОН – џлакање џресџаје.

МАЈКА: *(Кријуђи Бебу иза леђа)*
Ти да пуцаш? Ти само можеш од муке да пукнеш.

ОТАЦ: Је л' ођеш!

МАЈКА: Него шта, него ођу, црву купусни.

ОТАЦ: Је л' ођеш?

МАЈКА: Ођу.

ОТАЦ: Је л' ођеш?

МАЈКА: Ођу.

ОТАЦ: Је л' ођеш?

МАЈКА: Ођу.

*ТОН – Зеленмираца и одлазак брода – ѿмирење
ТИТРАЈУЋЕ – СВЕТЛО – Мајка и Оѿац се коче.
Чује се смирујући двоѿлас са небеса.)*

ГЛАС

СВЕМИРАЦА: Хокус покус, помирикус. Сваракатема, свађе више нема!

На ѿакѿиове музике, која ѿраѿи одлазак брода, Мајка и Оѿац се оѿушѿају, иѿрају валцер, развлече усне у осмех... Обоје се намеѿиѿају око Бебе. Тѿична кич слика: Мајка држи бебу у рукама – муж ѿред ње – обоје ѿледају заљубљено у своје дете.

Сцена 21.

ОПЕТ ДОКТОРКА

Улеће Докѿорка.

ДОКТОРКА: Ужас! Хитна помоћ је довезла преко 150 избодених људи...

ОТАЦ

И МАЈКА: Пссст.

ДОКТОРКА: Свако од њих са оволиком модрицом на батаку!

ОТАЦ

И МАЈКА: Шшшш... Дете спава.

ДОКТОРКА: Чије је ово дете?

ОТАЦ

И МАЈКА: Наше дете. Наша беба.

ДОКТОРКА: Како, чекајте – а где је она, велика? Где је власт?

МАЈКА: Смањила се, зар није медена?

ОТАЦ: Боже, како је лепо ово наше дете...

ДОКТОРКА: Хоћете да кажете да је то исто оно дете?

ОТАЦ

И МАЈКА: Да. Тако га волимо.

ДОКТОРКА: Ужас! Одмах да сте то дете ставили у колевку!

ОТАЦ

И МАЈКА: Зашто?

ДОКТОРКА: Да порасте! Власт мора да порасте! Ми смо први пример државе која је добила власт из свемира, интергалактичком демократијом. Неће нама више којекакве западне демократије да доле памет! Имамо ми итергалактичку власт, мушку, праву, велику и недељиву!

ОТАЦ

И МАЈКА: Не морамо више да слушамо Америку?!

ДОКТОРКА: Да. У праву сте. И то је од некаквог значаја.

ОТАЦ

И МАЈКА: Не морамо да слушамо Америку'?!!

ДОКТОРКА: Да. Апсолутно.

ОТАЦ

И МАЈКА: Е сад каките!

ДОКТОРКА: Па, да... али, ви не знате како је то дете значајно за науку. Одмах га ставите у колевку – његово опште стање, после таквих еволутивних промена, захтева потпуну хоспитализацију. Пажљиво, молим вас пажљиво...

МАЈКА: Зашто пажљиво, није наше дете од стакла.

ОТАЦ: Мама, наше дете баш изгледа здраво.

МАЈКА: Тата, потпуно си у праву..

ДОКТОРКА: То је само привидно, екстракорпускуларно...

ОТАЦ: Шта кажеш?

МАЈКА: Ко вас је звао? Ово није

ДОКТОРКА: Нико ме није звао. Наука ме је звала.

МАЈКА: Па шта тражите онда овде?! Овде нема то што ви тражите!

(Шири руке показујући њовелики комад)

Екстракорпускуларно!

ОТАЦ: Срам вас било!

ДОКТОРКА: Тражим, захтевам своју лекарску торбу!

МАЈКА: Тата, мили, молим те, дај овој жени ту торбу и испрати је до врата.

ОТАЦ: Одмах, мамице...

ТОН – луба враћа, улаз Полицијца.

Сцена 22.

ЕПИЛОГ

У собу уида Цајац са оџромним брковима. Мајка, Отац и Докторка се погледају, укоче. Испиштају најразличитије крикове уиерене према колевци, а затим, крену ка Цајкану ойкољавајући ѓа.

ЦАЈКАН: Шта вам је, људи? Ја сам Полицајац, добар поли...

ОТАЦ: Како је само опет успео?

МАЈКА: Не могу да верујем. Тата, ти га хватај за ноге.

ДОКТОРКА: Ја ћу за руке!

МАЈКА: А ја ћу, бога ми, за бркове!

Сво троје се бацају на Цајкана... Овај је ѓрмаљ и не да се оборији... Једва успева да се одбрани.... С шишком муком је сисао своје бркове из руку Мајке.

МАЈКА: Јао! Па ово су прави бркови!

ОТАЦ: Ово су праве ноге!

ДОКТОРКА: Ово су праве руке!

ЦАЈКАН: А ово су, побешњела жено, праве лисице....

Сви ситоје и ѓледају се.

ЦАЈКАН: Људи, шта вам је, што навалисте на мене?

МАЈКА: Мислили смо, да је опет онај наш порасто....

ОТАЦ: Знате да је био, како да кажем...

ЦАЈКАН: Знам, зато сам и овде. Где је та грдоба што се представља као власт и приједседник килаве државе, што се пресвлачи у безбедносни орган и боде народ по граду?

ДОКТОРКА: У колевци је...

ЦАЈКАН: Како у колевци, јадна? Кад је грдосија.

МАЈКА: Опет се смаио, мајкин син...

ОТАЦ: Јесте, наша мила бебица...

ДОКТОРКА: Као докторка, као стручњак, потврђујем да његово опште стање, после таквих еволутивних промена, захтева потпуну хоспитализацију. Пажљиво, молим вас пажљиво... знате, екстракорпускуларно...

ЦАЈКАН: Не прилази колевци док ја не извршим увиђај,
 екстра... копуларно, јесте.
(Прилази колевци)
 Како се она људина овако сманцала?
(Нежно вади Бебу)
 Еее! Чупни чичу за бркове... Ајде, јуначина да
 будеш, па да те женимо. Ојха, мушкарчина!
(Цајкан од радосīи ојали у вис)

ТОН – Пуцањ, ѿросијање флашица са ѿавана.

Сви ѿојуре ка колевци уз г̀рају.

СВИ: Млеко, млекце, флашице.

Негде из свемира крену ѿрви ѿакѿви музике и речи сонга. Сви га
 ѿрихваѿају, иг̀рају и ѿевају.

ТОН – Сонг : “Волије се јако”:

“Био сам ѿужан, само сам ѿлако’
 Мама, Таѿа, волије се јако!”

КРАЈ

Радомир ПУТНИК

ДРАМСКИ ПОСЛОВИ ЛЕОНА КОВКЕА

Једно од значајних списатељских имена у савременој српској драми припада мање познатом Момчилу Ковачевићу, а изразито присутном Леону Ковкеу. Реч је, како видимо, о homo duplexu; одабравши јавно име којим ће потписивати и потписати неколико стотина сценарија за ТВ Београд и десетак позоришних драма и филмских сценарија, Леон Ковке ће се лагодно башкарити иза звучног псеудонима, док ће Момчило Ковачевић проводити своје драматуршке дане у сенци познатог писца и сценаристе. Поделом послова и обавеза задовољни су, дакако, и Ковке и Ковачевић, а њихова узајамна толеранција пружа образац како се може остварити у животу противречност истога.

До ове животне и списатељске мудрости Ковке и Ковачевић доспели су, како то бива, пишући драме по сопственом науму, а сценарија по наруџбини. Отуда је драмски свет Леона Ковкеа (и Ковачевића, у даљем тексту само Ковкеа) жанровски дисперзиван и у широком луку захвата различита подручја, од психолошког трилера, преко водвиља и интимистичке драме до комада за децу у облику савремене бајке. За Ковкеа не важи овештала крилатица “да писац увек пише једну исту драму”; овај писац увек пише другу и другачију драму, али његов драмски проседе, његов драмски рукопис је препознатљив и особен, што је карактеристика његове индивидуалности и посебности у савременој српској драмској књижевности.

Леон Ковке је писац *лаке руке*. Ковке се као аутор не мучи комбинујући збивања са мотивацијом поступака својих драмских јунака. Код овог аутора догађаји се нижу природним путем – и када је реч о реалистичком или натуралистичком виђењу моралног питања које представља окосницу драме – чиме се одликују не само добри “техничари”, већ и самосвојни писци који су изградили аутономни драмски свет. Тај Ковкеов природан пут развоја драмског текста састоји се, најчешће, из чврсто изграђеног, исплетеног и каузално одређеног система односа између драмских јунака. Ковке је добро савладао и у пракси применио лекцију из Аристотелове поетике – “Конститутивни елементи трагедије”; ослањајући се, дакле, на поуке учитеља из Стагире, Леон Ковке изграђује сиже сваког свог позоришног комада убедљиво и психолошки засновано, обезбеђујући пуни развој карактера својих *dramatis personae*. Ковкеови драмски ликови нису статични, нити су, пак, њихове распре сачињене већим делом из испразне реторике која је – код мање даровитих писаца – само компензација за одсуство драмских ситуација. Код овога писца *лаке руке*, односи међу драмским јунацима се постепено па онда нагло узбуркавају, узвитлавају, доводе до жестоких сукоба; Ковке се не либи да добро забибери и запапри сукобе, не устеже се јаким речи и псовки, његови поједини драмски ликови с великим задовољством псују и богораде у исти мах, што је – како знамо – једна од одлика менталитета. Другачије речено, Леон Ковке се не устручава да појача и пренагласи, подвуче и подцрта, није скрупулозан и не тежи да дискретним путем води своје драмске ликове до сазнања и (врло често) трагичног краја. Ако је већ речено да је лексика његових јунака богата и живописна онолико колико јој то скатолошки речник омогућава, треба истаћи и другу врлину драмског језика – тананост и прецизност – када је то примерено и потребно. Тиме се жели рећи да је Леон Ковке на нивоу језика прагматично повезао и уједначио колоквијални језик улице и тинејџера са софистицираним је-

зиком интелигената и сензибилних жена, пре свега. Ковке се не плаши да доведе до крајности и пренапрегнутости, до пуцања све комуникацијске шавове којима су, чврсто или лабаво, повезани његови драмски јунаци. Њихово узајамно неразумевање не проистиче отуда што говоре истим језиком, већ стога што су им интереси опречни; језиком се само задевају или маскирају оне чињенице или истине које су непријатне по неко драмско лице чиме списатељ остварује важну слојевитост исказа, односно прикривања неумитности која је изнад личних односно појединачних настојања.

Жанровска разноврсност позоришних комада које пише Леон Ковке показује његову спремност да се опроба у свим различитим, па и супротстављеним жанровима. Осим спремности, Ковке показује и успешност, што сведочи о његовом студиозном приступу примени теорије жанрова у списатељској пракси. Избором одређеног жанра, Леон Ковке се опредељује и за начин презентације идеје позоришног комада, а тиме проблематизује и низ моралних, психолошких и других питања која се појављују у драмском тексту.

Извесну неочекиваност драмама Леона Ковкеа даје његова посвећеност психолошкој анализи његових драмских јунакиња. Ако изуземо драму *Бевин доручак*, видећемо да су у Ковкеовим драмама драмске јунакиње носиоци не само радње већ и збира идеја. У савременој српској драматургији мало је писаца који су толику пажњу посветили женама. Овде није реч само о главним ликовима, већ и о епизодним, а ефектно написаним женским улогама. Отуда се неминовно намеће закључак да је Леон Ковке – као део свог списатељског програма – истраживао начине размислања и понашања жена у кризним ситуацијама, разложно верујући да је њихов приступ животу сложенији, вишеслојнији и емоционално обојенији од приступа мушкараца, будући да драмске јунаке превасходно ка циљу води воља

односно настојање да се по сваку цену оствари одређени наум, док жене, то показује Ковке, до циља долазе околним и зато компликованијим и захтевнијим путем, а њихова моћ процене задатих околности и препрека које треба савладати не почива увек на логичким премисама, већ је често заснована на интуицији и прикривеној емоцији. Због тога Леон Ковке у средиште драмског збивања ставља жену која је у процепу између жеља за самоостварењем и немогућности да то учини, и тиме обезбеђује својим драмским текстовима и један облик ирационалности па и алогичности.

У томе погледу узорна је драма *Виктимолошка ѝрича*, настала као реплика на *Зоолошку ѝричу* Едварда Олбија. Ако виктимологију дефинишемо као науку која проучава особе и групе које су постале жртве криминала, рата, верских, расних или политичких прогона, онда ће нам се наслов драме учинити неприкладним. Међутим, Леон Ковке добро зна да ни једна дефиниција не може да обухвати све појавне облике проблема, па се отуда овај наслов његовог комада шире узевши може прихватити као одговарајућа крилатица којом се обухватају све жртве насилништва које друштво спроводи над појединцем, прикривено или отворено. Код Олбија, у драми писаној пре пола века, Питер и Цери су жртве система који је обезличио и отуђио људе. Код Ковкеа Маја и Ненси су жртве друштва које је изгубило све моралне норме, али и више од тога, које је изгубило потребу за постојањем етичких корелатива. Када нема морала – парафразирајмо Достојевског – све је допуштено; морални кодекси омогућавају успостављање одређених правила понашања, а на поштовању тих правила заснивају се принципи функционисања друштвене заједнице. За разлику од Олбија, чија се драма дешава у парку, Ковке јунакиње смешта у затворен простор, модни бутик, чиме нам додатно сугерише да су Маја и Ненси већ у некој врсти резервата, кавеза за љубавнице или милоснице, што ће рећи за сексуалне објекте. То је заједнички именитељ за

обе девојке који их доводи до губљења самопоштовања. Да ли постоји или не начин да Ненси не буде зависна од свог “ментора”, да ли има изгледа да Маја утонула у очај, нађе пут до изласка из животног тунела? За Мају је касно, јер је свесно отишла с ону страну свега; за Ненси можда има наде када прође путем кајања и очишћења.

Комад *Риџуал зџуснуџоџ ваздуха* писан је с намером да докаже како је могућно начинити психолошку драму са четири сценска лица и три љубавна троугла. Реч је о породичном миљеу у коме значајне задатке обављају двојица породичних пријатеља, пре свега као љубавници Селене Исакович, а један од њих, Јован, и као љубавник Селениног мужа Бранка. Јованов аривизам налази подстицајну силу у еротским нагонима, а његов праузор – младог провинцијалца, растињаковских амбиција, у улози пастува, можемо наћи у роману данас већ нажалост заборављеног Љубише Јоцића “И с тобом сама”, па је отуда Леон Ковке имао олакшан посао, да уведени модел књижевног и драмског јунака, прикаже у савременим околностима, јер архетипске ситуације се понављају, али околности се мењају. И у овоме комаду доминира женски лик – Селена – у исти мах забринута мајка повученог Ивана и раскалашна љубавница двојице кућних пријатеља, споменутог Јована и др Симона Дракулића. Живот супружника Селене и Бранка протиче у коитирању квартета (у разним комбинацијама), а блазираност и површност њихових живота довешће до огорчења младога Ивана (који се у драми не појављује) не допуштајући му да дише услед *зџуснуџоџ ваздуха*, да би Ковке на крају довео Ивана до смрти, као Ибзен у *Дивљој љајки* Хедвигу, показавши да су жртве невини, а не кривци.

У драми *Клејсидра* Леон Ковке упознаје нас са девојком Неном која живи у окружењу које је не разуме, које је презире и на одређен начин искоришћава. Нена је осетљива, интровертована особа, суочена са тривијалним и баналним мушкарцима (отац, Петар, Игор) који је не прихватају

такву каква јесте, већ је пројектују према својим очекивањима и, разуме се, када Нена не одговара њиховим замислима, исказују нетрпељивост, ароганцију и себичлук. А Нена не тражи много од живота – мало искрене љубави и нежности. Као да су сви мушкарци у овој драми (осим Милоша) заборавили на реч нежност. Градећи повест о библиотекарки Нени, Леон Ковке плете причу о себелубивим балканским мачо мушкарцима, задриглим од ића и пића, којима је жена потребна искључиво као сексуални објекат. Нена нема снаге да се ослободи ни породице ни нежељеног љубавника, па не изненађује њена склоност ка самоубиству. Али, није лако ни дићи руку на себе, вели Ковке, јер нагон самоодржања је јачи од нагона за самоуништењем. И Нину ће, када заврши кружење по чистилишту, опет сачекати исто безосећајно окружење, или, још горе, потпуна људска равнодушност.

У водвиљу *Министарка воли кнедле* Леон Ковке се латио компоновања сижеа који припада, како би рекао Владимир Стаменковић, канонској комедији. Ковке иде корак даље, па преузима део технике постмодернистичких приступа, обилато користећи наша предзнања, пре свега, о Нушићевој *Госпођи министарки*, али и о својствима развијеног водвиља па и филмских бурлески. Све је то Ковке, као какав алхемичар, сместио у сценску реторту и промућкао тако темељно да је произвео безброј комичких ситуација и комбинација које обезбеђују хуморну проходност ка извесној сатиричкој инвективи. Јер, *Министарка воли кнедле* је комад који говори о савременим скоројевићима и њиховим подухватима, шире узевши о слоју оних који су сада на власти зато што су се истакли што у својим странкама, што криминалним пословима, што на неки други начин и тиме остварили виши друштвени статус. Као што то захтева сваки позоришни комад писан за велики ансамбл, и овај Ковкеов стваран је с намером да у широко разгранатој причи сваки поједини лик добије своју ефектну нумеру и убере поене, а да се потом уклопи у пажљиво сложен меха-

низам сценских забуна и појава, творећи на тај начин услове за хуморно поигравање са нашим манама, заблудима, стереотипима и митоманством.

Тинејџерка Бранка Ђурић Ђура јунакиња је комада *Шећерна водица*. Док су Маја и Ненси из *Викѝимолошке ѝриче* – додуше нешто старије од Ђуре – носитељке губитништва као личног и друштвеног статуса, дотле је Ђура симбол животне радости, оптимизма и позитивне енергије. Леон Ковке математички прецизно слаже део по део мозаика Ђуриног живота, да би нам представио суму питања с којима се суочава интелигентна девојка лишена породичне подршке, а на прагу своје сексуалне зрелости. У исти мах, Ковке сведочи о нашој савремености, па је повест о Бранки Ђурић итекако социолошки заснован запис о времену у коме трагамо за моралним упориштем, или, ако је тако лепше рећи, за неспорним животним вредностима. Ако бисмо желели да жанровски дефинишемо *Шећерну водицу*, нећемо погрешити када устврдимо да ово дело припада корпусу мелодраме, с повременим комичким елементима, пре свега у дијалогу.

Најзад, *Бџин доручак* је комад за децу с неизбежним и потребним педагошким приступом. Али, код Ковкеа ни драма за децу не развија се у линеарној прогресији, већ поседује и онај значењски слој у који су уграђени препознатљиви елементи друштвене сатире који ће бити усмерени ка циљној групи старијих гледалаца. Ковке, дакле, не може да одоли – а и зашто би? – изазовима које свакодневни живот доноси, па нам већ у првој сцени приказује претенциозну помодарку Мајку која не стиже да се бави својом бебом због обавеза које има према фризеру, педикѝу, итд, итд. Но, није ту крај Мајчине саможивости и лажне емаѝпације; она презире Мужа и припрема се да га заувек избаци из заједничког живота. Када је тако поставио основе драмске приче, Ковке лагодно склапа ток догађаја који ће проузроковати општу пометњу подигнуту до

нивоа апсурда, да би на крају довео ствари у ред и склад а Мајку до спознаје да је њена најсветија дужност да пружи љубав своје детету.

Драмски послови Леона Ковкеа теку дисперзивно, негујући више жанровских праваца и образаца, од психолошке драме до комада за децу. Леон Ковке припада реду позоришних практичара, писаца који спретно и умешно владају драмском техником и који желе да анимирајући гледаоце – поставе питања вишега реда. У томе је квалитативна разлика између рутинираних драматичара и нашега писца, јер Леон Ковке, и када се сасвим заклони иза паравана постмодернизма, увек нађе начине да нас суочи с неким важним дилемама које желимо да избегнемо.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

В МОНАШТВОУ ГЛАГОЛЕМИ

Рођен 1949. године у Београду. Крштен у Саборној цркви световним именом Момчило.

Драмски писац и сценариста. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду.

Ауторска дела:

Драме – *Виктимолошка прича*, *Ритуал згуснутог ваздуха*, *Клејсида*, *Министарка*

воли кнедле, *Шећерна водица*, *Бебин доручак*.

Драме за децу – *Подземаљци*, *Сујер клиња*, *Коцкица* и *Црвенкаја* (заједничко ауторство са Бранком Милићевићем).

Сценарији – (Дугометражни играни филмови): *Позоришна веза*, *Шећерна водица*, *Шмекер*, *Дебели и мршави*, *Мајстор* и *Шампиона...*

Десетак краткометражних играних филмова, од којих је онај, *Случај Бољуба Савковића* – ливца награђен са највише домаћих и светских награда.

О осталим радовима, око две стотине, консултовати биографију архивiranу у Удружењу драмских писаца Србије.

Аутор живи и ради у Београду.